

12004.

AR. DENSUȘIANU.

Ino. 4234

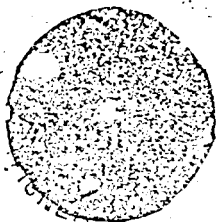


Valea Vietei

16891



BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI



IASI
TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ
11 STRADA ALECSANDRI 11.
1892.

859-4



RPR

BIBLIOTECA CENTRALA

A

UNIVERSITAȚII

DIN

BUCUREȘTI

12004.
Nr. Inv. ~~1994~~ ~~1995~~ B
Secțiunea XVI
Raftul C. Luc. 1689j

BUCUREȘTI

12004

CONTROL 195

1961

PC 103/25

Esemplarele care nu voră purta semnătura autorului voră fi urmărite conformă legii.

B.C.U. Bucuresti



C16891

INCHINARE.

Décă 'n vieță-mi, divină Musă,
Aï fostū plăcerea și alū meū scutū,
Décă vre-odată pe arsa-mi buză
Aï pusū, o! dalbă, și vre-unū sărutū,
Maï lasă-mi încă o bucurie
In sânta-ți umbră a maï gusta —
Coborî acuma, și greū nu-ți fie
Cu min' la lume a te-arăta.

Din vêrfū de munte înc'o privire
Pe-adânca vale, ce-amū străbătutū;
Să spunemū lumei dintr'o ochire
Câte vêḑurămū, câte-amū trecutū.
Sórele étă murindū aruncă
Inc'o privire doiosū pe plaiū;
Intinsa vale cu verdea-î luncă,
Că nici odată, aḑi pare-unū raiū,
Unū raiū ce pere, ér' tu, minune,
Intinḑi aripa să sbori în nuorū.

O clipă încă, sórele-apune,
 Și după sóre și eũ coborũ.

Fu lungă calea! Voioși plecarãmũ,
 Voioși odatã și tu și eũ;
 Frumósã válea când noi intrarãmũ,
 Credẽndũ frumósã c'a fi mereũ.
 Mii florĩ pe vale, nemurítóre,
 În crângurĩ cânturĩ de dorũ nestinsũ,
 Prin iérbã rĩurĩ linũ șoptítóre,
 Sus cerulũ limpedũ de stele-aprinsũ.
 Și florĩ din vale, din cerurĩ stele,
 Din crângurĩ șópte noi-culegeamũ;
 Florĩ în cunune, stele 'n mârgele,
 Șóptele 'n doine noi le 'mpleteamũ.
 Stelele 'n cerurĩ se stingũ de-odatã,
 Doinele 'n crângurĩ tóte-amuțescũ, —
 Jos vijelia trece turbatã,
 Nuorĩ 'n cerurĩ ferbũ și vuescũ —
 Și-o nóuã lume ese 'nainte
 Cu-o négrã cétã de monstri mii;
 Palida Pismã cu agerũ dinte,
 Négra Perfidie cu ochĩ șerpíi;
 Adimenirea cu graiũ de miere,

Dar miî de ghiare ascunse 'n sinû,
 Blânda Calumnîe, limbă de fiere,
 Êră resuflulû negru veninû.
 La ce-aşî depinge aicea tôte
 A' lorû cumplite înfăţişări?
 Orî-cin' le vede ursitû sê 'nnôte
 Cu pânze nalte p'a' vieţii mării.

Fu crudă lupta, sfăşietóre,
 Lungû împreună ne-amû hărţuitû;
 Din miî de ghiare sângerătóre
 Êtă-m' aicea cum am pornitû.
 Trecuî prin tôte cu peptulû tare,
 Cu tolba plină, arcu 'nstrunatû;
 Acum aicea, în Templulû mare,
 Şi arcû şi tolbă le-am atârnatû.
 Şi de-atârnû plină tolba-mî adâncă,
 Póte sê-mî vină s'o mai desprindû,
 Şi décă córda tremură încă,
 Ea póte-aşteptă de nou s'o 'ntindû.

Destulû de-odată! şi mulţămire
 Chiar vouë monstri, ce mi-aţi eşitû;
 Prin voi aflat'am a lunei fire,
 Prin voi şi lumea m'a desvêlitû.

Și decă, lume, cu aspră mână
În alău meu sufletă tu nu scurmaă,
Eă stam ca stâncă! Nu sfarmă cea vână,
Nici dalbulă aură nu poți să-lă iaă.
Ciorchinulă d'aură nectarulă încă
Nici elă nu-lă varsă de cât strivită;
De nu sfarmă scoica din marea-adâncă
Nu scoă la sôre scumpă mărgărită.

Șiră-te-acuma, scumpă mărgărite!
Spune, că 'n lume légănulă tēă,
Nu undă mării înalbăstrite —
A fostă adânculă sinulău meă,
Și du-te éráșă te-afundă 'n sinură,
Și spune tôte câte-am văđută —
Plăceră, avântură, dureră, suspinură,
Și dulcă ilusiă — ce le-am perđută.

LUMEA VISATĂ.

Nici ună poetă încă n'a putut să 'ncante
Pău' n'a 'ntinsă condeiul în suspină d'amor;
Atunci pe sălbatică a'ncepută să 'ncante,
Pe tirană să-lă facă blândă și simțitor.

(Shakspeare.)

1860—1870.

CRÂNGULŪ CU VISURILE.

Che smisurato amor, che affanni intensi,
Che indicibili moti e che deliri
Movesti in me; nè verrà tempo alcuno
Che tu l' intenda.

(Leopardi).

LA NENUMITA.

ÎN LIMPEȚILE UNDE.

În limpețile unde, ce riură din stânci,
În bórea ce prin frunțe adie murmurându,
Eú vedú a' mele lacrimi, suspinele-mi adânci
Le-audú doiosú gemându.

În șórele voióse, ce 'n carulú înfloritú
Înveselescú tária cu-alú lorú surisú divinú,
Vedú chipulú téeu de ângerú, în rașe învelitú,
Săpatú în alú meú sinú.

În sórele ce-aprinde noianulú nepétrunsú
Vedú inima-ți încinsá de focú dumneșeescú,
Și 'n dalbele ei rașe, de-alú lumei ochiú ascunsú,
Eú ardú și mé topescú.

AH! LASĂ-ME COPILĂ.

Ah! lasă-mă, copilă, să'n necă a mea durere
 În lungi torenți de lacrimi macar pe unū minutū,
 Căci inima-mi jelesce, dar' fără mângăere,
 Decând, cerescă umbră, sburându ai dispărutū.

Sub rașele de aurū a' frumuseții tale,
 Sub farmeculū din ceruri ce 'nundă chipulū tēū,
 Vięta-mi, ce 'ntristată trecea pe-acęstă vale,
 Spre plaiuri luminóse luase sborulū sēū.

Dar, vai! s'a stinsū de-odată nespusa-mi fericire,
 Și vięta-mi se topesce în lacrimi și dureri,
 Și de mai staū în lume — e dulcea-ți amintire,
 Și 'n visurile mele cerescile-ți vederi.

CA ROSĂ DE MIROSURI.

Ca rosa de mirosuri și crinulū de candóre,
 Ca sórele de rașe și focū învietorū,
 Ah! inima-mi e plină de flacări ardětóre,
 Fantasia de chipuri și sufletulū de dorū.

Precum în diamante o singură lumină
 Se varsă, se resfrânge în mii și mii colorii:
 Așa în alui meu sufletu o singură divină
 O vedu în mii de forme, o simtu de mii de ori.

Dar' ce-ajungu toate-aceste imagini strălucite,
 Când, ce iubescu, în lume eternu nu voiu avea,
 Și ce plătescu în mare sorose mărgărite,
 Copila când la sinu-i nu pote-a le-anina?

DIN ȚORI ȘI PÂNĂ 'N SÉRĂ.

Din țori și până 'n séră, din séră până 'n țori,
 Veghieză, suspinū și lacrimū și ardū de reci fiori.
 Ca marea 'n vijelie, lumină 'ntre lumine,
 Ah! peptulū meu se sbate... se sfarmă în suspine!

Când toate'n giurū în lume se 'mbetă de plăceri,
 Eū singurū sorbu păharulū amarelorū dureri;
 Când cerulū blândū suride și aurosulū sóre
 Prin aburi linū se 'nalță cu fața rîdětóre;

Când florile 'n câmpie se 'mbetă de amorū
 Sub aripile blânde zefirului ușorū,
 Când văile rêsună de cântece voióse,
 De șópte rîdětóre, de riarī argintóse —

Eu singur stau în lume departe și străin...
 Cuvintele-mi sunt lacrimi, suflarea mea suspină,
 Și-orî unde caut lumină — pe plaiul vieții mele
 E ziua fără soare și noapte fără stele.

CÂND AERUL S'APRINDE.

Când aerul s'aprinde de-a soarelui putere,
 Se stimpără cu rouă și vînt răcoritor;
 Dar' inima-mi pîntrî și arsă de durere,
 De nou s'aprinde 'n lacrimi, suspine-adânci de dor.

Cum tîmna pe câmpie prin florile uscate
 S'aude plîngătoare suflarea unui vînt:
 Așa, vai! auzi-s'orî suspine 'nvăpăiate
 Prin ierba veștedită pe negrul meu mormînt.

CUM VEDE CĂLĂTORUL.

Cum vede călătorul, cuprins de neagra sete,
 În arsele deșerturi o mare 'nalbăstrind,
 Și mórtea numai pôte din cale-i să-l încete,
 Așa el merge-merge de sete dogorind;

Dar' marea dinainte-î mereu se depărtază,
 Êr' elū aprinsū alérgă și 'ndésă pasulū seū,
 Și setea 'n locū s'aline, mai multū se 'nvăpăeză,
 Și inima în sinu-î se uscă totū mai greū:

Întogmai alū meū sufletū, aprinsū l'a ta vedere,
 Deșertū, o! dalbă umbră, s'avântă 'n urma ta!...
 Dar' sufletu-mî nici mórtea, cu négra eî putere,
 Nici mórtea nu-lū abate... eternū te va căuta!

CUM RÎULŪ PLÂNGE 'N VALE.

Cum rîulū plânge 'n vale fugindū pe petricele,
 Și bórea pintre trestii pe lacurî suspinândū:
 Întogmai alū meū sufletū suspine-adânci și grele,
 Și rîurî lungi de lacrimî revars' amarū oftândū.

Și marea în adâncurî cum turbă și vuesce
 Pe când cu fața lină privesce la seninū,
 Și cum prin văi, prin codri, dōiosū unū ce șoptesce,
 Dar' nime-aceste șópte nu scie d'unde vinū:

Întogmai și-alū meū sufletū, elū geme și oftéză,
 Dar' eū m'arătū la fața voiosū și liniștitū,
 Și când mai lină-î fața, atunci mai crudū turbézá
 Și-ascunsū se șbate sinu-mî în focū nemistuitū.

Deșertu' mă 'nnecă în mine, m'arătă în liniștire,
 Deșertu' înșelă eă lumea cu-ună chipă nepăsătoru':
 Vulcanulă de suspine vuesce cu pornire
 Și 'n arđetóre plângeră se varsă ală meă doră.

CÂND SÓRELE SE CULCĂ.

Când sórele se culcă și peste-a nopții frunte
 Încinge vëlulă negru cu floră de diamantă,
 Eă singură staă în lume veghindă pe-ună vêrfă de munt
 Cum luna stă doiósă căutândă pe-ală eă amantă.

Dar' dulce-ă a eă sórte, ferice-ă eă pornire—
 În peșcerea 'nflorită cobóre l' ală eă doră,
 Și nópte-ă cu-ă eă umbre ascunde-ă loră iubire,
 Ér' stelele doióse clipească în giurulă loră.

Ér' eă pe-o rece stâncă în négră vijelie
 Veghieză și đă și nópte, sdrobită, nemângăiată,
 Și nici o rađă încă de dulce bucurie,
 Oră-cătă în depărtare, amară plângendă, eă cată.

Și vedă... pe-acéstă stâncă veghindă voiă sta și-oiă plânge
 Pân' lampa trist' a vieții s'ă stinge 'n ală meă sină;
 Dar' coe-ă 'n négră vale eternă se va resfrânge
 Și s'ă 'ngâna cu Echo doiósulă meă suspină.

EŪ STAŪ PE MALULŪ VERDE.

Eŭ staŭ pe malulŭ verde de-unŭ rîu ce curge 'n spume,
Sub salcea ce 'ntristată înclină capulŭ seŭ,
Și 'ntrebŭ sĕ-mĭ spună ceva de-alŭ dalbei mele nume,
Elŭ tace și se varsă rîdĕndŭ de dorulŭ meŭ.

Când dorile-voióse deschidŭ surîdĕtóre
A' diley porți de aurŭ cu degete de crinŭ,
Ēr' borile se varsă prin aerŭ șoptitóre
Și scutură din aripĭ mirosulŭ lorŭ divinŭ:

Eŭ staŭ pe vĕrfŭ de munte și-așteptŭ a lorŭ șoptire,
Cu inima bătĕndă, cu sufletŭ ardĕtorŭ,
Sĕ-mĭ spună de-a mea dină, de dulcea ei venire,
Dar' tóte trecŭ, trecŭ tóte, rĭdĕndŭ de alŭ meŭ dorŭ.

Când sórele 'ndesĕră se duce sĕ-se culce
Pe patulŭ seŭ de rose, lu 'ntrebŭ oftĕndŭ-tĕnjindŭ:
„Tu celŭ-ce le veđi tóte, alŭ viețiĭ-mĭ sóre dulce
Vĕđutu-l'ai, ah! spune-mĭ! — Elŭ trece 'ngĕlbinindŭ.

CRÂNGULŪ CU ĐORILE.

Unu nou ceru, unu nou pamantu,
Et' acum mi s'a deschisu,
Si pe aripe de vantu
Trecu prin alu vietil visu.

ÂNTĂIULŢ AMORŢ.

ÂntăiŢ amorulŢ e bŢlă grea,
 Acum te ferbe, acum te frige,
 Acum ŢŢ pare c'ai degera...
 Ţi ér' te frige ca în cârlige...
 Ţi 'ncepŢ în urmă a tremura.

Friguri sŢ fie nu s'ar' pără,
 SŢ dici lângore! — ea nu te dŢre,
 De faptŢ — di albă n'ai mai vedŢ,
 De urmă-luată — morŢ pe piciŢre,
 SŢ fi din Iele — mortŢ ai zăcé!...

Te sfarmŢ, te judeci... nu scii ce ai...
 Ţi rŢŢ Ţi bine te simŢi de-odată,
 Ţi-amarŢ Ţi dulce pare-alŢ tŢŢ traiŢ,
 Ţi-orŢ-unde-ai merge în lumea lată,
 TrăescŢ de-odată Ţi 'n iadŢ Ţi 'n raiŢ!

DE-ACUM NAINTE.

De-acum nainte — mai înțeleptă !
 Nu voiă mai plânge, nu mai așteptă.
 Ori-unde-o flóre veđi că 'nfloresce,
 Fluture, sbórá și te lipescé.

O vóce.

Fluture, sbórá ! Ađi de nu sbóri,
 Mâni n'ai nici aripă și n'ai nici floră !

APĂLINA E NUMĂI UNA.

Inima 'n sinu-mă o 'ntrebă sě-mă spună,
 Cine-ă mai dalbă ? Ea-mă đice-așa :
 Ca Apălina e numai ună,
 Și-acéstă una e numai ea !

Intrebă și ochii, și ei sě-mă spună,
 Ei beđi, sârmanii, đicū totū așa :
 Ca Apălina e numai ună,
 Și-acéstă una e numai ea !

Intrebă și mintea, dar' de-o să-mi spună ;
 Uimită mintea imi dice-așa :
 Ca Apălina e numai ună,
 Și-acéstă una e numai ea !

Intrebă pământul, și elu să-mi spună,
 Cine-î mai dulce ? Elu totu așa :
 Ca Apălina e numai ună,
 Și-acéstă una e numai ea !

Mă ducă la visuri, le 'ntrebă să-mi spună,
 Și ele tóte spună totu așa :
 Ca Apălina e numai ună,
 Și-acéstă una e numai ea !

Intrebă la sóre, la stele, lună,
 Să-mi spună ele ; și ér' așa :
 Ca Apălina e numai ună,
 Și-acéstă una e numai ea !

Mă suiú în ceruri, ele-o să-mi spuună !
 Hore de ângerî cântându dicea :
 Ca Apălina e numai ună,
 Și-acéstă una e numai ea !

DIN MORȚI.

Sub mărui în ierbă, la umbra desă,
 Zăceam murindă;
 Babele toate mă descântăse,
 Mama bocindă,
 Suspine, lacrimi și-a fostă secată,
 Psaltirea tata și-a fostă tocată!

Una îmi pune lumina 'n mână,
 Alta croindă
 Cămășă nouă iute mi-o 'ngână
 Mereu șoptindă.
 Una mi-aședă oia la focă,
 Alta suspină: s'a stinsă de locă!

În urmă toate vină, mă sarută,
 Plângendă, bocindă,
 Er' Baba-Tiia, cea mai știută,
 Venia tușindă...
 Trăgea de mână pe Apălină
 Dicându-i dulce: vin', mamă, vină!...

Și ici pe buze simții de-odată
 Cumplitu arđendũ,
 Pe fruntea-mi rece r'ouă 'nfocată
 Șiroiũ curg'endũ...
 Din gura morții tresarũ zimbindũ...
 Dar', vai! de-atuncea tr'escũ murindũ!...

NUM'ERUL' S'ARUT'ARILOR'.

Vin', Ap'alină, de m'e s'arut'ă —
 S'e ne 'nțelegemũ de c'ate ori,
 S'e nu ne prind'ă er' alte đori —
 Așa in fug'ă numai o sut'ă,
 Și de plecare de-o miie ori.

Și er' de-o sut'ă... și er' de-o miie,
 Și-apoi in urmă de miĩ de miĩ;
 Și c'ând, iubit'ă, ai vr'e s'e sciĩ,
 C'ate 'mpreun'ă arũ fi s'e fie,
 Le-adun'amũ t'ote, sute și miĩ —

Și-apoi in fug'ă noi fie-care
 Una-de-una le num'er'amũ,
 Și, ca nu cumva s'e le uit'amũ,
 Noi totũ s'arutulũ cu-o s'arutare
 Infl'ac'arat'ă s'e-lũ insemn'amũ.

* * *

Stelele 'n ceruri calea-și uitase,
 Cu ochii flacări la noi privindă,
 Și una cu-alta încetă șoptindă !...
 Dorile încă se deșteptase
 Și sta uitate la noi tânjindă.

TRĂGEA DIN FURCĂ.

Trăgea din furcă, din fusă torcea,
 Din ochii-î negri la min' privia,
 Era din rostu-î curgeau mărgelă —
 Povești voióse de Feți și Iele.
 Și spune-spune cum a furatú,
 Căci la Sân-Toaderú a depănatú,
 Pe Florióra a lui Crăciunú,
 Venindú din codri unú Fétú-nebunú.
 Cum elú s'arată lângă fântână
 Cu-o bună-séra și-unú strinsú de mână,
 Cum elú îi fură și brațú și sinú,
 O 'nceinge dulce, o stringe linú,
 Cum ea suspină tremurátóre,
 Er' elú întinde patru picióre
 De vânteșú agerú—și pe pământú,
 Ca șoimu 'n aerú, s' așterne 'n vântú,
 Și 'n a lorú cale s'ascundú și perú
 Și văi și câmpuri... pământú și cerú.

Și eă atuncea, nu sciă sã spună...
 Părea de-odată că-să Fătă-nebună !...
 Spunându ea scapă furcă și fusă—
 Și ca 'n poveste ne-amă dusă, ne-amă dusă !

IN MARMORULŪ....

In marmorulă inimii mele
 Eă ală tãă nume l'am săpată
 Cu-o rađă ruptă sus din stele,
 Și totă te temi că te-am uitată.

De nu-mi vei crede, Apălină,
 Totă foculă meă cătă te-am iubită,
 Iubită, la mormentu-mi vină,
 Și-ascultă plănsu-mi năbușită.

De n'a pãtrunde pân' la tine,
 Mai stăi și-ascultă 'n țintirimă,
 S'auđi a' morțiloră suspine :
 „Și noi de plănsu-i ne topimă“.

CEA MAI ADÂNCĂ CARTE.

Cea mai adâncă carte pe lume
 Numai chiar una am răsfoitū,
 Și-asemeni alta 'n cuprinsū și nume
 N'am vădūtū încă, n'am auđitū.
 L' acéstă carte Natura-ı nume...
 Multū am cetit'o făr' s'o pētrundū;
 De când tu însă veniși pe lume,
 In înțelesu-ı mereū m' afundū;
 Căci a ta față e tectulū ei,
 Țr' comentarulū suntū ochii tēi!

DE DORŪ EŪ MORŪ.

De dorū eū morū,
 Re'nviū de dorū,
 Și ér' de dorū
 Mē punū și morū.
 Așa-mi trecū vieța
 De diminéța
 Și până 'n séră, —
 Din séră érá
 De dorū eū morū,
 Re'nviū de dorū,
 Și ér' de dorū
 Mē punū și morū!

TRECEREA EI.

Pe lângă mine sbóră zefirî
 Din a' lorü aripî de trandafirî
 Miróse 'n aerü miî scuturândü.
 Nu fu zefirulü cu aripióre
 Trandafirie, îmbătátore,
 Ci Apălina trecu riqlëndü.

NU SE PÓTE.

Déc' a' lumiî 'mpërăţîi
 Câte-aũ fostü, câte-orî mai fi,
 Şi frumşeţi şi avuţîi,
 Celü de sus mi-ar' dăruî —

Şi mi-ar' da, pe lângă tóte,
 Së trăescü, câtü eũ aşî vrea,
 Eũ i-aşî dice: nu se póte,
 Nu lasü pe-Apălina mea!

LUMEA MEA.

Apălină, a mea viéță,
 Scii tu cerurî câte suntü ?
 Câte stele? — Décă-mî cei...
 Tóte-sü aici pe păméntü :
 Cerulü unulü — a ta față !
 Stele dóuë — ochii tēi !

LA SURÏSU-ȚI.

La surisu-ți, Apălină,
 Cerulü negru se lumină,
 La celü focü din ochii tēi
 Inflorescü câmpii și văi,
 Ér' la fața-ți luminósă
 Paserile 'n crângü voiósē,
 Ca la foculü celü cerescü,
 Se trezescü și ciripescü,
 Ér' în sinu-mi doine, cânturî,
 Gemü, foescü ca frunđa 'n vânturî.

SĂRUTĂRILE.

Mă visai dormindă în floră,
 Ér' prin aeră fâlfăia
 Miî de fluturi lucitori,
 Ce venia, mă săruta.

N' aũ fostă fluturi, n'aũ fostă flori,
 Nicî deşerte arătări,
 Ci cu ochi scânteetori
 Ale tale sărutări.

PĂCATŪ FĂRĂ VINĂ.

A' tale buze dulci de fragă
 În miî păcate, vai! mă bagă,
 Rotundulă sină, ochiulă focosă,
 De multă, de multă din minţi m' aũ scosă.

Dar' sciũ—păcatulă fără minte
 Nicî celū de sus nu-lă iă a-minte!
 O! vin' dar', dulce Apălină,
 Păcatulă nostru n'are vină!

SUFLETELE.

De-ar' fi 'n om numai un suflet, tu de multu-aveai să mori,
 Căci cu totă sărutarea câte-unu nou suflet mi-ai dat,
 Dar' în locu să mori, copilă, totu mai tare îmi înflori,
 Eū cu sufletele tale totu mai tare m' am uscatu.

LA PÓRTA INIMIÍ.

La pórtă inimií mele
 Imí totu bate pe minutu.

— Cine-í?

— Doru de frumúșele,
 M' aū trimisū sē te sārutū!

— Frumúșele, câte florí,
 Dorule, sciū că-mí colinđí,
 Fluturașū prin ele sborí,
 Le sārutí și mi le-aprinđí.

Eū am numai o frumósă,
 Dela ea đí c' ai plecatū,
 Și în inima-mí doiósă
 Intri ca unū împēratū.

CÂND TE ZĂRIȚ.

Când te zării, sufletul meu
 Eși pe buze să te vadă;
 De nu venia din ochiul tău
 Iubirea pe-o ceréscă rađă,
 Și-a mea că ești, de nu-mi spunea —
 Pe buze-mi sufletu 'ngheța.

PÓTE VINE.

Sbórá, vântu, la Apălină,
 Și din fața ei să-mi fură,
 Fură-mi crini, fură-mi răsuri —
 Și-apoi vină!

Nu cumva să le sărute
 Cei zefiri, ce le pândescú,
 Și de doru-și se topescú —
 Vină iute!

De-a 'ntreba cumva de mine,
 Tu să-și spună, că am muritú,
 Arsú de-unú focú nemistuitú —
 Pótevine!

VÎNTULŪ SUSPINELORŪ MELE.

Vântulŭ suspinelorŭ mele,
 Ca ŝi samum arđătorŭ,
 Unde-ajunge gemătorŭ,
 Uscă frunđe, sécă florŭ,
 Sus în cerŭ topesce stele,
 Er' tu, inimă, înflorŭ!

ZEFIRULŪ TRADATŪ.

Te cunoscŭ, zefire, cu-aripi miresmite,
 De-unde mi-ai venitŭ!
 Prin a' Apălinei plete înflorite
 Tu mi-ai hăiducitŭ.

NU-Ū FLÓRE.

Nu-ŭ flóre pe sub sóre
 Ca tine, Apălină,
 Ca mine nu-ŭ albină,
 Ce móre după flóre.

Să-mi pună, te rogă, nu-mi cere,
 Lăcată pe-a mea guriță, —
 Eă sunt o musculiță,
 Și sbârniă după miere.

VERSURI ȘI SĂRUTĂRI.

Versu 'n rimă se 'ndulcesce,
 Buzele în sărutatū :
 Versulū încă înfioresce,
 Când sărutulū s'a uscatū.

Lasă dar' versuri și buzē
 Sē le-amestecămū mereū —
 Miī de ani lumea s' auđă,
 C' amū fostū una : tu și eū!

CUGETELE MELE.

Prin alū tēū pērū cu inele,
 Fălfăindū din aripiorī,
 Jócă cugetele mele —
 Ca și fluturiī prin florī, —

Țr' în ochii tîi de pară,
 Cum se ardă fluturii 'n sborū
 În lumina cea de sêră,
 Ele-și ardă aripa lorū.

DIN CARTEA FACEREI.

La 'nceputulū vieții mele
 Nici pămîntū, nici cerū era,
 Intunerecū fără stele
 Pe-alū meū sufletū se 'ntindea.

Dar' de-odată o lumină
 Se rēvarsă prin celū hăū :
 Era, dalbă Apălină,
 Fața ta și ochiulū tēū !

Sêră fu și diminēță,
 Inceputū și căpētăiū ;
 De-atunci numărū în vieță
 Țiua și lumina 'ntăiū !

OGLINDA APĂLINEI.

Câtă ești de frumoasă,
 Apălină fă,
 Nu căuta 'n oglindă,
 Căci e mincinosă,
 Ci 'n inima mea.

DORULE DU-TE.

Dorule, du-te unde te măiū,
 La Apălina la căpătăiū,
 Frumosū te-apropie și-o stringe linū
 Și spune-ī, spune-ī, că-ī l' alū meū sinū;
 Pe ochi sărut'o lungū și 'nfocatū,
 Sē credă dalba că-sū eū curatū,
 Și mușcă-ī dulce fraga guriță,
 Sē credă' n faptă că-ī la portiță,
 Și fură-ți mână frumosū în sinū,
 Sē credă dalba, că-ī sub mălinū;
 Și când din visurī se va trezi —
 Adâncū s' ofteze: Ce bine-ar' fi!
 Du-te, dorū, du-te, și vină érá,
 Săruturī nouē sē-ī duci de sérá.

CÂND ÎN NEGRELE EI PLETE.

Când în negrele ei plete séra blândă își anină
 A' lucéfêrului rađe, lumea tótă ei se 'nchină;
 Când voiósa Đorióra pe-a ei frunte aurósă
 Impletesce criní și rose, punéndü stéua amorósă,
 Firea tótă se deșteptă și 'mbětată de iubire
 Ea trăesce în o clipă o eternă fericire.
 Ér' când dalba-mí Apălină în cosiță florí își pune,
 Đorí și séra, cerü și stele, staü căutândü ca la minune!

LA ISVORŪ.

In Valea-Creșii lângă isvorü
 Cu apă lină,
 Stimpëram dulce aprinsulü dorü,
 Eü și-Apălină.

Ér' Baba-Tiia venia... piciorulü
 Abia târindü —
 Së nu-mí aprindeți, copii, isvorulü!
 Striga tușindü.

VEDEȚI VOI FLÓREA.

Vedeți voi flórea colo 'n câmpie,
 Ea nu vorbesce, nici ciripesce,
 Și altă flóre departe scie
 Câtü ea iubescce, câtü pătimesce;

Și-unü fiorü dulce le impresórá,
 Mirosulü una trimite l'altá,
 De bucurie tóte tresaltá,
 Și în iubire se infășórá.

Pasěrea 'n crângurí ea nu vorbesce,
 Și totuși alta o simte 'ndată,
 Că de iubire e frēmēntată,
 Alérg', o caută, o fericesce.

Nici Apălina văpaia-și spune,
 Nici Apălinei spunü foculü meü,
 Dar' scimü că ardemü, și ea și eü,
 Cum arde 'n spuză unü roșü cărbune.

Eü nu cerü dalbei vre-o sărutare,
 Nici ea s' arată sărutu sē-mí dea,
 Și, cum? noi nu scimü, nici eü nici ea,
 Sărutulü nostru sfârșitü nu are.

LA TINE TÓTE.

Cum ochiulú dulce alú primăverei
 Deșteptă 'n crângurí mií viorele,
 Și mií de cânturí de păserele —
 Ochiulú tēú, scumpă, focú 'nvierei,
 Aprinde para dulce-a durerei,
 Deșteptă 'n sinu-mí doinele mele.

Cum ele tóte, paseri și flori,
 Trimitú în cerurí mirosú și cântú:
 A' mele doine și dulcí flori
 Și eú la ceru-mí — la tin' le-avântú.

DE VREI SĚ TE ȚINŪ ÎN MINTE.

De vrei sĚ te ținŪ în minte,
 Dulce, scumpă, Apălină,
 Tu odată 'n pórtă vină
 Și de dece orí mă minte.

Vrei sĚ te iubescŪ ferbinte,
 Lasă-mĚ sĚ te sărutŪ,
 Dar' odată, nesciutŪ,
 Și de-o sută orí mă minte.

Vrei eternă să-mi fii în minte
 Și cântându-se te măresc,
 Spune-odată: te iubesc!
 Și de mii de ori mă minte.

PRIMĂVERA MEA.

Când, Apălină, vedu fața-ți érá,
 Iérna se schimbă în primăveră,
 Și când la sinu-mi doiosu te strîngú,
 Zefirí și paséři învie 'n crângú;
 Buzele flacări când se 'ntênescú
 Fragile 'n câmpurí se pârguescú.

MĂ ÎNCERESCŪ.

Pămêntulú primăverá cu florí se 'nfrumsetéză
 Și sinu-și récoresce cu róuă și cu borí;
 Când elú, bêtránú cum este, așa se desfêtézá—
 Sê cautú eú singurú óre cu ochií tânjitorí?
 Pe fața-ți, Apălină, am criní și trandafirí,
 Ér' pe-ale tale buze am róuă și zefirí.

Cu miș de stele, cerul elu nóptea și-o lumină
 Și ziua-și îndulcesce cu rađe și cu nuorî;
 Eă, a vieții-mi ceta, o! dulce Apălină,
 De mi-o 'n lumină cu negrii, cerescii-ți ochisorî,
 Și cu-ale tale buze amaru-mi de 'ndulcescū —
 Facă vre-ună păcatu de mórte? Eă încă mă 'n cerescū!

IN CERURÎ RÎDE.

In cerurî ride voiosulă sóre,
 Câmpulă se 'mbracă în miș de florî,
 Crângulă răsună de cântătóre,
 Aerulă geme de blânde borî.

Nu ride sóre, ride-a mea Miră,
 Nu 'nflóre câmpulă, ci ală ei sină,
 Nu sună crângulă, plânge-a mea liră,
 Nu borî adie — ală meă suspină!

IN VIETĂ-MI.

In vietă-mi alu meu sóre
 A ta față 'nfloritóre,
 Ér' în negrulü noptii mele
 Ochiü tãi a' mele stele,
 In alü vietii-mi lungü amarü
 Buza ta alü meu nectarü,
 Fericirea, raiulü meu,
 Apălină, dorulü têu.

CÂNTECELE MELE.

Cum ați venitü în lume,
 Voi, cântecele mele?
 Eșit'ați dór' din spume,
 Ori ați cădutü din stele?

Séü dór' v' aduse vântulü
 Din codri cântători,
 Ori vë născu pământulü
 De-odată cu-a' lui florü?

Noi n'amă cădută din stele,
Din spume n'amă eșită —
Depart, reci sunt ele,
Er' spuma s'a topită.

Nu ne-a adusă nici vântul
Din codri cântători,
Nici ne-a născut pământul
De-odată cu-a' lui flori.

Sprâncenele-Apălinii —
Din ele amă roită,
Cu rosele-i și crini
Aripă ne-amă împletită,

Și-amă apucată prin lume
Din aripă scuturându
Ală tău și ală ei nume,
Și dorul aprindându.

CRÂNGULŪ CU DOINELE.

De capricii și răsfațuri este plină ală noastră amoră,
Desmerdata ca și copilulu, întrecută și sburdătoră;
Elu din ochi numai se nasce și cu ei deplină aduce:
Plină de fantasil și chipuri și de miș și miș năluce,
Și 'n a ochiloru oglindă precum lucrurile sboră,
Totu așa se schimbă-amorulă și 'n miș fețe se coloră.

(Shakspeare).

INCHISÓREA DORULUI.

- Dorü nestinsü tu mi-ai juratü,
Elü cu tine a plecatü!
— Nu, copilă! Când ți-am spusü
Bătea vântulü — și l'a dusü.

Eü pe urma lui më luaí,
L' Apălina ilü aflaí,
L' apucaí de aripíoră
Și-í trăseí o bătăíoră.

Acum étă-lü, scumpa mea,
Fă cu dorulü ce vei vrea...
Së n' auđă, íți spunü linü,
Pune-lü la 'nchisóre 'n sinü!

POETULŪ O SCIE.

In a mea vieță pe acestŭ pământŭ
Dóuë lucruri bune am aflatŭ că suntŭ:

Së iubescŭ, së cântŭ.

Că iubirea-ı dulce, cine nu va sci?

Aŭ nu scimŭ că lumea de-abia se zidi

Și 'ndat' o simți.

Dar' că și cântarea totŭ așa së fie,

Și mai dulce, póte, ca iubiri o miie...

Veți, acésta singurŭ poetulŭ o scie!

JURĂMINTELE DE IUBIRE.

Când ântâiŭ se înălțară sus în cerŭ de pe pământŭ
Jurămintele ce omulŭ le făcea la celŭ Prea-Sântŭ,
Pe rândŭ Tatălŭ mi le 'ntrebă, cine-ai cea le-a trimisŭ?
Unulŭ, ce-ajunsese 'n urmă, ostenitŭ și șchiopătorŭ,
Đise: eŭ sunt jurământulŭ unŭ sufletŭ arsŭ de dorŭ.
— „Nu mai am locŭ pentru tine!“ đicândŭ, ușa i-a închisŭ.
De-atunci ori-ce jurămintele dela cei ce se iubescŭ
Rătăcescŭ așa prin lume până 'n vântŭ se risipescŭ.

ȘEPTTE PENTRU DÓUË.

Suntú șapte cerurî pline de stele,
 Spune scriptura; dar' peste ele
 Eü încă dóuë am mai aflatü:
 Unulü päharulü încoronatü,
 Altulü suntü ochiî iubiteî mele.
 În cele șapte—më ducü murindü,
 În ceste dóuë petrecü trăindü,
 Ér' decä Tatälü s' ar' învoi
 Șapte pe dóuë i-ași dărui.

LINSÜ-PRELINSÜ.

Până flórea înflorește
 Vine-unü fluturü și-o ciupesce,
 Veștedită când se stinge
 Fluturélü n'o mai atinge.

Până ochiî strălucescü,
 Buzele pân' frăguescü,
 Fëtü-frumosü ochiî-mî pândesce,
 Buzele mi le ciupesce.

Ochiî stinşi, buzele-uscate,
 Fătü-frumosü: „Cu sănătate!“
 Şi se duce surîdëndü
 Şi din frunză şuerândü.

Ér' a lumii négră gură:
 Ce-a fostü verde — uscătură,
 Ce-a fostü flacără s'a stinsü,
 Ce-a fostü dulce — linsü-prelinsü!

ROSA — IUBIREA.

Frumósă-î rosa ce mi-ai trimisü,
 Şi 'mbëtátóre, dar' trecétóre!
 Dulcea-ţi iubire, ce mi-ai deschisü,
 Mai multü, o! scumpă, se ţină óre?

DE-AR' TRĂI AMORU-ŢI.

De-ar' trăi amoru-ţi, câtü durerea-mi ţine,
 N'ar' mai fi pe lume fericitü ca mine,
 Dar' amoru-ţi ţine câtü o şi de maiü,
 Ér' a mea durere câtü amaru-mi traiü.

LA O MIRÉSĂ.

La nunta ta, copilă, ce potă eă să-ți dorescă,
 Când ce-ai doritū odată acuma ți-ai aflatū;
 Dar' totuși étă-unū lucru eă încă-ți mai ursescū:
 Ce ai aflatū acuma — doresce ne'ncetatū!

NÉGA.

Ca iubirea nu e Négă,
 Unde vreî tu, ea nu vrea;
 Când vorbesci mai multū cu ea,
 Nicî nu vrea să te 'nțelégă.

Unde-o mênî ea nu se duce,
 Și nu ese de-unde-o chemî,
 Unde mai puținū o temî,
 Nu-î stă 'n cale dracū, nicî cruce.

La fetița dela sate
 Sboră 'n caerū, întră 'n fusū,
 Și-apoi rostulū mi s'a dusū,
 Ori-cătū mama-î tócă 'n spate.

Pe la școli s'ascunde 'n file,
 Și-apoi poți mereu să treeri—
 După ai iubirii greeri
 A strechiată mintea, copile!

Ba, cea Négă de iubire,
 De-unde mai multu s'a opritu
 Și di-nópte s'a păzitu,
 A intratū—în mănăstire!

Și nici biciulū lui Ilie,
 Nici cea carte-a lui Scărarū,
 Nu mai potū s'o scót' afar'—
 Ba nici chiar Christosū să vie.

OMERŪ ȘI TERSITŪ.

Incungiuratū de Muse tu poți să vini, Omere,
 Și nu-ți va da frumósa iubirea ce-î vei cere,
 Tersitū inse hâdosulū, cu aurū de-a veni,
 Frumósele aprinse în brațe-lū vorū strivi!

LAS' BĂTRÂNII.

Las' bătrânii să cârtescă!
 Decâtă despărțiți să plângemū,
 Vin' mai bine să ne stringemū,
 Chiar bătrânii să tînjescă.

UNŪ VREA-SONETŪ.

În cerculū strîmtū de unū sonetū
 Cum sē sugrumū alū meū amorū,
 Cînd elū înalță peste nuorū
 Pân' sus în cerū pe-alū seū poetū?

În locū de sborū — cu pasū încetū
 De ce sē mergū eū l' alū meū dorū,
 Cînd într'o clipă potū sē morū —
 Uscatū de dorū, nemîngăetū.

Pe cerū mă jurū: câtū voiū iubi,
 Și voiū iubi câtū n'oiū muri,
 Eū în sonetū n'oiū sugruma—

Iubirea mea și focul meu,
 Ci vulturii sus la Dumnezeu
 Și eu și ea ne-omii înălța.

INIMA FĂRĂ OCHI.

Inima pusese ochii veghetorii,
 De răi s'o păzescă și de răpitori,
 Er' ea liniștită să pótă trăi;
 Dar' abia 'ncepuse ochii a păzi,
 Hóța de frumseța vine și-ii răpesc —
 Inima de-atuncea fără ochii trăesce.

SĂGÉTA.

Spune-mi, iubită, care săgétă
 Mai agerú sbóră pe-acestú pământú?
 Care din sóre cade 'nfocată
 Și pe Gerilă-lú tinde 'n morméntú?

Séu e săgéta fulgerátóre,
 Care din nuorí cade trásnindú,
 Și sfarmă-aprinde, spăiméntátóre,
 Er' lumea caută îngálbinindú?

Orî e săgéta din arculü d'aurü,
 Ce luce 'n umërü la Fëtü-frumosü,
 Și 'n sboru-I sfarmă capü de bălaurü,
 Zodiî din ceruri le-așterne jos?

Nici o săgétă nu strălucesece
 Și nu pătrunde atâtü de greü,
 C' acea săgétă, care pândesece
 Și mă săgétă din ochiulü tēü!

SĂRUTAREA ROMÂNCEI.

De iubitü, ce mai potü dice,
 Te iubescü de morü,
 Dar', să fiü deplinü ferice,
 Ași avé unü dorü —

Tu săruți prea păsăresce,
 Iute, țuguiatü,
 Vin' sărută romănesce —
 Lungü și apăsatu.

Dalbă, dă-mi o sărutare,
 Dă-mi-o, cum ți-o cerū,
 Și-o să veđi minune mare —
 Lumea tótă cerū.

Și-o să veđi inc'o minune,
 Când vomū re'nvia
 Buzele ca roșū cărbune
 Inc' orū flăcăra.

IN ȘEĐETÓRE.

Cātu-i lumca pe sub sóre
 Nu-i bino ca 'n șeđetóre.
 (Cântecă pop.).

1.

Trandafirī și florióre,
 Aideți séra 'n șeđetóre,
 Să cântămū, să tropăimū.
 Când ne chiamă négra mórte,
 În morméntulū tristei sórte —
 Totū ședemū și putređimū!



2.

Tórce Lina, nu prea tórce,
Ea mereü ochii-și întórce
După scumpulü ei iubitü.
Flórea, multü mai lipiciósă
Și de buze mai dănósă,
Rëü în tortu-i l'a 'ncálcitü!

Elü s'ar' duce și nu-i vine,
S'ar' scula, dar' Flórea-lü ține
Și mi-lü légă totü mai rëü,
Și mereü se totü incurcă
De nici draculü nu-lü descurcă,
Și nici unulü Dumneđëü.

3.

- De cine óre juniü imi fugü ca duși de vëntü?
- Vëđură ica babe, dincolea unü mormëntü!
- Dar' ce-mi alérgă colo cu aripi la picióre?
- I-o bute incepută și fete 'n șeđetóre!

4.

Cu buzele mușcate venia din șeđetóre
Fetica Măriórá.

- Dar' ce-i? o 'ntrebă mama cu vóce cârtitóre.
- M'a ințepatü, respunde, posdarea din fuiorü.
- Fuiorulü, mai șoptesce încetü unü frățiorü,
Avea și musteciórá.

5.

Şedătoare, sedătoare,
 Ce-î mai dulce decâtă tine,
 Când s'au stinsă cele lumino
 Şi flăcăi şi soriore,
 Tremurându de bucurie,
 Doi cu doi şi sinu la sinu
 Muşcă buze de rubinu,
 Duşi cu mintea 'n pribegie!

Baba-Lera se trezese,
 Sufă, sgândăre 'n teciuni,
 Fetele se sbatu de juni:
 Una sinu-şi învelesce,
 Cosicióra alta-aşedă,
 Alta caută după fusu,
 Ce 'n unghetu imi dorme dusu,
 Alta caeru-şi neteză.
 Er' flăcăii-şi resucescu
 Musteciórele 'ncalcite,
 Şi din buzele 'ndulcite
 Ridu hoţişu şi chiuescu:

„De n'arū fi iubirile,
 Ce-arū face copilele?
 S'arū usca ca frunđele
 Tómnă când batū brumele!“ —

6.

Întorceți hora, flăcăi, fecioare,
 Și dați, călțunulū sē sară ruptū —
 Ađi în verdēțā la dalbulū sōre,
 Māni toți la umbră pe dedesuptū !

ÎN MUSEŪ.

Fata care se mărită
 E monetă 'n cursulū seū ;
 Care șede nelumitā
 E monetă — în museū.

ELOCINȚA MĂNEI.

Māna când strînge ferbinte
 Spune ce nu spunū cuvinte.

CARTEA MEA.

Filosoři, ce-ajunge-a vōstră muceditā 'nvēțatură?
 Am fōitū și-am rēsfoit'ō, și-am căscatū la voi cea gură,
 Și cu voi nicī dōuē vorbe n'am pututū sē mi le 'ncleiu,
 Dar' deodată-ce, copilā, am cetitū în ochii tēi —
 Și simțirea și cuvēntulū, amorțite, 'ngânătōre,
 S'aū deschisū ca dulcea rosă în alū primāverei sōre.
 Filosoři, de ađi încolo toți în coșulū celū cu fuse!
 Eū cetescū de-acum nainte pe-a' ei ochi, pe-a' sale buze.

OCHIÎ ŞI BUZELE.

Ochiî seî plini de deochiû,
 Buza plină de tăcere—
 Tăcendû spune ce ea cere,
 Êr' a inimii durere
 O spunû şóptele din ochi.

LA O CAPÛ-ÎNTORTURĂ.

De-aşî sci că-î plânge când voiû muri,
 Sê morû acuma eû aşî dori,
 Dar' de-ocamdată — numai de-unû ochiû,
 Sê vedû cu unulû — sê te deochiû.

VISÛ ADEVĚRATÛ.

Sus pe dealû în cea pădure
 Mê duceam sê culegû mure,
 Mure, fragi şi flori —
 Flori pe faţâ 'nfloritóre,
 Fragi pe buze rumeóre,
 Mure pe-ochişori.

Țr' în tufa mălinióră
 Dormia dulcea mea Miióră,
 Dormia și visa.
 Bătea sinu-î, rotunjorulü,
 Ardea fața-î ca bujorulü,
 Buza-î tremura.

Linü mē lasü în iérba verde,
 Și pân' visulü nu se perde
 Sburändü sus în nuorî —
 Culegü fragî pe buzişóre,
 Florî pe fața-î arđetőre,
 Mure pe-ochișorî.

Somnulü aripa-și desprinde
 Și rîdëndü încetü și-o 'ntinde,
 Și linü a sburatü.
 Miia caută, se uimesce,
 Și rîdëndü dulce-mî șoptesce:
 Chiar cum am visatü !

DORÜ ÎMPLINITÜ.

Dorulü care s'a 'mpliinitü,
 Par'că nici nu l'ai doritü.

INTRE DÓUË.

Mărinei.

Mărină, pentru tine Amorul și-a secat
Săgețile din tolbă, atât m'a săgetat!

Irinei.

Când te vedui, Irină, îndat' am înțelesu,
C' a' lui săgeți Amorul ér' tóte le-a culesu.

LA O CĂRUNTĂ PERICULÓSĂ.

De-ai sci, o! cărunțică, de-ai sci ce s'a 'ntêmplat!
Amorü din përu-ți córdă la arcu-i și-a furatü.

LA VËNTÜ.

Du-te, spune-i unü cuvëntü,
Așa din întêmplare,
Căci ce descopere unü vëntü—
Nu are supërare.

Du-te spune-î — o minune,
 În ascunsă, din întemplantare,
 De-a roși, vină și-mi spune,
 De nu, du-te 'n lumea mare.

TOPESCE-NEGRESCE.

Bine dice dicătorul: -
 Ună cărbune este-amorulă,
 Până arde te topesce,
 De se stinge te 'n negresce.

ÎNȘELATĂ-'NȘELĂTÓRE.

Orî-și-cine ce se spună,
 Dréptă-î vechia dicătóre:
 Frumuseța totă-deaună
 E 'nșelată-'nșelătóre.

MADONA PERICULÓSA.

Géna-ți plină de deochiú,
 De surisuri buza plină,
 Care vinú cu toți se 'nchină,
 Dar' se 'ntórnă fără ochi.

ROSELE.

Îți mulțămesc, frumóso, de rosa ce mi-ai datú!
 De dulcile-í mirosuri eú mortú m'am îmbétatú.
 Și ce-ar' mai fi de capu-mí, când încă mi-ai mai da
 Și cele dóuë róse ce ardú în fața ta?
 Dar' încă și-alte dóuë pe buze-ți cari înflorú?
 Mai las'! De-ódată tóte — mi-í frică sê nu morú.

NU CÂNTŪ, DALBĂ.

Nu cântú, dalbă, 'n bătătură,
 Nu cântú numai ca sê cântú,
 Voiú cerésca ta făptură
 S'o depingú cu-alú meú cuvêntú.

În a' dorilorú palate
 Punú ai feței trandafirí,
 Și sprâncenele 'mbinate
 Le punú aripí la zefirí.

Ér' mirésma buzeí tale
 O rêversú peste câmpí,
 Sê-se 'mbete câmpú și vale,
 Celú noianú până 'n tării.

Négra ochilorü scântee
 Colo 'n ceruri o aprindü,
 Ne-adormită sus së stee
 Lumea 'ntrégă strălucindü.

Ah! a feței înflorire
 Și alü ochilorü focü sântü,
 Dulcea buzei miresmire —
 Umbre-sü numai, numai vëntü!

Dar' săpată în cuvinte
 Și în doine fărmechandü —
 Pe lungi timpuri înainte
 Stă frumseța luminândü.

IN LATŪ.

Pintre negrele ei gene
 Cădea bobî de mărgăritü,
 Păsëruică — am ciupitü,
 Și-am rămasü bătëndü 'din pene.

PUTEREA AMORULUI.

Ce nebunie, ce nebunie,
 Cară ȃicū c' amorulū este-o Ńerbie,
 Că 'n lanțū iubitulū geme Ńi móre!
 Amoru-mă pune aripă uşóre,
 Cutrierū tóte, cerū Ńi pămēntū,
 Mē 'nalțū la stele, m' abatū in sóre,
 Ńi-unū ȃeū imă pare că 'n lume suntū.

INDEŞERTŪ.

Indeşertū, copilă, rose Ńi mărgele,
 Nu ești de deochiū!
 N'ăi pe vino-'ncóce — pune-ți cerū cu stele,
 Totū pulbere 'n ochi!

DÉCĂ ARDŪ.

Décă ardū Ńi mă sfărşescū,
 Ah! de-ați sci ce mă topescē!
 Ca celū vēnteşū din poveste,
 Cu aripă in locū de trapū,
 Cu jăraticū mă hrănescū
 Ńi cu flacări mă adapū.

Tinărü de-sü pe plete ninsü,
 Ér' cea inimă 'nfloresce, —
 Ca-și fētulü din poveste,
 De-o iconă, chipü cerescü,
 Ochii prinși, sufletu-aprinsü,
 Ardü și eü și mă sfârșescü.

CEA MAI FERICITĂ FRUMSETĂ.

Ferice de frumșeța ce unü poetü iubescce,
 Din câtü e strălucită mai multü ea strălucescce,
 Și alte miș frumșețe când necântate perü —
 Ea singură străluce eternü pe-alü vieții cerü.

DORÜ—SBORÜ.

Cine nu cunósce dorulü,
 Nu cunósce nici durerea,
 Dar' nu gustă nici plăcerea,
 Nici la cerurü nu-și ia sborulü.

CRÂNGULŪ CU RĚCORILE.

In hac valle pax solennis,
Vini clari fons perennis ;
In hac odor implens caelos,
In hac curas pellens melos.
(După un cântec călugăresc).

Cela ce vinul îi place —
Minuni vede, minuni face ;
Cine vinul nu-lă iubesc
Prinde mușchi și putrețesc.
(Din „Minunile vinului“).

DIN CUPĂ.

De-î lăsatū dorulū sē nu dorimū,
Ēră frumseța sē n'o iubimū,
Și totū ce-î dulce sē nu gustămū,
La ele numai sē ne uitămū,
Cum în scriptură atâtea scriū,
Cătū, deū! te-arū pune viū în sieriū —
Atunci dreptatea ar' fi cerutū
Asemeni tóte sē fi născutū:
Sânta lumină sē nu lumine,
Ēr' apa setea sē nu ne-aline,
Și nice foculū sē nu 'ncăldescă,
Sórele nóptea sē n'o 'ndiléscă!....
Dar' până foculū va încălđi,
Și eū frumosulū ilū voiū iubi,
Și până apa va stimpěra,
Și eū din cupă voiū închina.

TÓRNĂ COPILĂ!

Tórnă, copilă, împle păharulă,
 Tórnă și 'nchină: noi se trăimă!
 Vinu-î mai dulce de câtă nectarulă,
 Cu buze roșii când l' îndulcimă!
 Tórnă, copilă, tórnă și 'nchină.
 Țiua de astăđi n'o se mai vină!

Tórnă, copilă, rapede-mi tórnă,
 Cumplită mă arde, mă scrumă 'n sină,
 Lumea cu mine vârtejă se 'ntórnă —
 Tórnă-mi, copilă, amoră și vină!
 Tórnă, copilă, tórnă și 'nchină,
 Țiua de astăđi n'o se mai vină!....

CÂNTECŪ.

Păharulă — nectarulă,
 Amorulă — amarulă,
 Ne prinde — ne-aprinde.
 Cu flacări de doră.

Iubesce — horesce,
 Inchină — trăiesce,
 Căci lume — și nume
 Suntă tóte unū sborū.

Copile — copile!
 Fugū óre și dile,
 Ca vântulū — ca gândulū
 Fugū viéța și-amorū.

Și sbóră — și móră
 Viéța — uşóră,
 Dar' beată — 'nnecată
 In vinū și 'n amorū!

TREI LUCRURI.

Trei lucruri suntū mai bune din câte-am învățatū,
 O carte și unū cântecū și unū păharū de vinū:
 Când cartea este mică, cuprinsulū îndesatū,
 Ér' cânteculū scânteie de dorū înflăcărătū,
 Păharulū — mare, plinū!

ISVORULŪ SCIINȚEI.

Filosofia și vinulū suntū
 Tótă sciința pe-acestū pământū ;
 Dar' vinulū, mie cum mi se pare,
 Înțelepciune mai multă are.
 Filosofia, când imi vorbesce,
 Atătū mă ferbe și mă 'nvêrtesce —
 Până mă lasă de capū nebunū,
 Și-unū cuvântū limpedū nu potū sē spunū.
 Êră cu vinulū când staū de-o parte,
 Cerulū, pământulū, le vedū că 'n carte
 Ingiurū de mine cum se 'nvêrtescū,
 Și 'n miī de fețe imi strălucescū....
 Și lumea tótă pare-unū surisū,
 Êră vieța unū paradisū.

PĂHARULŪ-SÓRE.

Când pe mēsă-mi punū păharulū
 Lumea tótă se 'ndoresce,
 Când în elū rēvêrsū nectarulū
 Géna sórelui mijesce,
 De-lū ridicū și 'ncepū se 'nchinū,
 Sórele lumină plinū,
 Êră sufletu 'nfloresce
 Și cu cerulū se 'nfrătesce.

JURĂMÎNTULŪ POETILORŪ.

La biserică de-amŭ merge precum mergemŭ la păharŭ,
 Noŭ vieța mai întregă ne-amŭ petrece-o în altarŭ,
 Și de ne-amŭ uita în biblie în păharŭ câtŭ ne uitămŭ,
 Biblia mai ca și-o doină amŭ puté s'o fluerămŭ.
 Dar' prin sântele bisericii cresce mușchiulŭ, bate vântulŭ,
 Éră clanța dela cârcimă strălucesce ca argintulŭ.
 Ridicați, poeți, păharulŭ, și cu toți se ne jurămŭ,
 Câtŭ n'orŭ bé părinții vinulŭ, nice noi se nu-lŭ mai bemŭ!

TÓTE 'N FOCŪ.

Post imbrem herba,
 Post vinum verba.
 (Proverbŭ călugărescŭ).

Cetescŭ nopti cele volume,
 Și-o scântee nu potŭ prinde,
 Unŭ păharŭ ce ferbe 'n spume
 Miŭ scântei în sinŭ mi-aprinde:
 Cărți, volume, tóte 'n focŭ,
 Unŭ păharŭ în alŭ lorŭ locŭ!

LUMEA BEATĂ.

Lumea pe mână de mi-ar' fi dată,
 Eă capă i-ași pune pe celă mai beată,
 Căci tóte 'n lume se 'nvêrtă mereă,
 Precum se 'nvêrte în capulă seă.

OMŪ ÎNTRE ÓMENI.

Cin' iubesce sus pe tatălă, țera'n care s'a născută,
 Implinesce marea lege și elū este omū făcută,
 Cine mai iubesce încă și ochi negri, negru vinū,
 Pintre ómenii din lume singurū este omū deplinū.

NAUFRAGIULŪ LUİ GOLIVASŪ.

Carī scapă de pe mare, când naia li s'a frântă,
 Cu-adâncă pietate se 'nchină Celui-sântă.
 Părinte,-o ecatómvă eă ție îți inchină,
 Sfăramă-mi numai naia pe-unū oceanū de vinū!

NEFERICIREA LUMEI.

Lumea e nefericită, toți o scimă și toți o dică,
 Și de ce? Nică filosofii nu ne potă spune nimică.
 Dar' sciți c'am aflată eă lucrulă cu-a mea mîntă încurcată?
 Dumneșeă, făcîndă cea lume, și-a uitată s'o facă — beată!

EŪ NU 'NŢELEGŪ.

Eă nu 'nŢelegă averi și nume —
 Cu miă sudori, nespūsă amară,
 Dar' înŢelegă acestă păhară,
 Căci elă îmi schimbă din tartară
 În paradisă acestă lume.

CELŪ CE BEA—

Celă ce bea e omă stricată!
 Mulți aă dīsă, și eă o dică:
 Vinulă cînd n'a fi curată
 Și păharulă ya fi mică.

IN CONTRA MORȚII.

Ședându la mėsă nóptea scobeam la nebunii,
 Ce-afară beata pleve le chiamă poesii.
 Pe când în aiurare ședeam uitatü de mine,
 Mě simtü că de urechie mă trage nu-șciu-cine;
 Mě 'ntorcü, și ét'o spaimă la mine se rînjia.
 — Ascultă, mēi nebune, șicëndü, mă sgățãia,
 Ce bați atãta câmpii, mãi veđi de mãi trãesce,
 Cãci o sē vinü îndatã, sunt Mórtea, ean privesce!
 De-atuncē mi-am pusü pe mėsă unü folticosü urciorü,
 Nu dórã pentru viēță, ci sē nu sciü când morü!

BUCURIA.

Bucurie este'n lume; spune chiar sântulü Agapie.
 Și-apoi cine a lãsãt'o? Celü-ce tóte le-a lãsãtü.
 Pentru cine? — Pentru ómenī! — Și n'ași fi eü óie capie,
 Sē lasü altorü dorü și doine, și pãharulü mãrgelatü?

LINĂ-LUMINĂ.

Sē iubimü, Lină-Lumină,
 Pãnã viēța ne 'nfloresce,
 Când apune, veșteșcesce,
 Póte-amorulü sē totü vinã!

Vin' să bemă, Lumină-Lină,
 Până vinulă mai aprinde,
 Ér' când nici elă n'o mai prinde,
 Póte-amorulă să totă vină!

Vină 'ncóci, Lină-Lumină,
 Să te stringă odată 'n brațē,
 Când cea inimă-a fi ghiță,
 Póte-amorulă să totă vină!

Ba nu, nu, Lumină-Lină,
 In o inimă curată
 Sântă amoră aprinsă odata,
 Pân' la mórte va să țină.

Ba nu, nu, Lină-Lumină,
 Cui s'a dată acéstă sórte —
 A' loră suflete și 'n mórte
 Vine-amorulă și le 'mbină!

Pân' atunci, Lină-Lumină,
 Să 'ndulcimă a vieții fire
 Cu vină vechiă, nóuă iubire,
 Apoi vină ce-o să vină!

VINULŪ ȘI FARISEULŪ.

Maî bin' mergi la mănăstire amețitū de sântulū vinū,
 De câtū cu fățarnicia învêlită bine 'n sinū!
 Vinulū este-o ródă sântă, ce-ă lăsat'o Dumneđeū,
 Număi draculū singurū inse a fêtatū pe fariseū.

CU MUSA MEA.

O cupă mare, încoronată,
 O sărutare lungă, 'ndesată —
 Și-sū mulțămitū;
 Ér' când nu-î cupă și nu-sū nici buze,
 Vorbescū de ele cu-a' mele Muse
 Și-sū fericitū.

Ce fericire! Pe cupe dece,
 Pe dece dalbe n'o daū, n'o 'ntrece
 Nici sântulū raiū.
 Ér' cin' nu crede, vină și vađă —
 Din fericire-mi și-ar' da pe-o rađă
 Și raiū și traiū.

CALEA FERICIREI.

Unu bătrân odată eșind delă vinu
 Și vedëndu că și cū pe-a lui cale vinu,
 Suriđendū imi đise : du-te, tată, du-te,
 Calea fericirei trece dreptū prin bute.

PRIETINII LA PĂHARŪ.

La păharū și la urciorū
 Iți vinū prietiniī fuiorū,
 Er' la greū, lua-i-ar' sântulū,
 Iți fugū par'-că-i duce vântulū.
 Orī în cupa de plăcere
 Pe furișū iți tórnă fiere,
 Orī, din sântă bunătate,
 Te 'ncolțescū de pe la spate.
 Singurū bē-ți mai bin' păharulū,
 Și tu singurū du-ți amarulū :
 Cupa-atuncī nu-ți invenină,
 Nicī la greū în carū s' anină.

LA URCIORŪ.

Urciorŭ iubite, noi suntemŭ fraŭi,
 Unulŭ ca altulŭ din ŭernă luaŭi;
 Chiar ŭi la formă ne-asemănmŭ,
 Éră la fire unulŭ suntemŭ :
 Cătŭ beŭ tu, uite! atătŭ ŭi eŭ,
 Ŗi împreună noi bemŭ mereŭ !
 De-ŭ merge, frate, de miŭ de ori
 La bute, totuŭi ca mine morŭ.
 Ŗi-ori cătŭ aicea vomŭ fi beutŭ,
 In urmă totuŭi noi suntemŭ lutŭ.
 Dar' din lutŭ domnulŭ cānd ér' ne-a lua,
 Urciorŭ din mine elŭ va forma,
 Poetŭ va face din lutulŭ tēŭ,
 Ŗi-amēdoŭi éră vomŭ bé mereŭ !

NU MĚ MIRŪ.

Nu mē mirŭ, cā lumea tōtă
 O rodŭ grijŭ ŭi-atătŭ amarŭ,
 Mē mirŭ, cā-ŭ aŭa netōtă —
 Leaculŭ nu-lŭ vede 'n pāharŭ.

MIIA.

Inc'o cupă, Miie,
Sărutări o miie,
Eū sunt călătorū !
Mai o miie încă,
Cupă mai adâncă,
Și apoi se morū !

Și se-mi sapi mormântulū
Unde calcī pământulū,
Colea sub pridvorū,
Cepulū când se 'ntorce,
Vinulū când se storce,
S'auđū, in urciorū.

Desū de diminéță
Iia-ți albă, creță,
S'o auđū foindū,
Điua s'auđū pasulū,
Nóptea s'auđū glasulū,
Fusulū sfărăindū !

LA FARISEI.

Vedeți, păcatulū eū nu-lū ascundū,
 Golescū păharulū până la fundū,
 Și toți s'audă strigū : mēi chelarū,
 Mai adă-mī încă unū noū păharū !
 Și tragū iubitei la sărutări
 De mi s'aude în nouē țeri !
 Veniți aicea, fățari, și voi,
 Și-a' vōstre poște, așa ca noi,
 În fața lumei vi le 'mpliniți...
 În fața lumei — apoi cârtiți !

LUMEA MEA.

Vięta dulce care-o trăescū
 Mi-o facū eū singurū și mi-o 'nflorescū ;
 Imi naltū palate și 'mpărății,
 Ce 'ntrecū chiar cerulū în avuții,
 Și 'n ele singurū sunt domnitorū,
 De-ași fi în lume chiar cerșitorū ;
 Sărutū la ține, le strīngū la sinū,
 Și cu păharulū mereū închinū ; —
 Și-orī-cătū de dulce pe-alū vostru raiū,
 O ! mari ai lumei, nu daū unū paiū.

DE-AȚI ADUNA VOI VINULŪ.

De-ați aduna voi vinulū, ce l'am beutū—cântândū,
 Ați face-o mare nouă într' ale lūmei mării;
 De-ați aduna în urmă și-a' mele sărutări,
 Și le-ați lăsa în mare, voi ați vedé sburândū
 Prin unde pești de aurū, pe câte 'n ceruri stele —
 Ér' sânții, filosofii, cu plasa după ele!

CÂND PRIMĂVERA.

Când primăvera vieții 'nflóre,
 Inima rîde ca rosa 'n sóre —
 Atunci, copile, sē totū trăesci!

Când miș iluși fărmeacătoare
 În cerū te-aventă pe-aripi ușore —
 Atunci, copile, sē totū trăesci!

Când ochiulū negru, scânteetorū,
 Aprinde 'n sinu-ți ceresculū dorū —
 Atunci, copile, sē totū trăesci!

Dar' florî, ilusii, când le-ai perdatu,
 Și-a rămasu sinulu pustiū și mutū :
 Atunci, copile, mai bin' sē mori !

Până când inse mórtea sē vină,
 Imple păharulū și mai închină —
 Cântă și 'nchină, și-apoi sē mori !

MINUNILE VINULUI.

Cela ce vinulū îi place —
 Miaunî vede, minunî face :
 Cine vinulū nu-lū iubescē
 Prinde mușchiū și putreșescē.

* * *

Cu vinū stingî dorulū,
 Aprinđi amorulū,
 Scoți adevērulū
 Și vinđi misterulū.

* * *

Ca sub viță la rĂcĂre
 Nu-Ă mai dulce pe sub sĂre;
 Cin' cu viță se 'nfrĂtesce,
 Ca și ea vĂnjosĂ elĂ creșce
 Și la lupte se 'ntĂresce.

* * *

Cine nu se rĂcoresce,
 Arde pĂnĂ se topesce;
 FerulĂ arsĂ și rĂcoritĂ
 S'a 'ntĂritĂ, s'a oțelitĂ.
 RĂcoriți așĂ și noi
 Ne-oțelimĂ pentru nevoi,
 Ce ne-alungĂ dinapoĂ.

LA JUDEȚĂ.

SĂnți pĂrinți, voi cu ScĂrarulĂ
 SĂ-mĂ trĂiți cĂtĂ RĂtezatulĂ,
 Și-mĂ lĂsați mie pĂcatulĂ —
 Cu iubirea, cu pĂharulĂ.
 CĂnd va fi la celĂ județĂ,
 VomĂ vedĂ cine-Ă mai sĂntĂ —
 EĂ ce cĂte facĂ le cĂntĂ,
 Voi, cari faceți și tĂceți!

RĂMASŪ BUNŪ.

Cum primăvéra perde-a sa flóre
 Ală verei sóre când vine-ardëndŭ,
 Șerpele pelea-î strălucitóre
 Cum elŭ și-o lasă prin florî trecëndŭ —

Și primăvéra vieții mele
 Scutură-acuma a' sale florî:
 Ilusiî, doruri, dulci, tinerele,
 Le lasŭ aicea — la trecători.

Inchide, Musă, cartea iubirii,
 Și cupa plină de amăgiri
 Sparge-o! Deschide cartea măririi
 Și templulŭ mare de mari iubiri!

LUMEA AFLATĂ.

Sufere, luptă, și fă-ți unu nume,
Cu capulă ruptă,
Căci ce-ți ajunge, de dormi pe lume
Său de desuptă!

1870 - 1890.

CRÂNGULŪ CU NEGURILE.

Chiar și vita care rage
L'a sa viță și ea trage,
Și nici fêra nu trăsese
Fără țera ce-o iubesce.

PENTRU ȚERĂ SĂ MURIMŪ.

Când scimŭ bine cum cu toții chiar ca mâne-o să murimŭ,
 De ce n'amŭ cerca noi ore, în locŭ țerna s'o 'nmulțimŭ,
 Să lăsămŭ o urmă 'n lume, c'amŭ trăitŭ și noi odată ?
 Nu potŭ toți să-se ridice la mărire nevisată, —
 Unulŭ sguduindŭ pământulŭ cu-alŭ seŭ dorŭ de cucerire,
 Altulŭ vrăfuindŭ la aurŭ, lui dureri, lunei orbire,
 Alții, bolovanii pe tronuri, trista glôtă să-i închine,
 Alții strălucindŭ prin secolii cu-ale geniului lumine;
 Dar' putemŭ o faptă mare toți câți ômeni ne numimŭ—
 Pentru dulcea, sânta țeră, să trăimŭ și să murimŭ!

PATRIA ȘI MORMENTULŪ.

Ca patria și mormentulŭ
 Nimicŭ n'are pământulŭ
 Mai dulce și mai sântŭ, —
 Aruncă 'n țeri străine
 Dușmanii între sine,
 Seŭ pune-i în mormentŭ,
 Și ei vorŭ pune pace
 Și una se vorŭ face
 În noulŭ lorŭ pământŭ.

ȚERA ȘI STRĂINĂTATEA.

Și mierea este-amară
 Intr' unū străinū pământū, —
 Vieța 'n a ta țeră
 E dulce și 'n mormântū.

TALISMANULŪ POPORULŪ.

Unū poporū singurū prin datinī, limbă,
 Simte, trăesce și înfioresce,
 Și când prin ele nu mai simțesce —
 Incetū cu 'ncetulū pere, se schimbă.

LIMBA.

Cea mai frumósă limbă din tóte de pe lume,
 Cunósceți care este? E limba dulcei mume;
 Căci numai în acésta tu poți să desvĕlesci,
 Ce 'n sufletu-ți înflóre, ce 'n inimă simțesci.
 Acela ce nu scie misterulū ástuī graiū,
 Elū arde 'n foculū vieții și nu sci dice vai!

TRECUTULŪ CROITORIŪ.

Ōmeni, popóre, multŭ ostenescŭ,
 Ca sŕ-ŝi croiescŭ unŭ viitoriŭ,
 Cu toŝii inse amarŭ greŝescŭ —
 Cŕnd iaŭ trecutulŭ de croitoriŭ.
 Vŕdut'aŝi riulŭ napoi curgŕndŭ?
 Bŕtrŕnŭ vŕdut'aŝi de nouŭ nŕscŕndŭ?

MIHAIADE.

1.

SŔ NU ĐICI VORBŔ MARE.

„Padiŝah!“ Sinan se jurŕ, „se n'am parte de celŭ raiŭ,
 Đcŕ viŭ nu-ŝi voiŭ aduce pe celŭ ghiaurŭ de Mihaiŭ!“
 Ŕr' o vóce nevŕdutŕ resunŕ strigŕndu-i: minŝi!
 ŝi Sinan din luptŕ 'ntórsa fŕrŕ oŝti ŝi fŕrŕ dinŝi.

2.

VÊLFA LUI MIHAIÛ.

Când faima se dusesese să spună că Sinan
 S'a mestecatû în țernă sub spada lui Mihaiû,
 Nu faima, ci călare pe calulû seû șoimanû
 Vêður' atunci păgâniî strigându amarû și vai —
 Cea vâlfă-a lui Mihaiû.

3.

MIHAIÛ ÎN CÂMPULÛ TURDÎ.

Eû am rămasû aicea, l'alû meû rês bunătorû,
 Ce va veni odată, s'e-l spunû cum m'am stricatû:
 Când sus aveam eû capulû, alû lorû nu l'am tăiatû,
 Ei inse mi-lû tăiară când sus simțiră-alû lorû.

4.

CAPULŪ ȘI SUFLETULŪ LUI MIHAIŪ.

Vedëndü Teodora capulü märețului Mihaiü,
 O ! fiule, ea țise, aici e loculü tēü,
 Ér' sufletulü tēü bine rămas'a peste plaiü,
 Căci ele unulü pe-altulü se vorü căuta mereü,
 Și când odată încă de nouë se vorü uni —
 L'a lorü îmbrățișare Carpații s' orü topi.

5.

STATUA LUI MIHAIŪ.

Ajunsese fama 'n' ceruri pân' l'auđulü lui Mihaiü,
 Că o statuă călare i-aü nălțatü pe-alü țerii plaiü;
 Caută 'ncóce, caută 'ncolo — și zări cu minunare
 O maimuță d'a-'n-călare.

6.

Lumea spune, nouë Achile, stă și scrisü pe postamentü,
 C'astă statuă-i făcută faptele sē-ți înlumine;
 Dar' nu-i statuă pentru tine, tu ești alü ei monumentü,
 Și sterpită precum este, mare e numai prin tine.

OCHIÎ LUI MIHAIÛ.

Pe Mihaiû odată îlû vëdûi în visû
 În sicriû de aurû în mormëntû deschisû:
 Pulberea — mării ei îi luase loculû,
 Inse ochiî-î, ceruri! străluciaû ca foculû,
 Şi păreaû că 'ntrebă clipindû, priveghindû,
 Érå eû vëdëndu-î stam uimitû privindû,
 Şi diceam în mine: ce farmecû îi ţine
 De şi astăzi încă ardû a' lorû lumine?
 Ér' atunci o vóce din mormëntû mi-a disû:
 Priveghindû aştéptă dulcele lorû visû,
 Şi când visulû mare li se va 'mplini,
 Mulţamiţi atuncea ei vorû adormi.

VALEA-ALBĂ.

Voi aţi albitû o vale cu-a' vóstre óse sfinte!
 Nu valea aţi albit'o — aţi scrisû a' vóstre nume,
 Pe câtû va mai fi încă de-acuma înainte
 Românû pe-acéstă lume.

STEFANŪ ȘI MAMĂ-SA.

Infrântū, rănitū, alérgă Stefanū, bate 'n pórtă la cetate,
Éră mama-i se ridică : Cine 'n međulū nopții bate ?

—Fiulū tēū, răspunde Stefanū ; Turcii 'n urmă, eū rănitū,
Ér' a țerii mândră flóre tótă 'n luptă a peritū.

—De ești Stefanū, nu-mi ești fiulū, amăritū și rugătorū ;
De-mi ești fiulū, mergi și luptă, vină mortū seū vingătorū !

LEGE ȘI MOȘIE.

Când cei din Valea-Albă la Petru 'n raiū sosiră,
Elū somnorosū întrebă : De unde-mi mai veniți ?

—Din Țera-Românească, miī suflete grăiră.

—Ce, numai voi, Româniī, pământulū locuiți ?

Căci de când sunt aicea par'-c'am intratū în focū,
Veniți și ȃi și nópte, câtū nu mai am nici locū.

—Noī împlinimū cuvântulū lăsatū de moștenie :

Romănu-și dă viēța pe lege și moșie.

DORINȚĂ VECHĂ.

Robert, multă sumețulă rege, dice domnului român :
 O să vină și din bârlogu-ți ca pe-ună ursă o să te prindă,
 Și-o să mi-te jocă la curte-mă, să cunoscă că-ți sunt stăpân !
 Dice, plécă cu-a lui óste.—Vorba ce s'o mai întindă !
 Vultură, ferele flămânde și-ađi se 'ntrebă între sine :
 Óre Robert când mai vine ?

DIN 1848.

1.

RĂSPUNSŪ LUNCANŪ.

Miéria din vèrfu de munte și Rėchitova din vale,
 Cu Mestécănulă și Lunca, *) toți frăție și-ađ juratŭ,
 Și trimitŭ la Ungurŭ scire, cari țera ađ cãlatŭ :
 Vė mai luați unŭ capŭ și 'n traistă, decă n'aveți altă cale.

*) Aceste patru sate se află în Valea-Hațegului, în munți. Auđindŭ ele de intrarea Ungurilor în Hațegŭ, și fiind-că acestia voiaŭ să trecă prin munți în Bănatŭ, de óre-ce drumulŭ dela Marmure era apėratŭ, cele patru sate le-ađ trimisŭ Ungurilorŭ scirea, că decă voescŭ să trecă pe la ei, să-și mai iecă câte unŭ capŭ și în traistă. Ungurii s'ađ feritŭ de ei și ađ trecutŭ pe altă vale. Solia la Ungurŭ ađ trimisŭ Luncanii.

2.

FÂNTÂNELELE.

De nu vrei cu noi unire, am aici să te sdrobescă !
 Dăse Hatvány lui Iancu, colo sus la Fântânele ;
 Plécă, și cu oști elū vine și cu fumulū ungurescū,
 Dar' pe vale-și semēnară arme, fală și măsele.

3.

FUGA DE MUERĪ.

Unguriī cu capū de mórte *) și din pinteni zornăindū,
 Mergū pe Iancu să mi-lū prindă, regele din Munții-mnierī,
 Dară când veni la luptă, fugū pământulū sguduindū —
 De o horă de muierī.

*) Căci aveaū chipiū cu capū de mórte. Femeile din Merișelū,
 conduse de Pelagia Roșia, esū asupra lorū, Ungurii fugū.

4.

CÂMPULŪ-LIBERTĂȚII.

Patru-đeci de ani în urmă peste văi și peste munți,
 Peste riuri mari în spume, fără luntri, fără punți,
 Alergău la sfatū Româniî négra sórte-a-și îndrepta,
 Ér' în câmpulū celū de sânge ca la nuntă ei sbura.
 Acum nici pe pernă môle și cu carulū celū de focū
 Nu-i mai poți mișca din locū.

5.

EPIGONII.

Colo'n Cămpulū-Libertății-patru-đeci de miî veniră
 Și jurară pentru țeră să trăescă și să móră ;
 Și în câmpulū celū de sânge câți jurar' atâți periră.
 Epigonii ađi așteptă totū acestia ér' să nască,
 Căci ei sciū rândulū la luptă, potū muri și-adóua-órá,
 Dar' ei, bieții, cum să móră, când le place să trăescă!

UMBRA LUI LAZARŪ.

(rătăcindă pe bulevardul Academiei).

Am auđitū c'o statuă aici mi-aū ridicatū,
 Dar' n'o vėdū nicăirea... A ! ėtă Eliade !
 Adevėrata-mi statuă, căci eū l'am înălțatū !
 Dar' ce maimuță colea imi face cavalcade ?
 Dar' colea buturuga cu tigva de bostanū ?
 Nu póte fi de sigurū, decătū Dedu-Ivanū !

Đicėndū acestea umbra peri ca și o stea ;
 Dar' decă jos sub Dedu ea numele-și cetea ?

UMBRA LUI ASACHI.

(vėđėndu-și statua).

Nu 'nșelegū, Ieșeniī mei,
 Eū sunt micū orī sunteți voi ?
 Mė ducū Tatălui sė-i ceiū,
 Micī sė nu fimū amėndoī,
 Căci orī-cătū m'ați scosū de micū,
 Cu voi mari totū mė ridicū.

LA MORMENTULŪ LUI IANCU.

(sub stejarulū lui Horea).

Tu zaci aici, o ! Iancu, sub umbra de stejarū,
Ne'nvinsū de miī de dușmanī, ne'nfrantū nici de Cesarū,
Dar' cruda nedreptate și 'nvidia fățară,
Unite, in viêtă de tine triumfară.
Acum inse pe tôte aicea le-ai sdrobitū,
Și de-alū tēū mare nume chiar mórtea a fugitū !

SÂNGELE LUI HOREA.

Sdrobitū pe rótă Horea, in patru l'au tăiatū,
Și sângerândū prin țeră de-alungulū l'au purtatū ;
De-atuncea Ungurimea imī tremură că 'n țeră
Din picuril de sânge miī Hori vorū nasce éră.

ROMÂNULŪ IN STRĂINI.

Românulū e Românū—
 Și bunū și luminatū,
 Ce-a suptū l'alū mamei sinū
 Și 'n țeră-i peptenatū,
 Er' dusū între străini
 Spre-a-și lumina cei creeri,
 Se 'ntorce plinū de greeri,
 Și ca scăpatū din căni.

* * *

Românulū tôte ușorū le 'nvață
 Cē suntū mai rele ca 'n țera lui;
 Când vine 'n țeră, vai de vieță!
 Mai ie Românulū de unde nu-i!

* * *

Români, eū nu voiū dice, că voi în țeri străine
 De locū sē nu vē duceți! Vē duceți, chiar e bine;
 Dar' mergeți copti la minte, și nu vē duceți prinți,
 De vreți ca sē vē 'ntorceți cu ceva mai cuminti!
 Nu sciți că Stanū pășitulū plecase omū de rândū,
 Dar' omū ca elū cuminte nu va 'nturna curēndū!

INȚELEPCIUNEA SCHIȚILORŪ.

Anacharsis când întorse din Elada 'n a lui țără,
 Și 'ndemna pe-ai săi să 'ncepă a trăi traiul grecescū,
 Elū nu 'ncheie vorba bine și-o săgătă ca o pară
 Ilū trimite 'n' ceea lume de pe plaiul schiticescū.
 Și venia celū Anacharsis, venia 'ntregū, cu 'nvătătură,
 Éra Anacharsiī nostri — deșelați și cască-gură!

CU NASU 'N NUORI.

Cu ochii 'n stele, cu nasu 'n nuori,
 Româniī âmbă sforăitori,
 Éra străinulū incetișorū
 Ii tăe ramulū de sub piciorū.
 Mai caută, frate, și la pământū,
 Cu nasu 'n nuori dai în mormântū!

SACRIFICIŪ DE ÓMENI.

Cei vechi, ca să 'mplinescă o datină barbară,
 (Căci pe bătrâni odată pe gârlă-i aruncară),
 Făcea momâi de paie și 'n gârlă le-arunca.
 Acum s'a 'ntorsū ér' lumea în veche calea sa,—
 Ați ómenii pe gârlă, momâile 'mpăiate
 În cameră, 'n fotoliuri, pe tronuri cocoțate!

ROMÂNULŪ.

Sciți voi Româmulū ce daruri are ?
 Aici punū unii lunga-i răbdare—
 Eū credū străinii, căci fără ea
 Puté-l'arū ore și-aqī despoia ?
 Altū darū dușmanii toți l'aū gustatū :
 Românu 'n luptă e leū turbatū !
 Dar' ce-i ajunge ? Leulū a 'nvinsū,
 Ér' vulpea, ursulū, facū linsū-prelinsū.

Minte frumósă mai are încă,
 Și 'n ea ce-și pune stă scrisū ca 'n stâncă,
 De-aceea lumea i-a scosū cuvinte :
 Româmulū tace, dar' ține minte !
 Dar' are-o smintă, ea-i vine 'n urmă,
 Pare c'o pörtă jos în călcăiū.
 Ér' din defecte unulū flū curmă :
 Orī-când la cértă — Românu 'ntăiū !

UNDE-Î ROMÂNIA ?

Unde-i ore România ? O totū cautū și n'o 'ntâlnescū ;
 Unde-mī spunū c'ar' fi sē fie, eū totū alte țēri găsescū.

MAIMUȚA CIVILISATĂ.

MaimuȚa dintr'unu arboru vȃdu unu cãlȃtoru,
 Ce jos în a lui umbrã ședȃndu se desculȃ;
 Elu ostenitũ adorme, maimuȚa 'n cetișorũ
 Cobore, cu-a' lui cisme începe-a se 'ncãlȃ,
 Dar' vrȃndũ sȃ-se ridice cãdea necontenitũ,
 Pãn', deșteptatũ drumețulu, îi puse lațu 'n gâtũ.
 O mai pãșescũ și alȃii pe-aicea pe la noi!

Romãnĩ, nu sunteȃi voi?

PATRIA VIRTUȚII.

Nu-mĩ vorbiȃi mie de libertate
 Și de credinȃ și de-adevȃrũ—
 Acestea 'n lume suntũ vorbe late,
 Nadã la paseri ce 'n lațuri perũ,
 Fapte suntũ numai — colo în cerũ!

SIC VOS NON VOBIS.

Aflasem încă din vedere,
 Și stă frumos și 'n carte,
 Albinele cum dela miere
 Daă trântorii de-o parte.
 La noi inse lucru-î pe dosu—
 Intréga mierișoră
 O mâncă trântorii frumosu,
 Și-albina stă să móră.

* * *

Libertate, libertate,
 Mare ești tu la Români,
 Inse totă, din păcate,
 Pentru lifte, hoți și câni.
 Érá celú ce țera face,
 Asudându și sângerându,
 La 'ntunerecú și flămêndú,
 Cum a fostú, și astăzi zace.

UNDE-Î MĂESTRULŪ?

România-î o icónă cu mari cadre 'ntraurite,
 Și 'n locū de figurî pe pânză, miî de umbre 'nvălmășite.
 Unde ești, divinū măestru, din ăstū haosū ferbătorū
 Să scoți fețe luminóse și alū țerei viitorū!

PENTRU DOMNÎ.

Cari domnescū peste popóre
 Mereū sē-și șoptescă 'n barbă
 O bătrână dicatóre:
 Sub pétră nu cresce iérbă.
 Mai stă 'n cartea vieții încă:
 Unū petroiū ce stă în cale
 Celū dintâiū călcâiū ori brâncă
 Berbeleacū ilū dă de vale.

LA GĂGĂILĂ ORĂTORULŪ.

Asculţai, o ! Demostene !
 Dunărea ta de cuvinte,
 Şi-undele cu-a lupei linte
 Le căutaî adinsŭ, a-lene,
 Şi, n'ai crede ce-ţi voiŭ spune,
 Le-aflai limpeđi de minune :
 Nicî macar baccilŭ de minte !

PROTECŢIUNILE.

Déc' amŭ nainta încalte
 Cu protecŢiile nalte !
 Dar' protectorî unde-sŭ mulŢi
 BieŢi clienŢii toŢi dĕsculŢi,
 Şi mereŭ unde se 'ndĕsă —
 Pĕrulŭ prin căciulî le ĕsĕ.

LA MÔRTEA UNŪ GAZETARŪ-REVOLVERŪ.

Te ţine-acum, Satană, că-Ţi vine-unŭ gazetarŭ !
 Itî va descose tôte ce 'n vieŢă-ai uneltitŭ —
 Din albŭ va face negru, din negru albŭ leitŭ,
 Şi, luminaŢi supuşii, te-orŭ da frumosŭ afar'.

IIA RUȘINEI.

Rușinea n'are de-ajunsă vestminte —

Dar' nu la noi!...

Iia n'ajunge când dinainte,

Când dinapoi.

Și togmaî cela ce fără iie

Prin lume-o 'mpunge,

Mai iute c'altulă, ori cine fie,

La țintă-ajunge.

PE MORMENTULŪ UNUI DEPUTATŪ.

Repauséză 'n pace, o! mare deputatū,

Precum și tu tribuna în pace ai lăsatū.

Dincolo dee-ți Tatălū fuiorū sē-ți mērgă gura,

Căci nu iaî sărăcimeî cu vorbe bucătura.

LA CAVALERULŪ TÂRFALĂ.

De nu cređi, că sunt curatū,

Uite ici la peptulū meū,

Nu-î de niminî decoratū,

Decătū sus de Dumneđeū.

BLAJULŪ.

Blajulŭ cândva ca făclie
 Nóptea nóstră lumina,
 Strigătu-î de bărbăție
 Tótă Dacia deștepta ;
 Astăđi — în tăcere-adâncă
 Moștenirea și-o mănâncă.
 Și mă dóre, multŭ mă dóre!
 Am crescutŭ în alŭ lui sóre!

RĚSPUNSŪ.

Nu cãrțiți, cãci eŭ în urmã mi-am strinsŭ cortul ș'am plecatŭ ;
 Ah! de-ați sci voi câte lacrimi la plecare am vërsatŭ !
 Și-am plecatŭ nu 'n tinerețe, nu de dorŭ deșertŭ aprinsŭ,
 Ci 'ncãrcatŭ cu-atãți pe umeri și adâncŭ pe plete ninsŭ,
 Èrã doi și alŭ meŭ sufletŭ aŭ rëmasŭ pe vechiulŭ plaiŭ,
 Și-am luatŭ aici cu mine dorulŭ țerii și-alŭ ei vaiŭ.
 Ah! dar' spuneți cine óre, sufletŭ dreptŭ și neclintitŭ,
 Aŭ pututŭ aci sã stee sãu cari stãndŭ n'aŭ nebunitŭ ?
 A' lui Șincai, Miculŭ, Maiorŭ, umbre mari și óse sfinte
 Zacŭ perdute 'n țeri strãine, putrețescŭ fãrã morminte,
 Și Bãrnuțŭ, divinulŭ mentorŭ, numai mortŭ a fostŭ primitŭ,
 Èrã Mureșianŭ și Iancu aŭ rëmasŭ... și-aŭ nebunitŭ!

PE PÓRTA CETĂȚII NOVA-SYBARIS.

(După originalul grecesc).

Pe-aci 'n cetatea de mii păcate,
 Pe-aci la lungă și grea durere,
 La fere 'n ómeni împelițate,
 Isvoru de-otravă diresu cu miere;
 Credinți, ilusi, voi cari intrați,
 Și consciință afar' lăsați!

PE PÓRTA NOULUI SION.

(După originalul ebraic).

Pe-acéstă pórtă ușorú intrați,
 Impregiurú numai se vè tăiați
 Credință, lege și consciință—
 La celelalte nu-ı trebuință.

NOI ȘI ȚERA.

Ce folosă c'amă liberatū
 Țera, dar' nū și pe noi,
 Ci în rele vechi și noi
 Mai adâncū ne-amă cufundatū.
 De vremū țera s'o nălțămū,
 Intâiū noi sē ne 'ndreptămū!

DECĂTŪ DULCEA ȚERĂ.

Decătū dulcea țeră, sântulū ei pământū,
 Numai sus în ceruri Tatălū e mai sântū;
 Totū ce este 'n lume mai mărețū, mai rarū,
 Sus pe-alū ei altarū!

ȚERA MICĂ.

O țeră mică
 Iubirea mare
 Sus o ridică
 Și-o face tare.

SUNT ROMÂNŪ.

Sunt Românŭ, Românŭ sĕ morŭ,
 Œi nu schimbŭ cu Dumneŕeŭ,
 Dumneŕeŭ i-alŭ tuturorŭ,
 Eŭ voescŭ sĕ fiŭ alŭ meŭ.

OMULŪ LUMINEI.

Ca Œi steagulŭ este omulŭ, ce lumina pŕtă 'n lume !
 Fericitŭ cĕnd elŭ din luptă sĕ re'ntŕce sfăŕiatŭ,
 Atunci scimŭ, cĕ a' lui raŕe înscrumat'aŭ negre nume
 Œi 'n alŭ luptei crunt încærŭ la mulŕi calea le-a 'nsemnatŭ
 Éră lumea viitŕe în alŭ gloriei altarŭ
 Ilŭ înalŕă, i se 'nchină Œi se împle de-alŭ lui darŭ.

EROULŪ BĒTRĀNŪ ŒI MŒRTEA.

—De n'am fugitŭ de tine cĕnd clocoteam de vieŕă,
 Œi cĕnd puteai cu-unŭ suflu sĕ stingi a mea lumină,
 De ce nu vini acuma, tu, cea mai îndrăsnĕŕă ?
 Nu veŕi, de bĒtrĕneŕe aŕi braŕu-mi frĕntŭ se 'nclină—
 Ah ! braŕulŭ meŭ odată de vieŕi secerătorŭ !
 —De vieŕi atunci... Œi-acuma de mŕte-omoritorŭ.

INDORIRI.

Frumosă e pisculă când pe-a lui frunte
Dalbele rațe dorindă se 'ncingă,
Pe când în vale e noapte-adâncă,—
Multă mai frumoase suntă frunți cărunte
Când de prin timpuri, departe încă,
Idei mărețe lucindă răsfrângă.

CRÂNGULŪ CU SPINIÎ.

Poesie, poesie,
Tu esti cerul pe pământă,
Tu esti sôre în mormântă,
Și prin tine tôte 'nvie.
Ah! dar' sântii tîi preoți,
Cununați adese cu spinii,
Dintre toți cel mai divinii,
Cel mai rari suntu dintre toți!

VIETILE POETULUI.

In astă lume divini poeți
Trăescū nu una, ci trei vieți;
Una-i acéstă viéță-amară,
Care-o trăesce și omū și féră,
ÉR' alta-i traiulū ce 'n mintea lorū
Și-lū facū ca raiulū înfloritorū,
Și toți în lume ilū potū vedea,
Ei singuri înse ilū sciū gusta.
ÉR' alta-i viéța, când numai suntū,
Care 'nfloresce pe-alū lorū morméntū.

ORIGINEA CELUI MARE.

Tu, ce dici că cântărețulu scôte cântece divine
 Și răpescce-a' nóstre inimí numa 'n ñile dulci, senine,
 Ai uitatú c'a' lirei córde în stejarulú umbritorú
 În dulci, liniștite timpurí, nu scotú macar unú fiorú,
 Ai uitatú că frunđa 'n codru zace mórtă fără vântú,
 Ér' câmpia aurită pare unú întinsú mormêntú,
 Și cea mare albăstrie în lințoliú pare 'nvêlită,
 Ér' divina ei putere tristă, 'nfrântă, amorțită!
 Ai uitatú c' Omerú bêtrâmulú, alungatú de-amara sórte,
 A cântatú acele cânturí, ce 'n eternú nu sciú de mórte!
 Ai uitatú, că Alighieri, elú ajunsse 'n Paradisú,
 Numai dupăce din țeră de-ai sei frați a fostú proscrisú!
 Ai uitatú, că tristulú Tasso celú Sion l'a liberatú
 Când adâncú în închisóre zăcea 'n lanțurí ferecatú!
 Ai uitatú c'a depinsú Milton creațiunea cea divină
 Numai dupăce-și perduse sânta ochilorú lumină!
 Ai uitatú că 'nstrăinată lebeda din Bolintinú
 A cântatú mării trecute și-a pređisú mării ce vinú!
 Ai uitatú că Mureșianulú, când mai crudú turba șerbie,
 Sunândú cornulú re'nvierii deșteptat'a România!
 Ai uitatú!... Sê scii că 'n lume totú ce-î mare și divinú
 N'a născutú și nu va nasce decâtú din amarú și chinú!

CUM SĂ FIE POETULŪ.

Numai acela este poetŪ,
Care-ı ca vântulŪ ce-acum încetŪ
Sufflă prin ierburi peste câmpii,
VărsândŪ în aerŪ mirosuri miı,
Acum prin codri trecendŪ uşorŪ,
Şoptesce dulce, amăgitorŪ,
Acum vêtejuri nalŷă 'n tării,
Palate scóte din temelii,
Réstórnă codri, rěscólă mare,
Şi pune lumea tótă 'n turbare.
Precum adie şi turbă vântulŪ...
Aşa, poete, sě-ŷi fie cântulŪ.

POETULŪ ȘI REGELE.

Regele și cu poetulū, amēdoī se parū de-o fire,
 Fie-care între ómenī șede colo pe nălțime;
 Intre ei cu tóte-acestea este-o mare osebire:
 Înălțimea unū rege razimă pe putređime,
 Pe cadavre, pe-oseminte, pe-alū popórelorū mormēntū,
 Ér' poetulū -- o suflare o trimite pe pāmēntū,
 Osemintele se scólă, pétră négră se ridică,
 Și mormēntulū se desface... regele ca o furnică
 Se amestecă 'n țērină... și poporulū înviatū.
 Iși iă calea luminósă ce poetulū i-a 'nsemnatū.
 Ér' poetu 'ncinsū de rađe se înalță peste nuorī
 Intre cei nemuritorī.

DIAMANTULŪ ȘI POESIA.

Ca 'n diamante și 'n poesie,
 Lustrulū se nasce din măestrie,
 Și făr' acēsta chiar geniū sântū—
 Elū scrie 'n apă și cāntă 'n vēntū.

FĂRĂ DUMNEDEŪ.

De-ar' fi poetulū căduțū din cerū
 (Poeți, iertare la toți vē cerū,
 Căci toți vē credeți din cerū născuți,
 Precum suntū ângeri din raiū căduți!)
 Și anī o miie de-ar' totū trăi
 Și de-ar' totū serie și-ar' ciripi—
 Tôte-orū sē fie sfară și fumū,
 N'o sē rămână nici macar scrumū,
 De cumva cerulū și Dumneđu
 Nu staū ascunse în sinulū seū!

* * *

Precum se nasce paserea cântă,
 Și nici poetulū de n'a născutū—
 Cu miī de dresurī de-ar' fi făcutū,
 Elū nici n'aprinde și nici nu 'ncântă,
 Și-orī-cătū sē cânte, elū cântă mutū.

ROGULŪ-ALTARŪ.

Mirosă tămâia îmbătătoriū .
 Nu dă pân' n' arde pe vii cărbuni;
 Nu dă nici geniulū până nu-lū puni
 Pe-alū suferinții rogū arđătoriū.

ALEGEREA MEA.

In a' lunei timpuri m'am fostū afundatū,
 Ca sē-mi scotū lumină, vieța sē-mi desfatū,
 Dar' în istorie eū n'am întâlnitū,
 Ci minciuni și sânge, vaerū și crâșnitū.
 La filosofie de-aici m'am nălțatū,
 Ca de sus la lume eū prin ea sē catū,
 Dar' ea 'n locū ca lumea sē ne-o lumineze,
 Altă lume nouă vre sē 'ntemeeze,
 Și-am ȓisū: cine 'n lume trăindū totū nu crede,
 Cum sē crēdă 'n lumea care nici n'o vede?
 Atunci poesiei șerbū m'am heređitū,
 Și ea lumea, cerulū, mi le-a desvilitū.

CĂUTAREA PILEI.

Când eu începusem să cioplescă la versuri,
Să nu-mi scârțăescă în a' sale mersuri—
Mergă în o dughenă „La-Musă“ anume,
Să-mi cumpără unelte ca și altă lume.
Ea dichisuri multe îmi pune nainte
Să-mi alegă din toate eu dup' a mea minte,
Pila inse care mai multă o doria
Nu puteam s'o află orî-cătă o căutam.
Te rogă, lele Musă, am șișu incurcată,
Am citită în cartea unui învățată,
C' ar' fi o uneltă cărei pilă-i șișu,
Fără care-acestea nu plătescă nimică.
Căutândă lungă ea-mi șișe: cin' te-a păcălită?
Nu șișă că din modă pila a eșită?
Încă, fie-ertată, buna îmi spunea,
C' aușită de pilă, dar' n'o cunoscea.

LITERATURA-CIRCŪ.

La noi literatura e togmai ca și circulū,
 S'adună 'n tótă séra la mai nimica târgulū :
 Unū calū ce jócă polca, unū măgărușū sconatū,
 Ce numără și spune, venit'a'i treazū séu beatū ;
 Unū ursū ce 'ntinde-o horă cu-o târlă de căței,
 Unū elefantū cu doba, la capū cu clopoței,
 Elene sufulcate, cu pulpele pernóse,
 Achilī, Priapī și Herculī cu vinele vértóse,
 Și clovni ce-alérgă, strigă, și-și daū vértejū de-a róta—
 La d'astea valū s'adună și cască gura glóta.
 Dar' scóte colea Musa în mantă-i învélitā,
 Dincolo pe Apollo în toga-i pătulitā—
 Eí cerulū și pămêntulū de-odatā le 'nluminā—
 Și o sē vedī sirmanulū sobolū fără luminā,
 Cum trece gură-cască îngreunândū pămêntulū ...
 N'aude nici nu vede, în tigră-i suflă vêntulū !

MUSELE ALUNGATE.

De ce sóre, luna plină,
 Nu lucescū cum aū lucitū,
 Ér' a stelelorū luminā
 De ce óre s'a pălitū ?

De ce rosele și crini,
Viorele și bujorū,
Nu 'nflorescū cum spunū bătrâni,
Că 'nfloriaū pe timpulū lorū.

Er' prin codri dalbe ține
De ce nu mai întâlrimū,
Cum prin cântece bătrâne
Minunați noi auțimū ?

Sórele, lună și stele,
Le-aū tocitū ai nosti poeți,
Și prin crini și viorele
Semēnatu-ne-aū scăeți.

Er' pe dalbele de ține
Atātu mi le-aū alergatū,
Pân' de spaimă și rușine,
Aū fugitū și ne-aū lăsatū.

MUSA ROMÂNESCĂ.

Deu! e grósă 'ntre urechi
 Musa nóstră románescă,
 Scrie făr' sê-se gândescă,
 Când și mórea de curechiu
 Cere timpü sê-se năcrêscă.

CHEMAREA POETULUI.

—Tu nici odată, frate, în cântecele tale,
 Cu mari și tari ai lunei nu sciü sê fii vorbitü,
 Precum facü toți poeții în visurile sale,
 Și încă fie-care se ține fericitü.
 La salvatori, la mentorî, minciunile mărireî,
 Unü firü de smirnă macar odată n'ai aprinsü.
 Poeții 'mpletescü singurî cununa nemurireî,—
 Pe care ei nu-i cântă, trăindü încă s'aü stinsü.
 —O! câți poeți, amice, cu nume rușinöse
 Frumösele lorü scrieri, lăudându, și le-aü mânjitü!
 Mai bine sê-se stingă miî nume luminöse,
 Decätü sê dai vieță la unulü pângăritü.

LA EPIGRAMĂ.

—Frumosă Epigramă, cu ochi scânteetori,
 Cu buze ridetore, dar' ageri colțișori,
 Cum se te farmecă ore, se știu că mă iubesci,
 Și ce se 'ncepă să-mi crescă și mie dinți șerpesci?
 —Adună 'ntâiu, poete, vederi și cugetări,
 Și multe și mărunte de peste țeri și mări,
 Vădute, nevădute, din ceră, de pe pământă,
 Și nu veghia pe nimini, mărețu, mișelă seă sântă;
 Culege-apoi pe plaiuri a' țerii tale flori,
 Le pune tôte 'n olă spălată de trei ori,
 Amestecă-le 'n urmă cu fiere și cu miere,
 Și dă-le focă, și-atuncea, mă jură pe-oră-ce vei cere,
 Mie-mă va cresce dorulă și ție colțișori.
 Și decă lumea astăzi cordișă se va uita,
 Ca fărmeată măne în ceră te va nălța.

NESTORI ȘI ACHILII MODERNI.

În vechimea vigorosă Musele-prin munți ședeau,
 Și chiar ghiujii grei de țile pân' la ele se suiau,
 Dar' vădendă, că cei de astăzi, ofticoși și slabi în vine,
 Nu potă sus se-se mai sue în regiunile șenine,
 Coborit'ău jos la țeră, prin respintiă stău de masă,
 Unde le-afă și cei Nestori și Achilii uđi sub nasă.

METAMORFOSA POETILORŪ.

Și nu 'ndeșertū poeții vorbescū atātū de stele,
 Căci și ei, mititeii, suntū togmai ca și ele.
 E fiesū unulū, ér' altulū prin nuorī rătăcesce,
 Séū impregiurulū altui pân' móre se 'nvêrtesce;
 E negurosū unū altulū și fără simburelū,
 Să-lū puni în teascū și-o rață nu poți să storci din elū.
 Ér' altulū se ridică și sbârnăe ca unū smeū,
 Și trece și s'afundă în negrulū noptii hău;
 Unū altulū își întinde, de cerurī nu-lū încapū,
 Inflată și 'nfoiată, o códă — fără capū!
 Unū altulū la 'ntunerecū mijesce, pâlpaesce,
 Cum nóptea licuriciulū în ierbă licuresce,
 Dar' răsărindū celū sóre, unde-ai cređutū poeți,
 Veđi numai vermuleți.

PĂMĒNTULŪ SRIITORULUI.

Fie-care flóre are-alū seū pămēntū,
 Scriitorulū încă are-alū seū poporū,
 Schimbă-le din loculū și din țerna lorū:
 Flórea 'mbracă fața tristă de mormēntū,
 Scriitoriī paliđi călărescū pe vēntū.

GĂTELA POESIEI.

Mă 'ntrebî, ce-î poesia și câte 'n ea se cerü ?
 Miî stele scânteiose într'unü seninü eterü,
 Orî celü noianü albastru rësfrântü in limpedü valü,
 Sëu rose închiegate în luminosü cristalü ;
 Cristalü și valü și eterü, când turburî ele-orü fi,
 Nicî cerurî, stele, rose, tu nu le vei zări,
 Orî-cätü arü străluci.

CELÜ NEMURITORIÜ.

Unî ca së-î vadă lumea îndelungü și 'n depărtare,
 Sus pe dealurî de cadavre nalță-se triumfătorî,
 Alțiî de pe vrafurî d'aurü privescü lumea cu 'ngânfare,
 Și de este-o nemurire — singurî suntü nemuritorî !
 Dar' poetulü n'are aurü, nice macar unü grăunte,
 N'are arme nicî cunune adunate în resboiü,
 Neapusă inse rađa însorese nalta-î frunte,
 Și străluce peste lume pân' la diua cea de-ăpoi.

IMPĂRĂȚIA POETULUI.

Poetulă este-ună împărată
 Și l' a lui împărație
 De margini niminî nu i-a dată,
 Nici elă singură nu le scie.

Și-i domnă nu numai pân' trăesce,
 Dar' togmaî dupăce-a murită—
 Elă totă maî tare 'mpărătesce,
 Și totă din ce maî strălucită.

Geloși ai plebei împărați,
 Nebuni la gónă mi l'aú luată,
 Și totă ce-i mare alungată,
 Și toți cari lingă — încoronați.

ARMELE POETULUI.

Poetulă are pe buze miere,
 Sub limbă-ascunsă se pórte fiere,
 Căci și albina-i cu miere 'n gură,
 Dar' acú și fiere pórta 'n cucură.

Iși are leulă brâncă și vierulă colții mari,
 Ér' cerbulă sprintenia și paserile sborulă,
 Și vulpea viclenia, ér' șerpele omorulă,
 Avutulă chei de aură și regiilă arme tari,
 Și furcī și grele lanțurī și negre închisorī;
 Cu-acestea fie-care se apără, omóră.
 Poetulă are-o armă din tóte mai ușoră,
 O pénă, dar' mai tare cu mil de mil de ori,—
 Cu-o 'mpunsetură-omóră avuți și împërați,
 Pe ei și ală loră sufletă și vieța viitóre;
 Și nu-ī nimicū sē-ī scape, nici câmpurī de 'narmați,
 Nici ecatómve d'aură, nici temple soritóre,
 Suntă morți și-ale loră umbre de putrejune pline,
 Le 'ncungiură cu spaimă cu toți cei următori.
 Și totă cu-aceeași armă pe ómenii de bine
 Poetulă îi ridică la cei nemuritori,
 Și-ī face sē lumine ca sórele în lume,
 Și lumea 'nminunată se 'nchină-l'a' loră nume.

* * *

Făr' amoră și fără vină
 Poesia-ī numai chină;
 Fără spadă, fără ură,
 Și Omerū i-unū cască-gură.

POETULŪ ȘI FURNICĂ.

Poetŭ, furnică, se parŭ de-o sŏrte,
Mici în vieță și mari în mŏrte;
Acésta 'n ambră, cela 'n morméntŭ,
Devinŭ odŏre pe-acestŭ păméntŭ.

O. PREFACERE.

Ceva bunŭ de vrei sŕ faci,
Corpu 'n spiritŭ sŕ-lŭ prefaci,
Dŕcă vrei sŕ nasei unŭ totŭ,
Spiritulŭ fă-lŭ corpŭ detotŭ;
Numai din așa schimbare
Pŏte nasee ceva mare.

SĂ TE MIRI?

Dupăce Tatălū lumea făcu,
 Cu mulțămire privindū stātu
 Și 'n sineși dīse : e fôrte bine !
 Dar' omulū una de-atuncea ține—
 Cârindū lucrarea lui Dumneđeū :
 Una nu-ī bine, alta e rēū !
 Să te miri ôre când ție-ți dīcū :
 Una nu-ī bine, alta-ī nimicū ?

LAUDA TĂCUTĂ.

Lădatū de-unū tontū sēū de-unū amicū,
 E mai puținū decâtū nimicū ;
 Ér' unū dușmanū, să scīi, când tace,
 Că singurū mare laudă-ți face.

GURA LUMEI.

Aşa nu-î bine, aşa e rău !
Îți dice lumea orî ce-î lucra.
Tu taci și lucră de capul tău,
Și lumea latre cum i-a plăcea.
L'a lunei gură, de multu se scie,
Nu-î leacă sub sóre, decâtu cea glie.

RĚSTIGNITŪ-FERICITŪ.

Cine-o carte scie,
Ilū judec'o miie :
Eū ilū fericescū
Dcă-lū rēstignescū.

PE STÂNCĂ.

Și ce crezi, e rău c'alesul nu s'amestecă 'n țerină ?
 De s'amestecă, măgarii la totu pasulă îlă îngână,
 Bróscele își imflă gușa și se 'nhólbă-orăcăindă,
 Șerpiș scapără din limbe, cu veninū în elū țışindū ;
 Dar' așa elū sus pe stâncă stă și lumea priveghéză,
 Și din când în când cu fulgerū sgudue și luminéză.

SIHASTRULŪ.

—De ce nu coborî la turma, ce pe-a gloriei câmpie,
 Pasce verde nemurire și s'adapă cu-ambrosie ?

—Intr'o turmă de maimuțe leulū s'a fostū incurcatū,
 Și nu mai credeaū nici iepurī, că e leulū împăratū.

* * *

(Continuându)

Mai voiŭ să fiŭ unŭ vulturŭ, ce singurită din stâncă
 Privesce cu mărire în valea cea adâncă,
 Și, peptulŭ plinŭ de flacări, s'aruncă când și când,
 Și cele lighiŭne se 'nspaimă tremurându,—
 Decâtŭ în laculŭ putredŭ s'orăcăescŭ în chorŭ
 Cu-alŭ bróscelorŭ poporŭ.

CUNUNA POETULUI.

—De unde își aŭ regiŭ cununele de laurŭ ?
 —Lorŭ le-aŭ vëndutŭ poețiŭ pe altele de aurŭ !
 Și verđi erau atuncea, dar' ele s'aŭ uscatŭ,
 Uscate-apoi cu sânge în urmă le-aŭ pětatŭ !
 Lăsați, poeți, voi încă aceste foi pětate
 S'ating' a' vóstre tēple de rađe lumnate ?
 Lăsați să mi le pórte aceŭ ce le mânjescŭ
 Și tēritoriŭ care cântându îi lingușescŭ !
 Cununa cea mai mare i-o inimă curată,
 O minte strălucită și-o frunte ne'nchinată.

PRECUPETII LITERARI.

Strigă gura câtă îi ține :
 Dați aici la marfă-alésă !
 —Vă rogă, din códă de căne
 Aveți sită de mătasă ?

LA CEI DIN ELICONŪ.

—De ce nu te sui și tu la noi în Eliconū,
 Să ne cetesci ce-ți spune bălaiulū Apolonū ?
 —Dorescū să nu vă dóră ce mă siliți să spunū :
 Mă temū de-a' vóstre fumuri să nu coborū nebunū !

MUSCĂ ȘI MUSCĂ.

Mii de musce sē-s' adune,
 Miere nu facū, în zadarū !
 O albină de se pune
 Imple coșulū de nectarū.

ȚINȚARULŪ ROMÂNESCŪ.

Unŭ elefantŭ țințarulŭ privindu-lŭ îi ȝicea :
 De m'ar' cȃnta Virgiliu țințarŭ sŭ fiŭ așŭ vrea.
 Țințarulŭ îi rŕspunse: Pe-aicea pe la noi,
 In elefantŭ ne schimbă, cari ŭrlă din cimpoi.

SCIINȚA ȘI PROSTIA.

Eŭ mulțămescu-ȝi, dŭmne, cȃ ai lȃsatŭ sŭ fie
 De-olaltă osebite sciinȝă și prostie,
 Cȃci, ori-cȃtŭ cea mulțime nu scie sŭ distingă,
 Cu timpŭ inse sciinȝa totŭ are sŭ invingă.
 Și-orŭ cȃtŭ se înflă astȃȝi o curcȃ beată 'n pene,
 Ca mâne-orŭ arunca-o cu toȝi in buruene;
 Cȃci, vorbă romȃnescȃ, prostia ce-i din fire
 In ceruri de-ai sui-o totŭ n'are lecuire.

MULTIMEA.

Ce cugetă mulțimea de locū mie nu-mī pasă!
 Adecă ce-ī mulțimea? O óie mare, grasă;
 De córne mi-o ținū uniī, mereū alții o mulgū,
 Ér' alții îi tindū blana, o tușină și-o smulgū,
 Și unde-o 'mpinge-o mână, acolo ea se duce,
 De capu-i unū pasū macar nu scie cum s' apuce.
 Eū singurū pe-a mea cale mă ducū incetișorū,
 Și unde calcū odată se simte-alū meū piciorū,
 Ér' care-mī esū în cale și vreaū sē mă 'ncolțescă,
 Sē spună cele javre, ce-avură sē pățescă.
 Sē nu te superī dară, iubitulū meū Căscăū,
 De mi-ī vedē icī-colea că voiū glumi séū rīde—
 Pân' nu-ī închide gura și ochii-ți vei deschide,
 Sē poți și tu în urmă sē mergi de capulū tēū.

MARTIRULŪ.

—Frați, voi rosele v'alegeți, mie spinii mi-ī lăsați!
 —Așa-ī lumea, lege veche din strămoși, fie iertați.
 —Mulțămire, mulțămire, îi primescū prea bucurosū!
 Rosele suntū ađi pe frunte, mâne tóte-aū veșteditū,
 Érá spinii, ce 'n cunună óre-când s'aū împletitū,
 Până ađi i-admiră lumea sus pe fruntea lui Christosū.

SIMPATIE.

Scrie, încurcă vre-o nebunie,
 Și lăudătorii o să-se 'ntrecă ;
 De 'ncondei înse vre-o mirodie,
 Sub nasu totu tontulu ridichea-ți frécă.
 Vrei să te laude — atunci n'alege,
 Rotunde 'n colțuri mestecă, drege,
 Și toți voru dice: „dumnezeescu !“
 Căci și ei togmai așa cârpecu !

ADRESE PERICULOSE.

De tóte 'n lume poți să vorbești,
 De două lucruri să te păzesci—
 De-Olimpă, Parnasă ;
 Nu dici o vorbă — și mi te 'nhață,
 Căci ea răsare la dei în față,
 La Muse 'n nasă.

NU CREDŪ.

Poesia-i darŭ din cerŭ !
 Lumea Ńice, eŭ nu credŭ—
 Căci din căte-audŭ Ńi vedŭ,
 Poetii de fόμε perŭ,
 Ńi cari totuŃi mai trăescŭ,
 Ei trăescŭ, căci se tărESCŭ.

IN INTUNERECŪ.

Când am privitŭ la flóre am statŭ Ńi-am cugetatŭ,
 Ńi 'ntr'alte minunate Ńi-acestea le-am aflatŭ :
 Ea cresce Ńi 'nfloresce din mică rădęcină,
 Ce zace la 'ntunerecŭ ascunsă sub țerină,
 Ńi-am ńisŭ atunci în mine : m'ascundŭ Ńi eŭ de lume,
 Că pôte-aŃa voiŭ scóte vre-o flóre mai de nume.

CIOCÂRLIA ȘI PRIVIGHITÓREA.

—Cu inimă voiósă, cu ochii țintă 'n sóre,
 Nălțându-mě la ceruri pe-aripile-mi ușóre,
 Rěvėrső în lume doine stropite cu nectarő;
 Tu tótă nóptea 'n tufă mi te bocesci amarő.
 —Ai numai o greșelă, conciată cāntătóre :
 Te 'ntorcí în urmă éráși — în drumő la bāligarő.

O MARE NEBUNIE.

Maí mare nebunie
 Nu póte sě maí fie
 Decătő ce-a điső Horățő :
 „Că unő poető se nasce“ ;
 Așa dar' nu se pasce
 Ca boulő pe fēnațő.

De-atuncí ori-cine 'nchiégă
 Și dőuě 'n teiő imi légă—
 I-alő Muselorő bāető,
 Și-ori-cātő sě-i đicí că nu-e,
 Elő vieța stă sě-și pue,
 Că s'a nāscutő poető.

CĂLARE PE STELE.

Precum pictorul depinge a' lui cadre răpitoare
 După viile modele ce i-a' stată, ce-a' 'ntrevădită—
 Cântărețul și elă cântă pe-a' lui cōrde sunătoare,
 Precum inima îi spune, ce 'n vieță-a petrecută,
 Er' aceia ce vénéză sus prin nuorî a' loră modele,
 Ii veđi điaa în amédă călărindă nebunî pe stele.

MĂRĂCINILE POESIEI.

Veđi, florile țeranulă le smulge de prin grău,
 Le-adună și le arde séu jos le dă pe riū,
 Căci orî-cătū de frumósă sē fie 'n grău o flóre,
 Când prea se rēslătesce totū grăulă ea-lū omóre.
 Poeților, mai smulgeți din ale mărăcinî,
 Căci nu vē vedemū grăulă de rose și de crinî!

LA UNŪ BATE-VĒNTŪ.

Decătū te 'ntinđi s'ajungî la stele,
 Mai bine stăi mai tupilatū;
 Jos iérbă verde, floricele,
 Sus Iele, pajurî, vĕntū turbatū.

CA LA NOI LA NIMINȚI.

—In Galia bătrână odată s'aduna
 Intr'unu orașu poeții, la luptă se lua ;
 Invinșii făcea laude celoru învingători,
 Ér' cei mai rei cu limba siliți era să-și ștergă
 Divinele lor scrieri, ér', decă nu, lictori
 Mi-i arunca în gârlă, orî mi-i lua la vérgă.
 Era 'nțelepți barbarii! Ce-aru mai plăti la noi
 Să iaî la vergi pe unii, pe alți să-i puni a-moi!
 —Te 'nșeli, iubite frate, la noi pe cei mai buni
 I-aru pune ca să laude pe cei ce-a-moi îi puni!

NÓUËLE DANAIDE.

Trecui prin iadü în visü
 Condușu de-unü vechiü poetü,
 Și cercetându încetü
 Elü tóte mi-a descrișü ;
 Pe Danaide inse noi nu le-amü mai aflatü,
 Cu-Olimpieni pe tóte Eacü le-a fostü schimbatü.

CIMILITURI.

Unu țigănușu se puse la foi, întâia óră,
 Ér' Dada cu barosulú chiora pe lăicióră;
 Dar', nesciindú purdelea cum merge la suflatú,
 In locú s'ardice foi, mereú i-a apésatú,
 Pân' foi leșinară și steter'a sufla,
 Ér' Dada cu barosulú amenințândú striga:
 „Dar' cum voesci sê sufle când sufletulú le scoți?
 Odată mi-î ridică și-apasă-apoi câtú poți!“
 Așa făcu purdelea, și bine sufla 'n foi.
 Poeți!... Dar' las' de-odatá, voiú spune mai apoi.

* * *

Se pune apoi Dada și 'ncepe a sufla,
 Ér' pe purdelú ilú pune ciocanulú a-lú înfla;
 Dar' elú in totú minutulú scotea ferulú din focú,
 Și-orî-cátú îi da pe cóste, nu se forma de locú.
 Cruntându-s'atunci Dada așa îi cuvêntéză:
 „Măi, lasă-mi-lú in vatră pân' roșu scânteiezá,
 Și-atunci in orî-ce formá ilú poți schimba ușorú!“
 Poeți, luați pe Dada! E bunú invêțătorú!

COPIII LUI CĂSCĂŪ.

Ađi sus în cerŭ, ér' mâni turnađi
 În alŭ uitării hău—
 Suntŭ tođi „copiil minunađi“
 În ochil lui Căscăŭ.

OLIMPULŪ ODATĂ ȘI ACUM.

Ce folosŭ, sirmanŭ Olimpe,
 Că 'n vechime erał mare :
 Feđi și deł pe-a' tale tēpe,
 Astăđi mumil literare!

PE MORMĒNTULŪ LUI CĂRLOVA.

Ușoră, Cărlovă, țerina sē-ți fie,
 Cum limba ușoră tu 'ntăiŭ ne-ai făcutŭ ;
 Și dulce vieța-ți e' a ta poezie
 Sē-ți fie în lumea în care-ai trecutŭ.

CERINȚELE EPIGRAMEI.

Ca scânteia fie, mică, lucitoare,
 Și ca ea de grea,
 Atunci epigrama, fie ghimpă seú fíore,
 Jurú că va plăcea.

STRĂLUCIRI DEOSEBITE.

Cărtea mea se osebesce
 De-a ta numai într'unú locú ;
 Pe-afar' a ta strălucesce,
 A mea numai la mijlocú.

ORIGINALŪ ȘI BANALŪ.

Ce-í limpede și regulatú,
 Sė scíí că e originalú,
 Ce-í turbure și incurcatú,
 De nu-í absurdú, este banalú.

CRITICULŪ ȘI TINERIMEA.

Se cade câte-odată unŭ criticŭ a lăuda
 A' tinerimei lucruri și când nu s'arŭ părea,
 Căci flori și buruene cu greŭ se oselesc—
 Intăiŭ când primăvera în crânguri încolțesc;
 Și fără de căldură în cea mai bună glie.
 Semința móre stérpă, orî-cătŭ de-alésă fie.
 Dar' rosă se nu facă din răsăfatŭ bujorŭ,
 Nicî busuiocŭ se-î dîcă la tufa de mohorŭ.

CONSTELAȚIUNEA.

Constelațiune nouă pe cerulŭ românesc—
 De stele mari cu códă, chiar sorî, de nu mințesc!
 Ei depărtați se spune c'arŭ fi strălucitori,
 Dar' când se împreună, cerescii călători,
 În locŭ se lumineze, chiar ziua o 'nnoptéză,
 Și-ți trebuie lumină se-î poți vedé 'n amedă.

NUME FURATŪ.

Și scii de ce nu-mi place să merg în coteri?
 Căci cei din întru laudă, ér' cei de-afară 'njură,
 Și ce-î la unii nectarū, la alții-î saramură,
 Și unde ești, în urmă tu singurū nu mai scii.
 Dar' nelăudatū de niminī, mai multū însē 'njuratū,
 Odată, de-î fi ceva, de toți vei fi căutatū,
 De unde nu, mai bine să nu 'ncurcămū cea lume,
 Voindū de ađi pe mâne să ne furămū unū nume.

UNŪ VREA-POETŪ.

—Ochiî vėdū, inima cerē!
 —Eū îți credū, dar' n'am ce-ți face.
 Indesertū, când n'ai putere—
 Lasă beata Musă 'n pace.

* * *

N'aū sē-ți placă ai mei crinī—
 Mai nainte am sciutū.
 Cine róde mărăcinī
 Tóte florile îi putū.

DELA VORBĂ PÂN' LA FAPTĂ.

Nu vă place ce facū eū,
Faceți voi mai bin' ca mine :
A cârti nu-î lucru greū,
Dar' e greū să faci mai bine.

PENSIA NEMURITORULUI.

Unū poetū nemuritorū,
Ce ducea vieță-amară,
Cere pensie la țeră,
Êr' unū gură-căscătorū,
Ce se cheamă deputatū,
S'a sculatū și-a cuvântatū :
Cine e nemuritorū,
Cum de fόμε-o să mai péră?

UNŪ POETŪ FĂRĂ FUNDŪ.

Décă este-adevăratŭ,
 Că ce-î turbure i-afundŭ—
 Ca Bahluiulŭ ești curatŭ,
 Și ca elŭ fără de fundŭ.

* * *

„Este-adâncŭ poetulŭ, căscați și-admirați,
 Dar' de una numai, vă rogŭ, nu uitați:
 Orî-ce bălțișoră pentru unŭ brotanŭ
 Este-unŭ oceanŭ“.

Așa scria unulŭ cândva, nu sciŭ unde,
 Și ce elŭ scrisese dreptŭ la noi răspunde.

ROMANTISMULŪ BRUTŪ.

Până erî ne dați ființe cu vieță și cu fapte,
 Ați pe omŭ ca unŭ cadavru îlŭ întindeți și-lŭ tăiați,
 Și ce-î mai murdarŭ într'ensulŭ voi alegeți și lăudați,
 Și pe d'al-de gură-cască, la-mă-mamă, papă-lapte,
 Cu acestŭ ospetŭ de fără, ziua, nóptea-î imbuibați.

LA ȚAPULŪ LUI EPICURŪ.

Târla ta când vei muri,
 Preamărindu-și alū seū capū,
 A ta tigvă va lipi
 Pe-unū trunchiū țépēnū de Priapū.

LAUREAȚII MODERNI.

Orī-câtū de strălucită seū verde-ar' fi cununa
 Pe care-o impletesce prostia seū minciună,
 Ca mâne-o sē-se vaḡă, că e spoelă totū,
 Că lauriī suntū brusturī, eroulū Staticotū.

CARTEA-CENUȘERESĂ.

Cartea ce cu pagini ude
 Află 'ndată pe-alū seū jude—
 Sē sciți că-ī o puică-alésă;
 Cartea ce stă ani uitată
 Până judele s'arată—
 Dalbă de cenușeresă.

APOLLO CĂTRĂ MARELE CÂSCAU.

Ce-î mărețu de risu se pare
In o vieță de nimică;
Vrei să scii ce-î lucru mare,
Intâiu vieța ți-o ridică.

EROII DE AȚI.

M'am lăsată să facă eroi,
Lumea geme de piteci :
Toți cei mari la ei-suntă mici,
Mări suntă ce-să ca ei — nevoi ;
Căci prostia își alege
Numai ceea ce 'nțelege.

MÂNGĂEREA UNUI POETŪ.

—Drama-mi, deū, e minunată,
N'a scosū niminī nici unū șuerū.
—Când căscam mare și lată,
Cum puteam să mai și fluerū ?

POETULŪ CĂTRĂ DIARISTŪ.

(Din o scrisore privată).

„—Inflă cornulū, frățiore,
 Că m'am pusū érašī sē scriū,
 Și-acum sus pe bidiviu—
 Dintr'unū sufletū, dintr'unū pasū,
 O sē sarū peste Parnasū.“
 — Dă, dă, dă, mereū în tócă,
 Turma-ī tóntă și blândócă.

IN COȘŪ.

Mulți scriitori, alesū poeți,
 Suntū ai model cască-gurī;
 Mirați, cântați ađī... de orbeți,
 Ér' mâni — între vechituri.

LA CEI CU TALANGĂ.

Vă mirați, că stați departe,
 Și nu esu în bătaură—
 Să mă laude cască-gură;
 Vă lasă vouă-acastă parte.
 Decă și-atâtă ați mai perde—
 Ați fi vii sub ierbă verde.

EDIȚIILE PE HÂRTIE DE ȚIGĂRI.

Nu știu zile ce-o să vină,
 Dar' pe dos suntă tôte-acum;
 Eă sciam, că e lumină
 Ce se pune pe hârtie—
 Și-acum „Prosă-Poesie,
 Vădă că-să tôte numai fum!

LA LĂUDANŪ.

In o drôe de nimicuri două lucruri ai făcutu:
 Unul n'ai știut să-l termini, celălalt nu l'ai putut.

POESII NEPERITÓRE.

Poetului Custură

Ađi nópte-ı arse casa

Din vérfú până 'n temeiu,

Dar' fı rămase mésa

Și scierı și condeiú,

Ne-atinse 'n bătătură.

—Cum s'a 'ntêmpatú? — Prea bine!

Căci suntú de apă pline.

MÂNGĂEREA POETULUI ORĂCĂILĂ.

Te plângı de a lui Ghimpe înțepătură-amară:

„Când cântă-Orăcăilă, se sciți că plouă-afară!“

Iă-ți inimă, băete! Neadeverú elú spune!

Când cântă-Orăcăilă scimú toți că-ı secăciune.

UNŪ FILOSOFU.

—Am cernutū miī de doctrine
Prin a minții-mī sită desă.

—Deū, că sita-ți cerne bine,
Pelmulū totū sē trecă-lū lasă,
Er' tărițele le ține.

POEȚI INALȚI.

Cătū mai secū e cāntărețulū, elū mai sus mi se cocōță ;
Numai ține-a' lui iubite, numai regi ai lui eroi.
Când ilū prinde dorū de Musă și unū cāntecū vrē sē scōță,
Mi se 'nfōe, înflă peptulū, bāzāindū ca unū cimpoiū.
Ca elū togmai răcānelulū sus în arbori mi se pune,
Inflă gușa și vestesce lumei — mare secăciune.

LA POEȚII BOCITORI.

Tăceți cu-a' vōstre doine dulci,
Tăceți, o ! cāntăreți !
Suntū bune de copii sē-i culci,
Mai bune de orbeți.

Când țera strigă, voi dormiți—
Topiți de dor și-amor;
Totă ospetați, vă totă bociți,
Că trau-i trecătoru—

Și diua mare, somnoroși,
Voi aiuriți mereu,
Sburliți și bugeți, ochii roși...
Uitați de dumneđu!

Voiți ca țera pe mormântu
Să vă 'mpletescă flori,
Lăsați, nu mai impleți celă vântu
Cu bécete și hori!

Sculați, luați spada, cornulă luați,
Să vedă de mai puteți;
Poeți sunteți ori, mă iertați,
Cimpoi pentru orbeți!

Cântăreți, ca voi pe-o mie eă nu dați cocoșulă meă;
 Când începe elă să cânte, se lumineă ceru 'n zare,—
 Când ală vostru bôcetă înse l'auđimă urlândă mereă,
 Ni se 'ntunecă de-odată diua în améda-mare.

LA UNŪ TARAFŪ LITERARŪ.

V'ați juratū, precum se vede, unulă pe-altulă cu 'ngrijire
 Să vă puneți în lumină, ca mulțimea să v'admire;
 Dar' lumina prea cu sfară, oră-cătū e de radiosă,
 Nu știți voi, că ea 'n negresce chiar și fața lui Christosă?

* * *

Unilă pe-altilă vă lăudați,
 Cătū vă ține beata gură—
 C'ați fi singurilă învățați!
 Vorba veche știți cum sună?
 Măgărușilă 'n bătătură
 Toți se scarpină 'mpreună.

POETULŪ SFĂRĂILĂ.

Ale tale versurī fôrte bine sună,
 Precum cređi tu însuți, érá eũ iți dicũ,
 N'aũ altă greșelă decâtũ numai ună:
 Sună, sună, sună, și nu spunũ nimicũ.

* * *

Eũ plângũ ne'ndurata-ți sôrte,
 Căci ți-a aruncatũ unũ greerũ,
 Ce-ți totũ sfârăe în creerũ—
 Și nu scapi până la môrte.

* * *

Aici repauséză poetulũ Sfărăilă,
 Creștinĩ, pe elũ țerină puteți toți arunca,
 Din versurile-ĩ inse, vă rogũ, fie-vě milă,
 Sě nu scăpați nici unulũ, căci prea l'arũ apěsa.

LA FRANȚUZIȚI.

Deu, bine faceți că-mi incurcați
 Fonfonăria cea franțuzescă,
 Căci limba noastră cea românească
 Scapă, sirmana, de n'o stricați.

CARTE ETERNĂ.

Carte eternă tu ai făcutu,
 Căci precum Tatălū lumea-a ziditū,
 Intogmai cartea-ți tu ai croitū—
 Fără de capetū, fără 'nceputū.

LA UNŪ POETŪ SATIRICŪ.

Laudă mai mare ce mai poți cere ?
 Tu scrii satire pline de miere.

LA UNŪ BANDITŪ LITERARŪ.

Să trăesci! Scii de minune se despoî cuprinsulŭ cărții,
Par'-c'ai luatŭ licențiatulŭ dela cei din codrulŭ Herții.

LA CRITICULŪ SCĂETE.

Voesci se treci de criticŭ cu nasulŭ finŭ, Scăete!
Păcatŭ numai că 'n locu-î tu porți unŭ crastavete.

VERSURILE UȘORE ȘI CELE GRELE.

—Pentru-ce foescŭ prin aerŭ miî de versuri ușurele?
—Plevea 'n aerŭ se ridică, ér' grăunțele cadŭ grele.

PENTRU ZOILŪ.

Dorindŭ se vedŭ eŭ mâna ce vrea se-mî dea de malŭ,
O prindŭ în lovitură — era piciorŭ de calŭ!

* * *

Deșertă asuđi atâta, dogite cărturară,
 S'alungă pe alți, ca singură să pasci pe Eliconă !
 A fostă numai odată, înăi pare, ună Samsonă,
 Ce-a alungată dușmaniă cu-o falcă de măgară.

NU PRIN NUORİ—PRIN FLORİ.

Sumețu e șoimulă, adevărată !
 Elă ca ună fulgeră mi-se ridică;
 Când colo înse, ce ți-a vėnată ?
 Totulă e numai o păsėrică.
 Cățelu 'n iėrbă adurmecăndă
 Ți-aduce cerbulă urma-ı mēnăndă.
 Copiı, cu nasulă prin iėrbă, flori,
 Nu totă prin nuori !

CEDRULŪ.

Mare-î cedrulū în pustie,
 Dar' elū sute d'anî și-o miie,
 Cresce, cresce 'ncetinelū :
 Cine 'n opere-alū seū nume
 Vrè sè-lū nalțe sus în lume,
 Sè-se 'nvețe dela elū!

LA UNŪ EDITORŪ.

Iți trebūe cartea 'ntrégă, sudórea mea de anî!
 La molii dedicū cartea, pe tine la croncani.
 Ba nu, ce-o séră dóuē tu risipesci pe-unū fumū,
 Eū daū pe unū volumū.

POETULŪ MÂNGĂIATŪ.

O tragedie ai începutū,
 Și-o farsă 'n urmă tu ai născutū.
 Sè nu te superi, totū vei învinge,
 Căci noi vomū rîde și tu vei plânge.

LA UNŪ POETŪ INTINERITŪ.

Te laudî, că eşti unŷ vulturŷ — plinŷ peptulŷ de văpac!
 Esti vulturŷ, nu e vorbă — împlutŷ inse cu pae.

TEATRULŪ NOSTRU.

Teatrele nŷstre sciŷi voi ce suntŷ?
 Sate de pânze îmfiate 'n vântŷ,
 Ce le făcuse ŷireŷi curtenŷ
 Fără de preotŷ, fără moŷnenŷ,
 Er' cască-gură departe sta
 ŷi le-admira.

VERSURŷ INDISCRETE.

Am cetitŷ, că voi Salonulŷ decurândŷ l'aŷi împăiatŷ,
 ŷi că Musele pe tŷte la unŷ ceaiŷ mi le-aŷi poftitŷ.
 Aŷ venitŷ sêu nu, eŷ nu sciŷ, dar' că nu v'aŷ sărutatŷ,
 Supêrate-a' vŷstre versurŷ aŷ eŷitŷ ŷi-aŷ povestitŷ.

CLASICII ROMÂNII.

Avemă clasici străluciți,
 C'alte nații mari de-afară:
 L'astea 'n luntru auriți,
 Ér' la noi pe dinafară.

DONICII ȘI KRILOF.

Murindă Donici se 'ntêlnesce
 Cu Krilof pe ceea lume,
 Cesta 'n cale îlă opresce
 Și-lă întrébă despre nume.
 Donici mormăe cuvinte
 Incurcate, fără rostă.
 Krilof đice: hai nainte!
 Vêdă eă bine unde-ai fostă.
 Gâșce și privighitori,
 Cari acasă le-am lăsată,
 Ca să-ți óspeți lăudători
 Mi le-ai prinsă, le-ai jipoiată!
 Éră Donici cu 'ngânfare:
 N'am vêdută nici bobocă chioră!
 Și Krilof cu hohotă mare:
 Dar' „pufulă pe botișoră“ ?



Cu-antereulū lui Arvinte Donici s'a fostū îmbrăcatū,
 Și cu elū în spate mórtea, ce-a făcutū, l'a apucatū,
 Și trecēndū pe ceea lume, étă peste Krilof dă.
 A! mi-aī luatū și antereulū, țise, și mi-lū desbrăcă.
 Despuiatū și de rușine Donici se ascunse 'ndată,
 Și 'ndeșertū, din acea clipă nu-lū mai vėdū orī-cătū ilū cată.
 O! și cățī ca Donici încă s'orū ascunde, s'aū ascunsū,
 Pe cari Căscăū patriarchulū de mari preoțī mi i-a unsū.

CĂRȚI MÓRTE.

Nu mai faceți la cărți mórte,
 Scriitorii mei români!
 Cugetați la cruda sórte,
 Care-o să v'ajungă mâni,
 Când la marea judecată
 Vė vorū cere, cum e scrisū,
 Mare, dréptă, grea rėsplată,
 Pentru cărți câte-ați ucisū!

FRUCTE NU FLORI.

Câte flori în primăveră
 Sus prin pomi nu strălucesc;
 Dar' din ele câte érá
 Légă, crescú și pârguescú?

Când de cócere s'alege,
 Numărați, câte mai sântú,
 Și-apoi pân' a le culege,
 Câte mai rămânú de vântú?

Dela pomulú fără minte
 Invățați, voi scriitorí!—
 Cetitorí, de-acum nainte
 Numărați fructe, nu flori!

PE MARE.

Vedeți colo pe mare mií puncte negurându?
 Sântú năi în depărtare séú paserí vinú sburându?
 Sântú ómení, vai! sântú ómení! Pe scândurí sfărimate
 Se sbatú prin cele unde notându peperate;

S'afundă miî în valuri, ér' alții étă vinû,
 Ȃjungû, dar', vai! se 'nnécă la malulû scundû și linû.
 O nae ét' o 'n zare din pânze vânturândû,
 Incetû-incetû s'apropie miî valuri despîcândû,
 La țermurû ea s'alintă, negoțulû și-lû întinde,
 De străluciri, de farmecû, totû țermurulû s'aprinde....

Și marea-î poesia, ér' ceia ce se 'nnécă—
 Nebuni, cari făr' sê fie, arû vrè poeți sê trecă;
 Ér' cela care vine cu pânzele în vântû
 Și cu-ale lui frumsețe ȁimesce celû pămêntû,
 Elû este fiulû Musei — lumină, mângăere,
 În hăulû vieții nôstre de nôpte și durere!

LA UNÛ GRIERÛ OMORÎTÛ DE FURNICÎ.

Cântărețû de văi floróse, ce din țori și până 'n séră,
 Pe-a ta liră ne'nstrunită dulce 'n ierbă țirăiaî,
 Și când paserile 'n crânguri amuțiaû în cuiburi érá,
 Numai tu singurătatea cu-alû têu cântû o desfetai—
 Prinsû de lacome furnice, zaci aci fără vieță;
 Farmeculû cântărei tale, crudele, nu le-a 'mblânditû!
 Dar' te fericescû, o! grierû, sôrte ta-î mai omenéță,
 A' lorû róderi veninóse nu le simți, tu ai muritû.

Ér' poetulú în alú lumei furnicarú de patimí plinú,
 Ca unú șerpe ți și nópte elú se sbate ne-adormitú;
 I-a datú totú ce'n alú seú sufletú a'nfloritú mai strălucitú,
 Indesertú!... mai crudú îlú róde și-lú impróșcă cu veninú !

POETULÚ ȘI LUMEA.

Inșelatú cum e poetulú niminí nu mai e pe lume,
 Cu durere ea-lú plătesce, elú o cântă dreptú plăcere,
 Tóte-a' vieții ȃile dalbe elú le dă pe-unú fumú, pe-un nume,
 Și nicí chiar câtú cerșitorulú dela lume elú nu cere;
 Și-apoi éráși niminí lumea nu mi-o 'nșélă ca poetulú,
 Unde numai ímí voesce elú o duce 'ncetú cu 'ncetulú.

CRÂNGULŪ CU STÂNCILE.

Cin' cu lumea se frământă,
Singură crește pe pământu,
Rădăcini adânci implântă,
Și stejaru se nalță 'n vântu.

LĂSAȚI-MĂ VOI INVĚȚAȚI.

Lăsați-mă, voi învățați,
 Cu-a' vóstre mucedă hârtii,
 Descoperiri, lumine mií,
 Și 'n urmă totú neluminați.

Lăsați-mă, s'ascultú, sě furú,
 Ce frunđelorú șoptesce-unú vĕntú,
 Ce paserile spunú în cântú
 Și riulú în alú seú murmurú.

Lăsați-mă, stelele 'n cerú
 Sě le privescú, sě le 'ntrebú eú;
 Prin ele-mí lasă dumneđeú
 Din când în când unú adevĕrú.

Lăsați-mă pe unú minutú,
 Din plaiulú vostú de năluciri,
 Colea 'n a' lumii 'nvĕluirí
 Sě vedú cum omu-í omú făcutú.

Tăceți, s'ascultă ce 'n ală meu sină
 Șoptesce lină și ne'nțelesă ;
 Ce voi pân' ați n'ați mai alesă—
 Imi spune-ună visă seă ună suspină.

Lăsați-mă, voi învățați,
 Cu-a' vóstre mucedă hârtii,
 Descoperiri, lumine mi,
 Și 'n urmă totă neluminați.

CALEA ÎNTORSĂ.

Filosofia este ună codru 'ntunecosă,
 In care filosofii, ca orbi 'n ală loră sată,
 Ghicescú ori-ce cărare, crucișă, in sus, in jos,
 Dar' nu sciú cum se éasă și nici cum aú intratú.

SCIINȚA—CREDINȚĂ.

Maí clarú ca altulú totú omulú vede,
 Ér' ce nu vede maí tare crede,
 Căci nu-í vedere maí luminósă,
 Decátú credința întunecósă,

Și câtă pe lume ómeni voră fi,
 Mai multă voră crede decâtă voră sci.
 Chiar voi, o! Platoní, oră-câte sciți,
 Mai multe credeți, decâtă ghiciți.

ADEVÉRULŪ ADEVÉRATŪ.

Totă filosofulă dice, că 'n fine elă a scosă
 Din haosă adevérulă curată și luminosă,
 Și toți așa voră dice pân' lumea va apune.
 Și bine,-așa să fie! Dar' eă vă rogă a-mi spune,
 Din mií de adevéruri, pe celă adevérată,
 Și, filosofi, atuncea la toți m'am închinată!
 De nu mi-lă puteți spune, să nu vă supérați,
 Ilă sciți și voi ca mine, dar' credeți că-lă aflați.

LUMINA ȘI UMBRELE.

Până sórele lucește
 Omulă umbrele iubeste,
 Ér' când sórele se 'nclină
 Caută toți după lumină—
 Geniulă până n'a să móră

Lumea umbrele adoră,
 Ér' din lume când s'a dusu,
 Cu elu umbrele-aũ apusũ...
 Și la numele lui mare
 Și-aprindũ toți o luminare.

NAEA FĂRĂ VĚNTŪ.

Adese-orĩ unũ geniũ i-o nae mare 'n portũ,
 Cu piscũ înaltũ și tare, de valurĩ sfãrmãtorũ,
 Cu cõste oțelite și pânze tarĩ în tortũ,
 Și-unũ arborũ de furtune, de trãsnetũ riđetorũ;
 Dar' dec' unũ vĚntũ nu vine și 'n unde n'o pornesce,
 Ea șede... și totũ șede... pãn' tõtã putredesce.

OGLINDA LUI DIOGENE.

Diogene-odatã în lãpċdãturĩ
 Aflã de-o oglindã nisce sfãrmiturĩ.
 Filosofũ de nume deși elũ era
 Și în sdrențe numai trupu-și învċlia,
 In ascunsũ elũ totuși se uita 'n oglindã.
 Auđise unii, și voindũ sċ-lũ prindã

Ilu păzescu odată, și privindu flă prindă,
 Și s'aruncă-asupra-i strigându, huiduindă.
 Liniștită elă înse și rîdîndu le dice:
 O! ce bucurie, că-mi veniți aice!
 Vedeți ast' oglindă? Ean priviți în ea,
 Ș'orî-ce-aveți în sufletu tôte s'orî vedea!
 Când ei aușiră de-o așa oglindă,
 Nu sciaū pe unde fuga sē mi-o prindă.

PE MORMENTULŪ UNUI FILOSOFŪ.

Aicea dórme unū învêtatū,
 Ce de vieță-și chiar se 'ndoia,
 Dar' când de urmă mórtea i-a datū:
 O clipă încă! ... plângîndū cerea.

INTELEPTIE PRÓSTĂ.

La multe 'n lume eū mă 'nșelegū,
 Sunt greū la una ca și pămêntulū:
 Folosu 'n tôte întâiū s'alegū,
 Și sē 'ntorcū manta cum suffă vêntulū.
 Dar' când acēsta și-unū tontū o scic,
 Nu credū că este vre-o 'nșeleptie.

CALEA CEA MAI SCURTĂ.

Moșu-Albă întreabă pe-unu înțeleptu:
 Care e drumulă celū mai scurtū ore?
 Cu-o vóce rece și 'ncređétóre
 Elū îi rěspunde: e drumulă dreptă!
 — In cartea-ți mórtă póte să fie,
 Da 'n cartea viie a vieții scie:
 Calea mai scurtă e cea mai strâmbă,
 Pe-acésta âmbă ómenii trâmbă;
 Ér' calea dréptă, câtū am âmbatū,
 Și totū pământulū l'am svénturatū,
 Pustie tótă eū am aflatū.

OMULŪ ȘI ALBINA.

Omulū nu adună miere,
 Chiar din miere suge fiere,
 Dar' cu-albina totū s'ajunge:
 Gură dulce — rěu împunge.

SECĂTURILE.

Ca cerbiî nalte córne, aũ unîi vorba mare,
 Și când nu i-ai cunosce te-ar' prinde 'nspăimântare,
 Dar', togmaî ca și cerbiî, ei fuga mi-aũ înflatũ,
 Cătũ vedũ unũ omũ departe, de-ar' fi chiar împăiatũ.

PUTEREA INVIDIEI.

Décã vr'unulũ face-unũ lucru și mai bunũ și mai frumosũ,
 Decătũ cum ai vrè sè fie, tu privesce-mi-lũ voiosũ,
 Nu te da invidiei pradã, ðilele nu-ți amãri,
 Ci pe scara lui te 'ncercã și mai sus a te sui.
 Cin' pe altulũ pismuesce, clũ puterea și-o ucide,
 Și rivalulũi cãrarea multũ mai largã i-o deschide.

ADEVÉRULÛ ȘI VENINULÛ.

Adevêrulũ și veninulũ aũ o mare-asemênare,
 Cãci de-ascunsa lorũ putere fórte-adesũ ómenii morũ,
 Și-apoi éráși amêndouè se distingũ pãn' la mirare:
 De veninũ acela móre, care-i este primitorũ,
 Erã de-adevêrũ acela, care de elũ se ferése,
 Séũ mi-lũ tunde și-lũ ascunde, séũ l'uresce și-lũ gonesce.

UNŪ RĂSPUNSŪ.

— Am aşteptatŭ; Arone, sĂ vedŭ ŝi-a ta finĂ
 Prin celelalte umbre espuse 'n rĂspintii,
 Cum impregiurŭ se 'ncruntĂ l'a lumei uşurinĂ,
 Cum rĂde sub mustĂĂ de-a' vieţii nebunii.

— O! nu, iubite-amice, eŭ credŭ cĂ-sŭ in-vieĂĂ;
 Ŝi cin' de lucru n'are, mĂ pĂte-uşorŭ vedea,
 Ăr' cine viŭ se simte „la loculŭ cu verdĂĂ“,
 E 'n dreptŭ sĂ strige: Ămeni, acĂsta-Ă mutra mea!

MORMĂNTULŪ UNUI ADVOCATŪ.

Prin cintirimŭ odatĂ trecĂndŭ din intĂmplare,
 Pintre morminte unulŭ vedŭĂ mai cu mirare.
 Pe cĂnd pe celelalte vedeam verdĂĂ, florĂ,
 Pe unulŭ scĂeĂi numai cu miĂ de ghimpişori.
 Ŝi cine dĂrme-aicea, intrebŭ eŭ pe pĂndarŭ,
 Elŭ scuturĂndŭ din mĂnĂ: unŭ mare cĂrciogarŭ!

PĂSTORŪ ȘI PĂSTORŪ.

Păstorî suntū cei din tronurî, păstorî cei din altarū,
 Păstorî cei dela stână, păstorū boarū, văcarū;
 Dar' între unî și-alți e mare osebire,
 Nu prin sumanū și purpurū, josire și mărire,
 Căci sub acestea tôte totū ómenî se ascundū,
 Dar' cestia își pascū turma, ér' cei-alalți o tundū.

CUNUNILE.

Decătū cunună d'aurū sē-ți pună-ai tēi amici,
 De spinî cu multū mai bine din mână de inimici,
 Căci cei dintâiū se laudă: cununa noi i-am dat'o!
 Dușmanî tacū sēū țipă, când pôte-ai meritat'o;
 Ér' lumea viitóre, ca jude nestricatū,
 Dă fie-cărui numai, ce elū a meritatū.

CONTRA RÎULUI.

Cine barca 'n sus și-o mênă,
 Greū prin valurî elū pētrunde,
 Dar' odată va sē vină
 Falnicū legănatū pe unde; —
 Cea ce cu unda merge,
 Cu ea merge și se șterge.

DUPĂ MII DE ANI.

Ce-ajută, spuneți, ore atâta filosofi,
 Ce și-au mâncat viéța cu-a lunei fericire?
 Atâți profeti, apostoli, părinți și teosofi,
 De ce și-au dat viéța spre-a noastră mântuire?
 Ce-amü câștigatü din tóte a' lorü învățaturi?
 Nu ne sfășămü și astăzi ca ferele 'n păduri?

LEGE ȘI LEGE.

Eü sunt lege, tu ești lege,
 Intre noi cine-a alege?
 Dreptulü meu e celü mai tare,
 Când e pumnulü greü și mare;
 Slabü e dreptulü celü mai sântü,
 Când lupți numai din cuvântü.

* * *

Cinci articoli nodoroși
 Inchiegați în pumnü de ferü —
 Suntü mai tari ca codici groși,
 De-arü fi chiar picați din cerü.

LA AI MEI.

In mormântu avè-voiü pacea, ce 'n vieță nu mi-ați datü!
 Sëu că nu voiü fi nimica, și-atuncï voi, acești din lume,
 Aruncându pe mine brușulü veți uita și alü meu nume,
 Ori în cartea amintirei voiü sta și eü încrestatü,
 Și atuncea la mormântu-mi veți veni 'n pasü liniștitü,
 Së vedeți macar țërina, care-atâta v'a-iubitü.

LA O HIRCĂ.

Hircă, sciü de ce rënjesçi,
 Ai fostü tigvă de 'mpëratü,
 Și-aici, uite, putrețesci
 Intre hârci ce le-ai tăiatü.

RECUNOSCINȚA.

O pățesci și nu-ți ajunge,
 Ajuți slabulü și-i faci bine,
 Și când dă, întâiü dă 'n tine!
 Eü invëtü vițelü a 'mpunge—
 Elü împunge 'ntâiü în mine.

TEMPLULŢ SECRETULUI.

In peşcere adâncă, în codru nepetrunsi,
Ba nici în iadulă negru nu stai mai bine-ascunsi,
Decum vei fi atuncea, tăcută când imi vei sta
Ascunsi sub limba ta.

UMBRA REGILORŢ.

Aşa ne spune ună sfatū bētrânū:
Umbra de rege — ca cea de spinū,
Cum vēntulū bate — ea seū te'mpunge,
Seū se departă de nu te-ajunge.

REGELE NEDREPTŢ.

Ca fântâna fără apă — regele fără dreptate,
Arse sufletele-alergă şi se 'ntorcū mai insetate.

RIVALULŪ SATANEI.

Nu e fěră mai turbatã decãtũ negrulũ fariseũ !
 Elũ, ce'n stare mi se crede chiar pe Dunneđeũ se 'nșele,
 Și cu fațã prefãcutã i se 'nchinã totũ mereũ,
 Ție, când îi cađi în ghiarã, n'o sã-ți jipoe cea pele ?
 De Satana, cãtũ de-amarnicũ, poți sã scapi și cu minciuni,
 Dar' de fariseulũ dulce, nici cu miĩ de rugãciuni.

DREPUTULŪ DIVINŪ.

A corónelorũ rușine, care sciũ sã-se fãlescã
 Cã de sus pe lume vinũ,
 E, cãci beata datorie nu-i nici macar omenescã,
 Pecãnd dreptulũ e divinũ !

MÂNIA.

Este-o vorbã veche, bunã sã-se scie :
 Nimicũ nu se face bine în mãnie,
 Totũ ce-i mare 'n lume, țice țicãtura,
 A fãcutũ iubirea și-a nimicitiũ ura.

MAMA FERICITĂ.

De șapte ori cu mórtea se cumpenesce-o mamă,
 Și luptă vieța 'ntregă copiii să și-i țină;
 Murindă de nume-î niminî nu ține 'n lume samă,
 Ér' alta unulă nasce și lumea 'i se 'nchină.

PREȚULŪ FAPTEI.

Nu te lăuda ce ai să faci,
 Nu bucina, ci fă și tacî,
 Căci, bine-rēū, lucrulū lucratū,
 De jumătate ești lăudatū,
 Ér' de l'ai mai făcutū și bine,
 Vinū și dușmanii se-se 'nchine.

FAPTA VORBESCE.

Tu laudî, admirî o naltă frunte!
 Mai bine tacî pân' vei vedea,
 De scie totū așa se 'nfrunte,
 Deschisă, naltă, lumea rea.

URMA SPUNE.

- Unde-sū domniī din palate ?
- Putreḑescū toḑi in mormēntū.
- A' lorū nume ? — Fumū in vēntū.
- Fapte ? — Cea pustietate.
- Dar' acestea ? — Miī păcate !

MASCA.

Cine-și iă mască de sântū,
 Iși ascunde chipū de dracū.
 Eū m'arătū așa cum sunt,
 Și cum sunt, așa și facū.

ĂVERE ȘI FEMEE.

Avere și femee
 Suntū una ca și altă —
 Aci te lasă 'n baltă,
 Când altulū vrē s'o iee.

LA UNŪ FILOSOFŪ PESIMISTŪ.

De vreî, o! filosofe, o probă ne'ndoiósă,
 Că omenimea cultă devine mai hâdósă —
 Te rogă, iubite, câmpii de ce-ai mai treera?
 Privesce-te 'n oglindă și 'ndat' o vei afla.

LA UNŪ JUDECĂTORŪ.

— Că ești unŷ dreptŷ judecătoriaŷ,
 O recunoscŷ și eŷ,
 Tu dreptŷ ai datŷ la pâratoriaŷ,
 Ce-a cumpenitŷ mai greŷ.

LA UNŪ ATOTŷ-SCIUTORŷ.

Că o dógă îți lipsește, fórte multŷ mi-aŷ povestitŷ,
 Dar' s'aŷ înșelatŷ cu toțiŷ—vedŷ că dóue ți-aŷ săritŷ.

DREPTATEA ÓMENILORŪ.

De-arŭ sãri, cum stã 'n canóne,
 Ochiĩ carĩ pãcãtuescũ,
 Orbĩ arũ fi, sã nu trãescũ,
 Mulți din cei de prin icóne.
 Dar', nu fie de deochiũ,
 Suntũ și sãnți și aũ și ochĩ.

* * *

Cum pãmẽntulũ ilũ mãi rabdã pe-acestũ dracũ impeliãtũ!
 — O! pe cãți elũ pãnã astãđi chiar și sãnți i-a cocoãtã,
 Și pe cãți de-aici nainte n'a rãbda și n'a mãri,
 Èr' la bieți de fingerĩ pelea peste capũ le vã jupi!

AVUTULŪ ȘI SãRACULŪ.

Celũ avutũ mințesce fune,
 Glóta strigã-: adevãratũ!
 Adevãrũ sãraculũ spune—
 Lumea-ĩ strigã: aĩ visatũ!

AMĂGIRE.

Pe-ală vieții plăii întinsă
 Pleci cu steagulă fălăindă,
 Ici sărindă, colea cotindă,
 Cređi că 'mpingă — și ești împinsă.

DARULŪ SORTII.

De-mă điceai, o! sörte: cere!
 Cine sci ce-ași fi doritū ;
 Tu mi-ai datū, ce n'am gänditū,
 Totū o doină și-o plăcere.

EPITAFULŪ FARISEULUI.

„Aici sufletulū mi-am datū
 In mănile celui de sus“.
 — Dar' la Petru când s'a dusū,
 Iute 'n iadū l'a aruncatū
 Și pe mănă mi s'a spēlatū.

INAINTE — SPRE CORDĂ!

Voi mi-ați aflată veriga, ce legă deulă-omă
 Cu frații seî cu córdă acățarați prin pomă;
 Dar' arătați-mi unde-î acea verigă óre,
 Ce-ună lută cu ochi ilă legă cu-ală nemuririi sóre?
 In locă se mergi nainte, o! lută îngăurită,
 Iți cauți éráși córdă, ce-abia ți s'a tocită!

VORBA ȘI SĂGETA.

Săgeta depe córdă, cuvântulă depe limbă,
 Să nu le lași să sbóre pân' lungă n'ai cumpenită!
 Lăsate-odată 'n aeră nimică nu le mai schimbă,
 Și unde nici prin cugetă — acolo aă trăsnită;
 Și vorba seú săgeta unde-aă lovită odată,
 Neștersă rămâne semnulă, chiar rana vindecată.

CUNOSCE-TE!

Prea-înțelepte, de multă cetită,
 Precum vedă, ochi ți s'aă crucită,
 Și tu la tóte te uiți poncișă,
 Și nu-î mirare că veđi chiorășă;
 Deci, mai nainte să 'ndrepti ai mei,
 Te rogă, ți-î pune la locă pe-ai tēi.

CÂRPACII.

— Eū audū adese pe cārpaci ȝicēndā :
 Am venitū in lume ceva prea curēnd,
 ȝece āni, unū secolū ceva mai apoi,
 Eū aflamū atuncea lumea cum o voiū.
 — N'aflai nici atuncea lumea cum doresci !
 Totū cārpaciū ŝi-atuncea precum astāȝi ești !
 Cāci, sē sciȝi unū lucru, ori-ce mare nume
 Lumea nu ilū face, elū își face lume.

ORIGINEA FAPTELORŪ MARI.

Credinȝa ŝi speranȝa, durerea ŝi amorulū,
 La fapte mari acestea dau sufletului sborulū.

FARMECULŪ DEPĂRTĂREI.

Ōmeni, fapte depārtate,
 Sēu prin locū sēu prin vechime,
 Tōte parū mai minunate
 ŝi cumplite in mārime;
 Chiar piticu 'n depārtare
 Ťi se pare cā-i omū mare.

ARMA CEA MAI CUMPLITĂ.

— Ce armă-i mai cumplită din câte creatorul
A dat la fere 'n lume? Suntă ghiarele-oțelite
De leu, de pardă, de lienă? Suntă limbile-ascuțite,
Sub care își ascunde cea viperă omorul?

— Nici una nu-i cumplită, ori-câte se-mi numesci,
Ca creii omenesci.

FĂȚARULŪ.

Fugi de omul care âmbă îmbrăcată cu chipă de sântă
Și se pare că nici vede ce se 'ntâmplă pe pământă!
Scii cărbunele când frige mai sigură și mai cumplită?
Când ca mortă în haină neagră stă pe vatră invălită.

MITITELULŪ MARE.

Acela-i rău mai mare, ce 'ncepe mititelă,
Și cresce, se 'ntăresce încetă și nevădută,
Er' când îl veđi te 'nfioră, cumplită câtă a crescută;
Ună mușinoiă sub munte apară tu lângă elă.

TRAȘI PE SFÓRĂ.

Când unŭ rege se 'ncorónă și din cerŭ putere 'mplórá
 Totulŭ este ca sŭ tragă de odată doŭ pe sfórá —
 Pe poporŭ, că însuși cerulŭ sŭ domnescă l'a trimesŭ,
 Ér' pe Tatălŭ, că poporulŭ la domnie l'a alesŭ.

INĂLȚAREA TRONURILORŬ.

Domni ai lumei, dreptŭ sŭ fie ce-am cetitŭ în scórțe vechi?
 Dintre ómenŭ numai regii nascŭ cu lână în urechi.
 A!... de-aceea ne-auđite gemete sub tronuri morŭ,
 Ori că tronulŭ sus mi-lŭ înflă asvêrlindu-lŭ prafŭ în nu orŭ.

LOCULŬ INȚELEPTULUI.

Vedeți fumulŭ cum se 'nalță și nălțându-se chiar pere,
 Jos vâpaia încălđesce și lumină pe pământŭ —
 Totŭ așa celŭ ce se nalță sumețindu-se 'n putere,
 Când se crede sus la culme, se risipe fumŭ în vântŭ.
 InȚeleptulŭ ce rêmâne umilitŭ la ómenŭ jos,
 Chiar și din mormântŭ se nalță unŭ lucéfêrŭ luminosŭ.

CELŪ MAI BUNŪ PRIETINŪ.

M'am frământatŭ : orŭ cine-ŭ mai bunŭ amicŭ pe lume ?
 Și m'am alesŭ din tôte, că-ŭ singurŭ bunulŭ nume.
 Amiculŭ celŭ mai mare curênd elŭ se răcesce,
 Séŭ decă pân' la grópă elŭ totuși te 'nsoțesce,
 Ți-aruncă brușu 'n gură, și-atâta — te-a uitatŭ !
 Séŭ, de nu-ŭ lași nimica, în urmă te-a 'njuratŭ.
 Ér' Eva, ce cređuseși că-ŭ osŭ din cósta ta,
 Nicŭ n'ai răcitŭ și cu-altulŭ ea 'ncepe cóste-a-și da.
 Ér' alții cari mai cugeți c' amarŭ de tine-ŭ dóre,
 Mereŭ își dicŭ în barbă : ce naiba, nu mai móre ?
 Dar' numele ce 'n viétă prin fapte ți-ai măritŭ,
 Mereŭ elŭ strigă lumei : vedeți-lŭ, n'a muritŭ !

* * *

Pentru corpŭ tu nicŭ odată numele sê nu ți-lŭ dai,
 Corpulŭ móre, se 'nțêrină, dar' și mortŭ numele-lŭ ai.

PRIN GRELE — LA STELE.

Frageda ierbă prin pétră grósă
 Sparge și ese și inverdește,
 Ér' miculü picurü îngăuresce,
 Cădëndü cu 'ncetulü, stâncea vêtósă;
 Din amëndouë, omule, 'nvață,
 Și fă asemeni și tu 'n viéță.

AMARÜ — VIÉȚĂ.

Ce-î amarü e totü viéță,
 Totü ce-î dulce este mórte;
 De mă bați, mă 'nviî, o! sórte,
 Mă omorî — purtatü în brațë.

CUVÉNTULÜ.

Decâtü omulü n'are lumea mai înșelătóre féră,
 In purpura móle-a vorbeî își ascunde lunga-î ghiară.

* * *

— Ce să fie óre, ca alũ nostũ cuvẽntũ
 Nu-ĩ uşorũ nimica pe acestũ pãmẽntũ!
 — Pentrucã-ĩ cu-vẽntũ!

PRECAUȚIUNE LA BINEFACERE.

Cãnd faci cuiua vr'unũ bine,
 Dã-ĩ carte dela tine,
 Cã n'o sã-ĩ ceri nimicũ,
 Nicĩ macar amintire,
 Necum vre-o mulțãmire,
 Și o sã tacĩ chiticũ —
 Și pôte-așa in fine...
 Sã scapi de-unũ inimicũ!

ȚINE MINTE!

De-ai fãcutũ cuiua vr'unũ rãu,
 O ține minte bine,
 De s' ar' face dumneđeũ,
 Elũ minte totũ îți ține!

CALEA STRÂMBĂ.

Pe calea dreptă cu-o sută ochi —
 Și nu poți merge să n'o deochi,
 Pe calea strâmbă chiar orbă séu chioru,
 Apucă numai, că mergi fuioru!

LEACŪ DE VESPI.

Limba fă-ți fagurū de miere,
 Fața dorī și ochiī florī —
 Vespile, făr' acū și fiere,
 Vinū și bete de plăcere
 Morū bătēndū din aripiorī.

TÓTE DURERE.

Ce ai urēscī,
 Ce n'ai iubescī —
 Iubire-avere
 Suntū totū durere!

CALEA MĂRIREI.

Di cea mai mare prostie 'n lume,
Dar' ai de grijă să-î dai unū nume,
Să sune tare, să strălucescă;
Mai îngrijesce să n'amuțescă,
La cea mulțime mereu să-î sune...
Și 'n scurtă prostia va fi minune.
Er' înțelepții volume-orū scrie
Până s'arate că-î nebunie.

LUME ÎNTORSĂ.

Lumea te află când te-a perdutū,
Și ți s'apropie când te-a lăsatū;
Ea nu te vede când te-a vădūtū,
Și te cunósce când te-a uitatū.

UNGHITA SATANEI.

Acéstă lume i-o 'ntinsă mare,
 Și-a' nóstre inimi suntú peșcii 'n ea;
 Draculú pe țermuri șede călare
 Și-aruncă 'n valuri unghița sa.
 Spuneți-mi, inimi, cari n'ați mușcatú
 In acu-í dulce, înveninatú?

FURTUNA ȘI OMULÚ.

Cumplitú furtuna turbă, vuesece,
 Sfăramă, duce și nisipesce,
 Cetăți și sate, câmpii și văi—
 Sórele vine și 'n urma ei
 Tóte se 'nalță, tóte 'nverdescú,
 Tóte mai dulce ér' inflorescú.
 Când inse omulú, atâtú laudatú,
 Cu ferú, cu flacări, cade turbatú,
 Și varsă sânge, înalță fumú,
 In urmă-í lasă suspinú și scrumú—
 Unú șirú de secolí n'aú ridicatú
 Ce 'ntr'o di omulú a sfărâmatú.

LUMEA CUMINȚITĂ.

Du-te de spală și-albesce corbiș,
 Pune lumina să vadă orbiș,
 Și-atunci când corbiș voru fi albitu,
 Orbiș lumina voru fi zăritu,
 Să scii că lumea s'a cumințitu.

PESIMISTULŪ ȘI BANDITULŪ.

PesimistulŪ (doiosŪ).

Lumea este-a morții casă
 Și alŪ grijilorŪ palatŪ—
 FericitŪ acelŪ ce eșe,
 Vai de celŪ cãre-a intratŪ !

BanditulŪ (ridicãndŪ pumnalulŪ).

Să te facŪ ér' fericitŪ?...
 Aid ! napoi să te trimitŪ !

PesimistulŪ (cãdẽndŪ în genunchi).

Ține icea pingușora,
 Lasã-mi numai vietșóra !

DUPĂ MÓRTE.

Lumea sântii în vieță nu-î ascultă, nu-î cunósce,
De-î cunósce, ea cu petre îi mai place să-î împroşce;
Morți, îi scóte din morminte și sărută a' lorü móşce.

MOȘTENIREA LUMEI.

Laudă, linge, spune la minciuni cu córne,
Câtü de gréță însuși draculü să-se 'ntórne,
Di: stupidulü este celü mai luminatü,
Érá celü cuminte nebunü de legatü,
Vêndătorulü singurü elü mântuitorü,
Ér' mântuitorulü — negru vëndătorü,
Omulü de-omenie de spêndurátóre,
Ér' nelegiuitulü de închinátóre!
La glóta bolnavă și têmpă la capü,
Bere și mâncăre dă-î în locü de hapü—
Și-ți va curge vieța ca unü riü de miere!
De nu, spinî ea-ți pune și îți tórnă fiere;
Căci lumea-î lăsată, cum vedemü, din rostü,
Dréptă moștenire la mișelü și prostü.

LA CELŪ BĂTUTŪ CU PETRI.

Cum vrei tu glóta sã te iubescã,
 Când apă fãrtã în capũ îi torni,
 Viþeii d'aurũ când îi rãstorni,
 Şi 'n locũ sã mãnce, o mênã se pascã?
 Intórce fóia şì dulce-ì spune:
 O! ce cuminte, ce íngerescã!
 Şi ea-þi va ðice: estã o minune!
 Şi în icónã sus te va pune.

PUNE MÂNA.

Décã vrei ceva s'ajungã,
 Nu sta 'n cumpeni, nu alege—
 Pune mâna unde-ajungã;
 Aşa este-a lumel lege!
 Cine-aşteptã, cine cere,
 Aşteptãndũ, cerẽndũ elũ pere.

CÂND APUCI.

Când apuci păharu 'n mână,
 Rîde lunei și mi-o 'ngână;
 Lumea când l'apucă-odată,
 Multă vei sta gură-uscată.

SUS ȘI JOS.

Sus pe piscă te bate vîntulă,
 Jos în vale te-uită sântulă;
 Dar' mai bin' bătută de vîntă,
 Decătă jos fără de sântă,
 Êr' cu sântulă și cu vîntulă
 Din țîțînă îmi scoți pămîntulă.

UMBRA.

Orî-ce vei face să te măresci
 Și 'n ochii lunei să strălucesci,
 De te-ai nălța.

Incâtă sub ceruri s' nu încapă,
 De-o pată totuși nu poți să scapi—
 De umbra ta;
 Și lunei umbra-ți de vrei s'ascunzi,
 S' nu nalți capulă — s' te cufunzi.

NEBUNIE ÎNȚELEPTĂ.

Prea-'nțeleptă e nebunie,
 Êr' nebună — ne'nțeleptie;
 Mai nebună ca înțeleptă—
 Spună, că-î drumulă celă mai dreptă.

* * *

Decând e lumea și câtă va fi,
 Cum ați trăesce va și muri—
 Puțini cu minte și mulți nebuni,
 Și buni spaima, cei rei minuni.

* * *

Unu mişelū, vre-o doi nebunī,
 Care nu-şi mai au părechī,
 Pórtă lumea de urechī,
 Şi ũi-o frigū fără cărbunī.

* * *

Vedeŭi, cum cei painjinī tindū laŭurī subŭirele
 Şi miī de musculiŭe se prindū mereū în ele,
 Se sbatū şi gemū rēpuse de fóme şi durere,
 Pân' stóirse şi uscate se stīngū ca o părere.
 Intogmai şi mulŭimea, eternū desmoştenitā,
 Se sbate, geme, ŭipā, amarū inlāŭuitā
 De căŭi-va ce 'ntēmplarea cu trista-ī neghiobie
 Mai tarī şi fără saŭiū īī lasā ca sē fie.

RĚII.

Când vedū bunīī împreună
 Petrecēndū o dulce vieŭă,
 Ca şi vespīī la dulceŭă
 Rēīī sbārnāindū s' adună.

DESCHIDEȚI PÓRTA.

Deschideți pórta mănăstirei
 Se vă vedemú, o ! sânti părinți !
 Deschideți pórta viețuirei,
 Să vă vedemú, ce felú de sfinți ?
 De cei la cari să ne 'nchinămú,
 Ori sante cruci să le-aruncămú !

CALEA SÂNTILORŪ.

Nu mănăstirea smirnită,
 Nu lungi mătani de chihlibarú,
 Nu rasă lungă și cernită,
 Nici ochi plecați, față smerită,
 Ci inima de pace plină,
 Și plină mintea de lumină,
 Pe-a vieții mare vorú fi farú ...
 Și sus în cerú afla-vorú harú.

* * *

Ce-orū puté sântiil în ceea lume,
 O scie singurū celū necuprinsū.
 Nôuē aicea ómenī, nu nume,
 Ómenī ne trebuie ! Cea ce-a stinsū
 Omulū în sine, pentru pământū
 Ce mai rămâne ? Pulbere 'n vântū !

* * *

Celū ce șede 'n mănăstire luptă celū multū elū cu sine,
 Celū de-afară și cu sine, luptă și cu lumea tótă ;
 Celū dintâiū se scaldă 'n baia ce și-o tórnă cum îi vine,
 Celū-alaltū pe marea 'ntinsă sbuciumându-se innótă.
 Sânti părinți, acum ean spuneți, dar' cu mâna pe altarū,
 Cine are dreptū să guste din alū raiulū nectarū ?

* * *

Din vieță numai — omulū se cunoșce,
 Mortū, și din Satana poți să-ți alegi mōșce.

VENIREA LUI ISUSŪ.

Déc' a inimii lumină
 Vi-i ca portulū din afară—
 Antichristū n'are sē vină,
 O sē nască Isusū éră.

CELŪ MAI PREȚIOSŪ DIAMANTŪ.

Ca unū stropū de apă, ce din Oceanū
 Intrândū într'o scoică se schimbă 'n mărgeanū,
 Stropū de timpū — prilejulū! Când l'ai apucatū
 Se preface 'n mână-ți diamantū curatū.

GURA INȚELEPCIUNEI.

Gura 'nțelepciunei stă mai multū închisă,
 Dară multū grăesce,
 A prostiei tórnă qlise și neqlisē,
 Și totū nu vorbesce.

NON VOBIS.

Lucru bun, o faptă mare,
 Ce-o facū bunił pe pământu—
 Lorū urgie și certare,
 Fóme, sete séu morméntu ;
 Ér' când lucră cei mișei,
 Totū ce-ı bunū e pentru ei.

OPORTUNISTULŪ.

Pentru dulcele de mâne
 Nu lasū sarbedulū de-acum :
 Séu nu-sū eū séu elū nu vine,
 Orı eū țernă, orı elū fumū.

O DICĂTÓRE.

Frumósă-ı dicătórea din dılele bėtrâne :
 Totū omulū pentru sine e croitorū de pâne,
 Érá cine singurū pâne nu-și croesce,
 Orı sub gardurı móre, orı că sė tărăsce.

PÂNEA CEA MAI BUNĂ.

Scii care pâne este mai bună
Și cu dulcéța sațu împreună?
Ori-câtă în lume vei totă căuta—
E numai pânea din traista ta.
Pânea ce darulă ți-o pune 'n mână,
Ori-câtă s'o mesteci pare că-i lână.

TĂRÎTURILE VIETII.

—In lumea mică te pörtă mare,
In lumea mare micuțu de totu!
—Acestu naltu geniu, sciți cine-lă are?
Kir Linge-talpe și Pupă-'n-botu.

MISTERULŪ FERICIREI.

—Nepëruițū prin viețā de vreī, frate, sē treci,
 La mușinoī, la tufe, la tóte sē te plecī,
 Și când cu tóte-acestea iți daū de-aberbeleaculū,
 Sărutā-ale lorū talpe, de vreī sē-ți afi leaculū.
 —Țineți-vē misterulū, voi suflete de lutū!
 Eū scuipū misterulū vostru, ér' peste voi strēnutū.

PUTEREA DUȘMĂNIEI.

Dușmanii adese vrēndū sē te 'mbrāncescā
 Sēū în fața lunei vieța sē-ți negrēscā,
 Chiar din contrā singurī totū maī sus te 'npingū,
 Și pe frunte-ți singurī nōuē rađe 'ncingū.
 Bine điceaū darā vechii nosti părinți:
 Cine n'are dușmanī, nu are nici sfinți.

* * *

Nu te 'nvață cari te laudā, nu te crēscū cari lingușescū,
 Ba, scānteia ți se stinge și puterea-ți amortēsece;
 Dar' scānteia se deșteptā și puterea se 'ndoesce,
 Când dai peptū și đi și nópte cu cei cari te 'ndușmānescū.

* * *

Cin' nu scie să trăescă fără laudă și 'nchinare,
 Și din ce-ar' poté să crească, elu imi scade totu mai tare.

* * *

Cu-o ureche-ascultă prietiniî ce dicu,
 Une orî e bine să n'auđi nimicü ;
 Mai alesü prin láude când te nalță 'n cerü
 Este-o fericire s'ai urechi de ferü.
 La dușmanii-ți inse trage cu-amëndouë,
 De-ai poté deschide nouë-đeci și nouë,
 Căci de cauți bine, laude și greșele
 Tu le afli numai printr' a' lorü bârfele.

MEREÛ GONITÛ.

Unü câne trece tăcutü pe stradă,
 De ici, de colea, ia unü osciorü,
 Nu póte inse fără să-lü vadă
 Și ici și colea altü lătrătorü.

Și ici și colea îi tindă cojoculă,
 Și 'ntregă de scapă e fericită.
 Și-ală vieții noastre așa e joculă:
 Culegi oscióre mereu gonită.

PRIETINII.

ὦ φίλοι, οὐδέτις φίλος!

(O! prietini, prietină e *Niminea*).

Aristotele.

Iubirea, prietinia, suntă dulci — fără cuvântă,
 Dar' ele, vai!- se schimbă ca fulgulă după vântă.
 Decă inima păstrează-ți și n'o da nimăru,
 De s'ar' păré chiar ingeră, pân' n'ai primită pe-a lu,
 Căci inimile noastre l' amoră și prietinie
 Intâiu numai de aură s'arată ca să fie,
 Dar' când mai de-amăruntulă căutândă mi le-ai vădută,
 Le afli că-să de sgară și-adesă numai de lută.

—Să ai amici! — Aşa e! Asemeni ăică şi eă;
 Dar' să nu uiăi, amicii potă celă măi mare răă,—
 Secretulă şi averea suntă totă ce dorescă eă,
 Şi când le dai secretulă să scii sigură că peă!
 Er' când fără de-acestea amici îi vei găsi,
 Celă măi ferice 'n lume şi eă te voiă numi.

* * *

Amiciloră, fărtate, nimică să nu le ceră,
 Căci tóte le pară scumpe de-ară fi număi doă peră.
 Amicii-ăi daă cu aculă şi ceră napoi cu saculă,
 Când a le cere ceva te 'mpinge cumva draculă.
 Nimica, ţine minte, să nu ceră decâtă sfatură,
 L'acestea nici odată să nu te dai în latură;
 Atunci număi le pare că esti în faptă-amică,
 Când cugeăi şi faci tóte cum cere-ală loră tipică,
 Er' decă vrei în pace şi liberă să trăescă,
 Iubire, bană şi sfatură, l'amici să nu cerşescă.

* * *

Arătați-mi voi amicul, ce 'n dușmanu nu s'a schimbatu,
 Și atunci din nalta stâncă, unde cuibulă mi-am duratū,
 Voi descinde 'n bătătură și cu toți m'oiu săruta;
 Pân' atunci, decâtu ađi prietinū, mâne dușmanū ne'mpăcatū,
 Sus mai bine-aici pe stâncă singurū-singurelū voiū sta,
 Și din pisculū fără cęță și cu ochiū ne'mpănjinatū,
 Prin celū labirintū alū vieții mai ușorū m'oiū îndrepta.

CASA FĂRMECATĂ.

Ușă deschisă și 'ntinsă mėsă,
 Ér' dómna casei — o puică-alėsă,
 Și ca locuste amici, lingăi,
 La tin' alérgă pe mi de căi;
 Ér' dómna dómna și mėsă strinsă—
 Fugū toți ca șoreci din móra-aprinsă.

TÓTĂ INȚELEPCIUNEA.

Pentru omū trecutulū este ca și cursa pentru fěră,
 Simțindū cum aū peritū alții — se feresce sē nu péră,
 Căci a nóstră 'nțelepciune e sē nu mori ca o vită,
 Ađi iubită și căutată, mâne 'ntinsă și jupită.

COMEDIA.

Lume, sórte și viétă—
 Tóte tragū omulū pe ață,
 Ér' când elū s'a deșteptatū,
 Comedia s'a jucatū.

IN CIMITIRŪ.

Vedeți ici cimitirulū? Veniți, voi înțelepți,
 Și scormoliți prin óse!... Cunósceți cine-aū fostū?...
 Tăceți?... Acum ean spuneți de sunteți mai deștepți,
 Decătū orī-care prostū.
 Ean ascultați la mine, că eū vē spunū ce suntū:
 Aū fostū și suntū țerină, voi sunteți mori de vântū.

ȚERÎNĂ VIIE.

Când auți-vei că-să mulțămită,
 Să scii atuncea că am muritū;
 Érá de cumva n'oiū fi 'n morméntū—
 Țerîná viie să scii că suntū!

NATURA ȘI FĂPTURA.

Genialū séū câtū de mare,
 De-ai fi chiar unū dumneđeū,
 Mori, trăesci — atáta réū!
 Lumea din țitini nu-și sare,
 Merge linū în drumulū séū.

PASIUNEA.

Pasiunea e ca foculū de bună și de sântă,
 Căci numai prin ea omulū spre ceruri se avéntă,
 Când mintea e regină;

Pasiunea e ca foculă cumplită, sfărmătore,
 Intr'ună clipită distruge chiar secolă de splendore,
 Când singură domină.

IN HAOSŪ.

In alū meū sufletū fără răpaosū
 Sfârăe, ferbe, vuesce-unū haosū,
 Și soră și stele din negrulū hăū,
 Și lumă și cerură, răsarū mereū.
 Le place l'alții, oră nu le place,
 Dar' raiū acēsta viēța-mă face.

IN RAȚE.

Precum aparū atomii în rața de lumină,
 Și-afară de acēsta ei intunerecū suntū—
 Intogmai omenirea, la cei ce-orū fi sē vină,
 In rațe numai cinsă se vede pe pământū,
 Ér' făr' acestea nóptea se'ntinde pe-a ei urmă,
 Și numele-ă de-odată cu ființa i se curmă.

IDEIA CREATÓRE.

O idee strălucită este togmai ca ună sóre,
 Nu prin marea-î strălucire, ci puterea-î creatóre—
 Sórele cum primăvéra scóte miî florî în câmpii,
 O ideiă creatóre scóte alte idei miî.

NEBUNÎ DIVINÎ.

Aleşii scriũ adese a punere de capũ,
 Cu ce-a fostũ şi ce este în capete se batũ,
 La decî de generaþii în minte nu le 'ncapũ;
 A scrisũ nebunũ, qicũ unii, ér' alþii : a scrisũ beatũ.
 Dar' vine-o qi, şi lumea cu tóte-a' ei minunî—
 Cu regi şi sânti, se 'nchină la beþi şi la nebunî.

AFLAREA CERULUI.

Voî cereþi sã vã spunemũ pe unde-î calea 'n cerũ?
 Mărturisescũ, şi mie acésta-mi e misterũ,
 Am încercatũ pe-acolo pe unde mi-aũ fostũ spusũ
 Părinþii, filosofii, din răsăritũ şi-apusũ,

Dar' am pătit'o 'ntogmai Țiganiî cum pătiră,
 Când pe Păcala-odată sê-i ducă ilū togmiră
 In țera unde sboră porumbii fripți în gură;
 Și elū, pornindu-i séra, unū dealū mi-lū încungiură,
 Er' când fu despre Țiuă, Păcală a sburatū,—
 Țiganiî se treziră de unde-aū fostū plecatū.
 Dar' una vi-o potū spune: pe lume amăritū,
 La ceruri totū-de-una eū calea mi-amū găsitū.

SFINCSULŪ.

Nimicū ca omulū mai încurcatū
 In lume Domnulū nu a creatū,—
 Elū vrè sè vađă ce nu se vede,
 Și vrè sè scie ce nu se crede,
 Elū vrè s'auđă ce nu se spune,
 Și totū nimiculū ilū vrè minune.

Elū caută calea la naltulū cerū,
 De-unde chiar stele imi cadū și perū,
 Și nu cunosce nici calea sa,
 De ađi pe mâne, de ici-colea;
 Elū își croesce aripī de vântū,
 Și nu sci merge nici pe pămêntū.

Elu cătr'o țină mereu se 'ndréptă,
 Și nu sci unde-î, de este 'n faptă!
 Și-acéstă tēcă de aiuriri—
 Să fie culmea întregi firî?...
 Ca multe căte s'aũ faptũ, s'aũ ȓisũ,
 De ce și omulũ n'ar' fi unũ visũ?

TÓTE PE SIMCEA.

Nimicũ cu strãlucirea-î vederea sã nu-ȓi iee,
 Nimicũ sã-ȓi amãrãscã alũ vieȓii tale traiũ;
 Unũ nuorũ este durerea, ce trece peste plaiũ,
 Nu totũ ce strãlucisce e stãuã sãũ scãntee,
 I-unũ licuriciũ adesea sãũ numai putrigaiũ.

CALEA DE AURũ.

De trãesci dupã naturã,
 Tu nici când lipsitũ vei fi,
 De-ȓi iaî pofta de mãsurã—
 Raiulũ nu te-a 'ndestuli.

* * *

Nici prea multă, nici prea puțină,
Nici prea iute; nici prea 'ncetă—
Ét' alu faptelorū secretū,
Și-alu vieții drumū divinū.

BUNĂVOINȚA.

Dacă blânda bunăvoință
Ar' fi și ea o ființă,
Chipū mai dulce, dulce nume,
N'ar' mai fi ca ea pe lume.

VREI IN CERURI.

Vrei în ceruri să te sui,
Să scii viața să ți-o puși;
Voesci mare pe pământū,
Plcă-te ca frunța 'n vântū.

MARE IMPERATŪ.

Uscată pâne și apă rece,
 Dar' ici în sinu-mi sufletu curatŭ—
 Și multu mai dulce vieța trece,
 Decum trăesce unŭ împăratŭ !

RĚŪ — MEREŪ.

Curënd se stinge tótŭ ce-ı bunŭ,
 Rēmâne totŭ ce-ı rĚŪ—
 A roseı foı înflorŭ, apunŭ,
 Țr' spiniı 'mpungŭ mereŭ.

OMENIMEA.

Vedeți acea femeie înaltă și frumósă,
 Decătŭ o dalbă dină cu multŭ mai măestósă,
 Cu mânile la spate, cu lanțurı la picióre,
 Și peste ochı încinsă cu-o négră 'nvĚlitóre ;
 Incetŭ, încetŭ pășesce, abia și-abia mișcândŭ,
 La fie-ce mișcare în brâncı amarŭ cădëndŭ !

Acésta-i omenimea, la mâni și la picióre,
 Cu-a' datinelorü lanțurü și-a' legilorü zăvóre,
 Ér' peste ochi încinsă cu céta nesciinții,
 Cu care 'n locü de rađe o 'nvêlue părinții.

LA ÓMENII — ATOMI.

Vedeți, pătrunde-o rađa în casa 'ntunecósă—
 Atomii milióne în ea parü fulguindü :
 Așa și piticoții în préjma radiósă
 A unui mare nume se 'ndésă licărindü.

LUMINILE MITITELE.

Luminile maí mititele
 Se perdü lâng' o lumină mare,
 Și ca să simți că suntü și ele,
 Incepü să scoță funü pe nare.

MONSTRII CUGETULUI.

Dacă cugetele noastre s'arū preface în ființă,
 Monstri n'arū puté să 'ncapă în acestū nemărginitū,
 Și de-a lorū spăimēntoșie dumneđeū chiar strimtoritū,
 S'ar' ascunde să nu vadă ce-a greșitū a lui voință.

INAINTE!

Vrei înainte? Ghiontesce, 'nvinge!
 De 'nvingi — vei merge,
 De nu — te șterge,
 Căci altulū vine — colo te 'mpinge.

VULTURŪ.

Unū sufletū fără ură i-unū fragedū porumbelū,
 Când se ridică 'n aerū — uliī după elū!
 Unū vulturū mie-mī place, cu ură și desprețū,
 O aripă de-o mișcă — fugū sute de hereți.

INCHIPUIRE.

Credeți că noi suntemă alta, decâtă totă nisce insecte,
 Ce 'ntre noi mereă neródemă împărțiți în miș de secte,
 Vermele-și face-o găóce, noi ne facemă ună palatū,
 Și, nebuni, cu-atăta credemă, ca ființa ne-amă schimbatū !
 Par'-c' albina n'ar' fi muscă în alū ei palatū de miere,
 Și că n'ar' avé se péră, precum ori-ce muscă pere.

CARTEA LUMEI.

Când cetescă sânta natură, așa cum o vedă la sóre,
 Ba chiar nóptea la 'ntunerecū seú la stele lucitóre,
 Dreptū vă spunū, atuncea numai din totū ceva înțelegū,
 Atunci numai ieroglifa potū în cātū-va s'o deslegū;
 În volume ce 'nțelepți ai totū scrisū, și scriū . . . și scriū . . .
 Deū, eū aflu óse góle, cum le afli în sicriū.

PACEA.

— Nu ațița pe niminī de vreī sē fiī în pace,
 Pe niminī sē nu vatemī; și celū ce răū își face,

Fă tóte și 'mblânďesce-lũ, și-atuncea, câtũ vei fi,
In pace și 'n iubire cu lumea vei trăi.

— Vě mulțămescũ de sfaturĩ, așa sě faceți voi!
Acęsta 'nsęmnă numai eternũ a fi 'n răsboiũ,
Mereũ a sta la pândă, sě veđi ce sě mai faci,
Ca celorũ ce te calcă sě poți sě mi le placĩ,
Căci in viețã-sũ numai împinși și 'mpingători,
Trânteli, bușiri și ghionturi și vacte pân' la nuori.
Er' cine vrę sě stee o clipă liniștitũ,
Elũ trebue sě tragă cu pumnulũ oțelitũ—
Pe unulũ doĩ sę-l culce, pe ęce sę-l alunge,
Și cei-alalți sě strige: fugiți, pân' nu ne-ajunge!

PUTEREA SUFERINȚEI.

Nu-i fericitũ acela, ce rele n'a 'ncercatũ,
Ci care rele 'n viețã eroicũ a 'nfruntatũ;
Căci tótã fericirea ce 'n lume póte fi,
E numai s'aĩ putere mereũ a suferi.
Cin' suferi nu scie, ori-cătũ de fericitũ,
O singurã lovire totũ raiulũ i-a sdrobotũ.

SACRIFICIULŪ PRIMITŪ.

Geniŭ fără dureri grele,
Ca tămăia fără focŭ,
Amëndouë staŭ pe locŭ,
Numai arse suc 'n stele.

PRIN NĂCAZURĪ.

Prin năcazurĭ geniulŭ cresce,
Fragile prin mărăcinĭ!
Fraga codrulŭ miresmesce,
Geniulŭ l' ĩmple de luminĭ.

LUME NEIMPĂCATĂ.

Celŭ mai mare rău e 'n lume,
Căci ea mare nu te vrea ;
Ea 'te-ar' face, de-ar' putea,
Să fĭ omŭ numai de nume ;
Ba și-atunci e ne'mpăcată,
De nu estĭ vită 'ncălțată.

PALATULŪ ȘI COLIBA.

Ai coliba ta sigură,
 La palatū nu te nălța;
 Pacea jos din bătătură
 Aici n'o vei mai afla.

MONSTRI DE-ODATĂ ȘI DE-ACUM.

Indeșertū de monstri ne vorbescū cei vechi,
 Noi acesti de astădi i-amū lua de urechi.
 Capū, piciore, gură, ghiare, mână și ciocū,
 Tôte l'acei monstri erau l'a' lorū locū;
 Dar' în minte monstrii de-astădi nu-ți încapū:
 Pórtă capu 'n burtă, érá burta 'n capū.

CELŪ MAI BUNŪ DOCTORŪ.

Vrei sē-ți lecuesci durerea,
 Caută-ți leacu 'n alū tēū sinū,
 Cauți la altulū mângăerea—
 Elū de leacū îți dá veninū.

INTĂIŪ ȘI 'N URMĂ.

Pân' trăesci lumea te 'mpróscă,
 Ai muritū te tāmăeză :
 Nu vrè 'ntăiū sē te cunóscă,
 Și-apoi móre sē te vađă.

BUNII 'N CODRU, RĚII 'N LUME.

Cănesce-te în frunte, de mi te simți frumosū,
 De-o rea privire cumva sē nu mori deochiatū ;
 Cănesce-ți cartea vieții, de nu esti păcătósū,
 Sē nu fi dintre ómeni în codri alungatū.

DEII NEFERICIȚI.

O ! vai nefericiții, cari s'aū născutū cu minte,
 În códă-i pune lumea, și ei o 'mpingū nainte.

* * *

Ferice de acela ce fără minte nasce,
Căci înțeleptul ară, ér' elú imi stă și pasce.

LEACULŪ LUMEI.

Ce sě-ți spargi cu lumea capulú,
Las' sě urle câtú îi place,
Ici-colea trântesce-i hapulú—
Mușcă, mornăe și tace.

CALEA LA ȚINTĂ.

De-ai fi tinărú și cu`minte,
N'ai mai face-unú pasú nainte;
Dară tinărú ne'nțeleptú
Și pe dracu-lú iaí de peptú,
Și te duci la țintă dreptú.

BUNŪ — NEBUNŪ.

De prea ești bunŭ amici nu ai,
 Ci ai numai stăpâni,
 Și jugulŭ jos de vrei să-lŭ dai—
 Te vești încinsŭ de câni.

IN TOIULŪ VIEȚII.

Când cineva se nasce, ce vrei poți să-ŭ urezi,
 Și niminŭ nu-ți va dice, că prea l'ai fericitŭ;
 Când móre, poți la ceruri laudându să-lŭ cocoțezi,
 Și nu-ți va dice niminŭ: mă rogŭ, l'ai prea suitŭ!
 Dar' când în toiulŭ vieții pe cineva măresci,
 Să scii c'asupra-ŭ tóte potăile stárnesci!

INNOTĂMŪ.

Când nu poți face ce voesci,
 Destulŭ să faci ce poți;
 Nu poți să sbori, te mulțămesci,
 Că celŭ puținŭ înnoți.

OMULŪ LIBERŪ.

Regi, avuți, și voi, mișei, cari ați lingeți, mâni mușcați,
 Ucigași, tâlhari dēunădi, astădi sânti împelițați,
 Ce folosū de mari palate cu zăvóre miī și miī,
 Ce plătescū mesele pline de-ale lumii mirodii?
 Frica, intriga, șerbia, între voi rinjescū la mēsă,
 Și-o înghițitură macar ne-otrăvită nu vē lasă.
 Eū la mēsă mea săracă, ședū cu-ai mei, mă veselescū,
 Vinū și Musele adese, cântă, rīdū și povestescū;
 Êră dalba Libertate, de vinū altele, nu vinū,
 Ea-i la mēsă totū-de-una și ne tōrnă 'n cupe vinū.

CLIPITA.

Averea cea mai mare
 In lume e clipita,
 Ascunse 'n sinū ea are
 Orī câte-unū omū dorit'a;
 De-i scii eși 'n cărare,
 Ți-ai pusū în sacū ursita.

MERINDEA VIETII.

Sórtea te 'ncurcă,
 Ea te descurcă,
 Tu mergi nainte
 Tăcută și dreptă—
 Lumină 'n minte
 Și pară 'n peptă.

ONÓREA DE AȚI.

Maí eftinú ca onórea nu-í lucru aȚi sub cerú,
 E tótă-o jucărie;
 Ajunge să Ți-o dee, s'o daí la cari Ți-o cerú—
 Pe anú o pălărie.

PE PIEDESTALŪ.

C'amú ajunsú în mare halú,
 Credú, o vede ori-și-cine:
 La noi Laide și Frine
 Din bordelú — pe pedestalú.

CORECTURĂ PERICULOSĂ.

Orî-câtü din a vieții carte vrei să ștergi o faptă rea,
 Urmă négră totü rămâne, și nici mortü nu scapi de ea,
 Ba adesü o mică pată, vrëndü s'o ștergi, se mai lătesce,
 Séü rădënd'o faci feréstă pe-unde alta se zăresce.
 Decî când scrieți cartea vieții, cugetați se nu greșiți,
 Căci adese vrëndü se ștergeți mai rău încă vi-o 'nnegrîți.
 Dar', vă rogü, se nu vă temeți, lucruri d'astea nu-sü la noi,
 Vorü fi fostü póte vre-odată, și-orü fi póte mai apoi ;—
 Ați la noi e multü mai bine cartea vieții se-ți negresci,
 Și-mi punü capulü pe tupsie, decă nu te fericesci.

CA LA PASĂRI.

Păsërimea vrëndü odată se-și alégă împëratü,
 Dise: împëratü se fie care mai sus a sburatü.
 Și s'avëntă cari de care, érá vulturulü prin ele
 Ca un fulgerü se răpede și se nalță pân' la stele.
 Păsërimea stă se strige, ... depe-arîpă-i pitulușulü
 Se ridică, tóte-i strigă: se trăescă 'mpëratușulü!
 Și la ómeni dór' i-almintrea? Ca la pasëri intru totü:
 Fëtü-frumosü se luptă, 'nvinge, și 'mpëratü e Piticotü.

GLORIA—UMBRĂ.

Fericiți ce suntu copiii când în sórele de séră
 Iși vedú umbra lorú uriașă văi și dealuri cuprindëndü;
 Indesertü, sórele-apune și mărimea lorú bizară
 Intr'o clipă le-o înghite întunereculü cädëndü.
 Adesü și mărimea lumei nu-ı decätü o umbră mare,
 Ce cu-alü sortii dulce sóre într'o clipă și dispare.

PE RÓTĂ.

Vedeți cum olariulü lutulü ilü främëntă,
 Și-apoi pusü pe rótă cum ilü mai descântă,
 Și totü lutulü póte — inimı omenescı!
 De ce nu?... Și 'n viétă totü așa pățescı.

LIBERÜ.

Liberü, cine nu iubescé,
 Liberü, care nu aspiră,
 Liberü, care nu admiră,
 Liberü, cine putreșescé!

TROFEULŪ MEŪ.

Luptându pentru virtute și sântulū adevărū,
 De-odată vĕdŭ că lumea mi-aruncă mâna 'n pĕrŭ—
 Și multŭ noi împreună ne-amŭ svârcolitŭ din greŭ,
 Dar' eŭ mă laudŭ cu masca-I, ér' ea cu pĕrulŭ meŭ!

NUME ȘI NUME.

Omu 'n lume-și face nume
 Cu prostii și 'nțelepciuni,
 Dar' adesea biata lume
 In prostii vede minuni,
 Ér' pe lângă cei cuminte
 Moțândŭ trece nainte.

GENII — VEDENII.

De-arŭ fi fostŭ atâtea genii
 Câte tigve 'ncoronate,
 Marī ideī abia visate
 Astăđi n'arŭ mai fi vedenii!

Dară miî de mutre sfînte,
 Mentorî, tigve de 'mpëraîi,
 S'aû stinsû toîi ca măturaîi,
 Şi noi totû ca mai nainte—
 Incurcaîi şî 'ntunecaîi.

SCÓLA VIETÎI.

Cine-alérgă, pătîmesce,
 Multe vede, multe-alege,
 Cine şede şî stârvesce,
 Dóuë 'n teiû nu sci şe lege.

MUNCA.

Munca-i balsamû la durere,
 Munca-i voe şî putere,
 Munca-i nume şî avere—
 Totû ce lumea, cerulû cere.

GHICITÓRE.

De ce *Dreptatea* óre legat'o facũ la ochi?
 Țicũ unii: sã n'alégã la cine se va duce;
 Dupã mometele, alții, nu cumva sã-mi apuce,—
 Eũ Țicũ: când veĩ vedé-o nu cumva s'o deochi.

MODESTIA.

Modestia este-o mârgea,
 Ce șede bine ori-și-cui,
 Dar', eũ prin lume cum vęșui,
 Mergĩ multũ mai iute fãrã ea.

LA AVUȚI.

Mãrirea vóstrã cu punga mare
 De-ajunge grópa, e de mirare;
 Micimea nóstrã pitiã 'n carte,
 Ea trece ceva și mai departe.

CONSPIRAȚIUNE TĂCUTĂ.

De ce-atâtă de greu noi facem cătră bine câte-ună pasă?
Căci tăcută cu toți ne dicem: lasă-mă, ca să te lasă!

NIMICŪ PREA-PREA.

Înțeleptă să-ți dică nu potă,
Pân' nu te-ai învinsă de totă,
Er' de totă când te-ai învinsă—
Bietulă omă în tin' s'a stinsă.

* * *

Acelă-ce vede fundulă ilusiile-și perde,
Căci cin' răstornă glia își perde ierba verde.

DOCUMENTELE ÎNȚELEPCIUNEI.

Înțeleptă să nu mă crezi,
De nu vrei să mi te vinzi,
Testamentul pân' nu-mi vezi
Și-o scrisore pân' nu-mi prinzi.

SÓRTEA ADEVĚRULUI.

Minciuna înainte se duce totu sburându,
 Ér' adevĚru 'n urmă elu vine ŝchiopĚtându,
 De-aceea ŝi minciuna ea răpede dispare,
 Dar' se re'ntórnă érăŝi pe vechea sa cărare,
 Ŝi, făr' s'o cauți, o 'ntimpini mai pe la totu rozorulú;
 Ér' bietu de adevĚrulú, tărindú încetú piciorulú,
 Abia ŝi-abia la secolí pe ici-colea rĚsare,
 Ŝi-adesese-orí sirmanulú rostogolitú în gărłă,
 S'adună, latră 'ngiuru-í potăile de tărłă.

* * *

AdevĚrulú spusú cu florí
 E minciună-adesese-orí,
 AdevĚrulú verde spusú
 Adesú capulú a rĚpusú.

SEMĚNĂTORULŪ IDEILORŪ.

Acelú ce-a sa viĚță ŝi-o dă pe-unú cugetú mare,
 Din toți plugarií 'n lume elú celú mai bunú imí pare;
 Ca sânta lui semință sĚ crĚscă, sĚ rodĚscă,
 Cu sângele lui țerna íi place s'o stropĚscă.
 Ŝi numai acelú cugetú va cresce ŝi va 'nvinge,
 A cărui rădĚcină s'a adăpatú cu sânge.

OMULŢ PENTRU OMŢ.

OmulŢ prin omŢ se lumină,
 DiamantŢ prin diamantŢ:
 UnulŢ fără celŢ-alantŢ—
 IntunerecŢ Ţi rugină.

INVĚŢĂTURA.

Scănteia fie orŢ-cătŢ de mică,
 Ea nĖgra nŢpte o luminĖză,—
 A 'nvĖŢătoreŢi divină raŢă,
 OrŢ-cătŢ de slabă, ea te ridică.

LUMINĂ VINĂ!

AŢ ŢisŢ, o! DŢmne: fie lumină!
 Ţi fu 'n seninŢ;
 Ţi sĖ cobŢră lumină lină
 Ţi colea 'n sinŢ.

OSTAȘULŪ NEINVINSŪ.

Sciți voi ostașulū ce mai multū luptă,
 Și rane are și miī și-adânci,
 Nu-lū ținū în cale nici văi, nici stânci,
 Cetăți asaltă cu muriī 'n nuorī,
 Și nu se lasă chiar arma ruptă,
 Infrântū se scólă de miī de orī,
 Și lanțurī grele nici miī nu-lū ținū?
 Ostașulū este — inima 'n sinū!

IMPĚRATULŪ SORTIȚI.

Viéța nóstră, orī-cum fie,
 Strălucită, 'ntunecată,
 Liniștită, sbuciumată—
 Este-a sortiȚi jucărie,
 Ér' a sortiȚi împĚratū
 Este capulū luminatū.

CAPULŪ SUS.

Capulū sus și tare 'n umĚrū
 Și ferbinte colea 'n peptū—
 Prin alū glóteī mare numărū
 Treci și eși la țintă dreptū.

CRÂNGULŪ CU LUMINILE.

Când răsfol a' vieții pagini,
Câtă te 'mbătă de plăcere,
Cum te implu de durere,
Cum te 'uspaim' a' ei păragini,
Câtă te 'nalță-a' ei imagini!

FIINȚA LUMEI.

Unu spiritū numai domnesce 'n lume,
 Cu miî de rađe, cu miî de nume,
 Și-acesta, lumea când a urđitū,
 A' sale rađe le-a răspânditū,
 Țră când lumea va fi s'apună—
 A' sale rađe elū ȇr' le-adună.

DUMNEDEŪ LA TOTŪ PASULŪ.

Ȑmeniî, Dómne, misterū îți dicū,
 Și clarū ca tine nu e nimicū;
 Ei toți te-așteptă dór' te ivescî,
 Și la totū pasulū tu strălucescî.

CREDINȚA ADEVĚRATĂ.

Atătū amarū de religiuni,
 Și fie-care cea mai sântă,
 Dreptū vȇ spunū, nu prea mȇ 'ncântă—
 Vorbe, forme, vȇntū, minuni!

Eū nu credū, cū vĕdū în lume
 Pe Celū-Mare, fără nume ;
 Celū ce ochi n'are sĕ-lū vadă—
 Pasce iérbă pe livadá.

UNŪ RĚŪ DIVINŪ.

A ta 'ndurare, naltū Dumneđeū,
 Nu-ī óre 'n lume unū mare rĕū ?
 Pe bunătate-țī noi ne lăsămū,
 Și 'n miī păcate ne cufundămū ;
 Nu mai scimū dreptulū din păcătósū,
 Și tótă lumea merge pe dosū,
 Și pân' tu, Dómne, de sus s'o 'ndreptī,
 Mereū aicea se stingū cei dreptī.

AMARULŪ DULCE.

Lume, lume,
 Dulce nume,
 Tu estī mumă,
 Tu estī ciună :

Te iubimū, te urgisimū,
 Dar' cu tin' voioși trăimū,
 Și-amū trăi de ne-ai lăsa
 Chiar și peste vieța ta,
 Și cu totū alū tēu amarū,
 De-ai peri te-amū face ér'.

INCHISÓRE PLĂCUTĂ.

-*Sufletulū* (singurū).

Póte nu veniam în lume, dar' sburdândū și colidândū
 Prin celū hău nemărginitū,
 Și ca peșcele în mare fără grijă străbătendū.—
 În ăstū sacū am nimeritū.
 Acum daū mereū din aripī, diua, nóptea-mī sfarmū celū capū,
 Ca din sacū sē nu mai scapū.

OMULŪ ȘI NATURA.

De ce te nascī și de ce morī,
 Pân' astăđi niminī n'a aflatū.
 Sē nascī, sē morī de miī orī,
 Și póte că s'a și 'ntēplatū,

Și totu așa ca ađi vomu sci.
 De nu viseză — eă ceva sciü :
 Naturei totu una-ı va fi,
 De vei fi mortu, de vei fi viu,
 Căci ori-și-cum nu-ı scapi din mână,
 Totu șerbulu ei eternu rămâni.

IMPĂCIUITÓREA TUTURORŪ.

Mare-ı osebirea 'n lume dela micu și pân' la mare !
 Dela celu ce-abia răsuffă de sätulu și imbuibatü
 Pân' la celu ce-abia mai geme de flămändü și 'nsetoșatü,
 Dela celu ce-abia pe nasu-ı mai pufnesce de 'ngânfare
 Pân' la care de puternici in noroiu zace călcätü—
 Ah ! din légänü pân' la mórte s'a stinsü ori-ce-asemênare !
 Sântă mórte, tu esti numai, ce nu cauți la nime 'n față,
 Și tu culci pe-aceeași pernă cei mai mari dușmanı in viétă.

MAREA DEȘTEPTARE.

Mórtea este-o spaimă mare !
 Toți aü disü și chiar Christosü,
 Când ea-ı marea deșteptare
 Din visü greu și mincinosü.

CALEA VIETȚII.

Când din vieță unū chinuitū
 Trece, noi dicemū : e fericitū !
 Ca și când calea și-ar' fi 'nchiatū—
 Când elū de alta s'a apucatū ;
 Căci celū ce 'n capētū par'-că s'ajungă,
 Incepe alta cu multū mai lungă.

* * *

Cunoscī drumulū celū mai bunū ?
 De nu scīi étă ți-lū spunū :
 Inainte, totū nainte—
 Plóie, sóre, gerū, ferbinte !
 Când nainte nu mai poți,
 Jos 'sub glia de trei coți!...
 De-aici éráși totū nainte—
 Plóie, sóre, gerū, ferbinte !

INTREVEDEREA ALTEI VIETȚI.

Vedeți voi luna de jumătate cum strălucese,
 Ér' jumătate în întunerecū se învelesce,
 Și 'n umbră înse discu-i simțimū ;

Aşa-i viața! Aici la sora vedem o parte,
De-alta o ceta ne mai desparte,
Dar' și prin ceta par'-c'o zărim.

DIN PUTREJUNE.

Din putrele lacurii se nalta-adesse flori
Cu fețe strălucite ca rumenele dorii,
Și-mi indulcesc ingiurul cu-alu lor mirosu divin:
Așa din timpuri negre de putrejune pline,
Se nalta cate-odata ingenie divine
Inluminandu pamentulu de 'ntunecime plinu.

UNDE-ALERGI?

Dar' unde-alergi, nebune, prin ceru și pe pamentu,
Scurmandu și-adurmecandu?
Tu cauti dumnezeirea in lutu, in focu, in ventu!
Opreste-te și-asculta!... N'audi alu ei cuventu
In sinu-ti resunandu?

BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI

REGI SĂU CERȘITORI.

O păsăruică scie cu multă măiestrie,
Cu mai puțină alta să-și facă-unu cuibușorū;
Din fere una-și sapă adâncă vizunie,
Er' alta sub o tufă s'aciólă binișorū,—
Și totuși fie-care trăesce 'n mulțămire.
Ean spuneți-mi, ce face chiar omulū pe pământū?
Mereū la cuibū elū lucră cu mare îngrijire,
Decând răsare 'n lume și-apune în mormântū.
La cerū unu-și înalță palate strălucite,
Er' altulū abia-și sapă unū amăritū bordeiū,
Și alții pe sub garduri ducū țile chinuite,—
Și ómenī suntū și-aceștia și ómenī suntū și-acei!
Acelū ce mai multū are, mai multū vieța-lū dóre;
Elū nu-și aduce-aminte, orbitū de-a' lui splendori,
De móre 'n patū de aurū, sub garduri decă móre —
Pe toți o țernă-ī mîncă, și regi și cerșitori.

PREȚULŪ LUPTEI.

De-ai sci, că lumea ușorū îți face
Așa cum ție mai multū îți place,
Atunci atâta nu te-ai sfărma,

Cum ađi te sfarimă, când ea nu vrea.
 Dar' orî-câtă lumea ți-ar' da de voe
 N'ar' fi câtă una ađi de nevoe.

PACEA MEA.

Órî-câtă la ómenî pe placă le faci,
 Pe cale dréptă nu poți să placi—
 Eă n'am putută,
 De-aceea 'n vieță am încercată
 Să fiă cu mine eă împăcată—
 Și am făcută ;
 Și-am lăsată lumea pe vechiu-î drumă
 De nedreptate, prostii și fumă.

RĂSĂRITŪ ȘI APUSŪ.

De două-orî suntă număi frumoși aî vieții nuorî !
 Când sórele răsare, când sórele apune,
 Se țeșă atuncea nuorî cu rose și cu florî,
 Și lumea ți se pare a raiului minune :
 Copilăria-î sóre voiosă răsăritorū,
 Ér' dulcea-î amintire unū sóre-apunătorū.

HIENA OMULUI.

Cu câtă âmbli de 'ngrași trupul, cu-atâtă sufletul slăbesce,
 Și cu câtă îndopă o poftă, ea mai tare flămânțesce:
 Și, la timpă de nu-î puni frêul, în momentu nepriveghiată
 Veî fi togmai ca de hienă de-a ei ghiară sfășiată.

IN LANȚURI DE AURŪ.

Viseză seî vedă în faptă?... La ómeni când privescū,
 Pe toți în lanțuri d'aurū îi vedă cum se târêscū.
 De-î visū, ean spuneți unde-î cerêscă lecuire,
 Să scóță tristu-mă sufletū din négra aiurire?
 De-î faptă, cum imă pare, eū fericescū o vită,
 Ce pasce iérbă dulce pe valea înverđită.

FERICIREA NU SE IA.

Fericirea nu se ia,
 Căci nu-î niminî să ți-o dea,
 Nici chiar unulū dumneđeū,
 Fericirea mi-o facū eū.

CÂND ESTE — NU-Î.

Viეტა d'aurü atunci era,
 Când d'aurü lumea nici nu-visa ;
 Èr' ađi munđi d'aurü se nalđă 'n cerü
 Și viეტა-î tötă numai de ferü.

OMULŪ ȘI LUMEA.

Fie-care-atätü se vede
 In viეტა ne-apëratü,
 Cätü de cade, lumii, crede,
 Că unü dinte i-a picatü ;
 Pe când lumea, mai cu minte—
 Stă și molfăe nainte.

DREPTATEA TAMPULUI.

Nimicü mai dreptü in lume ca timpulü nu đilesece :
 Omori-đi ađi tu timpulü, mânî și elü te omóre,
 Ilü luminezî tu astăđi, elü mânî te străluscesce,
 Fă-lü điuă neapusă, și elü te face sóre.

MĂSURA LUMEI.

Lumei placă mai bine lucruri sarbede, pe jumătate,
 Decâtă vii, strălucitoare, și cu naltă maestate :
 Mai ușorū privimū in stele, ca 'n strălucitorulū sóre,
 Mai iubimū nóptea stelósă, decâtă ziua arđetőre.

EGALITATE.

In pufulū móle, pe piétra rece,
 Pe tronū de aurū séu in bordeiū,
 Totū una este — ca clipa trece,
 Și toți sub glie, și noi și ei.

* * *

Orī și câtū se fi de mare, orī și câtū se strălucesci,
 Sub trei coți de négră glie, te întinđi și putređesci !

* * *

In sicriū de aurū, in mătăsării,
 Și făcutū cu dresuri și mirosurī miī,
 Séu cu țernă gólă numai coperitū—

·Totulū putreşesce ce-odat'a muritū.
 ·Mortī de voiţi inse sē nu putreşitī,
 ·Sufletu 'n viēţā vi-lū inmiresmitī.

NEÎNVINSŪ.

·Dreptā judecatā şi 'n sinū cugetū bunū—
 ·Şi duşmanī câtū frunţe, de toţi imī rēsbunū.

* * *

·A sorţii grea săgētā pētrunde tōte 'n lume,
 ·Rēstōrnā celū mai tare şi celū mai mare nume :
 ·Dar' totuşi ea se 'nfrānge şi cade sfārīmatā
 ·De omulū dreptū la minte şi inimā curatā.

RĒSBUNARE.

·De rēū, de binc, trāesce 'n lume
 ·Până-ţi va bate şi óra ta ;
 ·Pedépsă lumei — lasă-ţi unū nume,
 ·Nici mortū sē pótā de tin' scăpa.

SĂ SCIE C'AÎ TRĂITŪ.

Invidiatŭ mai bine, decătŭ compătimitŭ,
 Căci celŭ dintăiŭ trăesece mărețŭ și strălucitŭ,
 Er' cest'alaltŭ, sirmanulŭ, o duce trasŭ-impinsŭ,
 De rîsŭ la miŭ, la unulŭ de-abia pôte de plânsŭ.
 Decătŭ de plânsŭ în lunde, mai bine mori strivitŭ,
 De-a pismeŭ négră hidră — să scie c'aî trăitŭ.

NESCHINȚĂ BUNĂ.

Bine-ŭ omulŭ că nu scie,
 Că vieța-ŭ ostășie ;
 Căci nainte dec' ar' sci,
 Deŭ, nici mortŭ n'ar' mai veni.

REALISTULŪ ȘI IDEALISTULŪ.

—Trăesci bine, trăesci rău,
 Nu trăesci nici mortŭ, nici viŭ.
 —Mori tu viŭ ! Sirmanŭ de eŭ
 Trăescŭ mortŭ, ca mortŭ se 'nviŭ.

* * *

Dalbă-î lumea și măreță
 Pentru celū care-o 'nțelege
 Și frumsețele-î alege;
 Ér' pe care în vieță
 Mi-lū adapă, mi-lū îmbracă,
 Și mi-lū pasce cu verdéță—
 Lumea nu-î decâtū — o vacă.

MARELE MONUMENTŪ.

Cea mai mare-avere 'n lume
 Este numai bunulū nume;
 Celū mai mare monuméntū—
 Nume bunū peste morméntū!

NEMURIREA.

Sub astă piétră vieța fugindū m'a aruncatū,
 Ér' mórtea la lumină din nópte m'a sculatū.

SECOLULŪ NOSTRU.

Secolulū nostru pe din afară
 Totū focū și pară,
 Pe din lăuntru cumplită față—
 Unū sfincsū de ghiață.

PRIETINIA SIGURĂ.

Ca să-ți fie 'n lume bine,
 Sfatulū tēū ilū caută 'n tine,
 Și mai bine ca să-ți fie,
 Fă-ți cu tine prietinie;
 Prietinia din străinī
 E ca umbra dintre spinī,
 Ađi te arde, mână te 'mpunge,
 Când îți trebūe nu-ți ajunge.

TOȚI UNA.

Ce-mī tocați și ăi și nópte de 'nvęțați, de sânti părinți?
 N'aū imbętrânitū și dęnșii și-aū rēmasū fără de dinți?

N'aũ âmblatũ și ei în cârje și nu mi-aũ muritũ cu toți?
 Nu i-aũ pusũ, ca pe totũ omulũ, sub o glie de-trei coți?
 Cine scie unde-sũ astãđi țerna și-a' lorũ oseminte?
 Cine ađi le-ar' mai cunósce, ce-aũ fostũ ele mai nainte:
 Cerșitorũ, unũ sântũ pãrinte, unũ tãlharũ seũ împãratũ?
 Nu-ĩ nimicũ ce-a fostũ odatã, mórtea ér' le-a mestecatũ...
 Ca sã 'nchipũe alte nũe, sã le-amestece-apoi érá,
 Și sã scóťã dintr'o țernã acum omũ, acum o férã.

De nu vreți din lutulũ negru sã vã scóťã mânc-unũ lupũ,
 Pãnã sunteți în viéťã scuturați-vã de trupũ.

CUMPENIREA OMULUI.

Nu-ĩ cântarũ mai mincinosũ
 Decãtũ omulũ pe pãmântũ:
 Corpulũ trage totũ în jos,
 Sufletulũ totũ sus în vântũ.

MARELE OLARÛ.

Mare este urđitorulũ, dar' în urmã totũ olarũ;
 N'a fãcutũ și elũ totũ óle și le-a atêrnatũ prin hãũ?
 O ciocnire între ele — și sã veđi óle și carũ
 Cum orũ sã-se ducã hãrburi, par'-cã n'ar' fi dumneđeũ.

LA CĂRĂMIȚI!

Deșertu ești mare și îngâmfatū,
 Și 'n sieriū d'aurū leșu-ți închiđi—
 Astăđi seū mâne, o veđi curatū,
 Din tin' lăeții facū cărămiđi!

VIEȚA—FRUNDĂ.

O frunđă numai mênată 'n vântū
 E vieța noastră pe-acestū pămêntū,
 Căci vântulū sorții mereū ne mênă
 Până ne-afundă și ne 'nțerină,
 Ca nouē frunđe ér' se rêsară—
 Sē 'ncepă vântulū din capetū érá.

HÂRCA LUI CESARŪ.

Vedeți acéstă hârcă? A fostū a lui Cesarū!
 Din ea cândva mărirea spre cerū își lua avêntulū,
 Resbóe și triumfuri cutremuraū pămêntulū,
 Ér' ađi, căutați încóce, în ea — unū furnicarū!

CE-Î OMULŪ?

Ce-î omulŭ? mulți se întrebă,
 M'am întreatŭ adesŭ și cŭ,
 Și am aflatŭ: Unŭ capŭ de deŭ
 Lipitŭ pe-unŭ trunchiŭ cumplitŭ de fără.

CRUCEA SUFLETULŪ.

Adese luminosulŭ sufletŭ se cėrtă cu țerina,
 Și rușinatŭ de-așa 'nsoțire ar' vrė sė n'o mai vađă;
 Țerina blândă, rîdėtore, îi strînge dulce mîna,
 Elŭ îmbėtătŭ de-a ei suflare în brațe-î dormiteză.
 Așa în cėrtă și 'n iubire, și mai multŭ înșelatŭ,
 Tėrișu-grăpișŭ își duce crucea cu care e 'ncărcatŭ.

PALATULŪ GRIERULŪ.

Și grieriŭ își alesese odată împėratŭ,
 Și trimisese solŭ în țeră sė caute unŭ palatŭ.
 La solŭ atunci unŭ vermulete le ese înainte,
 Poftiți cu mine, elŭ le ȑise, sciŭ unulŭ minunatŭ,

Și din strămoși, spunea odată iertatulă meu părinte,
 Străbunii vostri-lă locuise — moșie strămoșească.
 Și merși-ajunși, dicându le-arată — o hârcă 'mpărătescă !

PREFACERE DURERÓSĂ.

Ce vă plângeți de viेतă,
 C'abia vine — și-a peritū !
 Flori înflorū de diminेतă
 Și 'ndeseră-aū veședitū.
 Ierba câmpulū învelesce,
 Dar' curênd s'a și uscatū,
 Frunța codrulū ręcioresce,
 Tómma ér' s'a scuturatū.
 Unu 'nvie, altulū móre,
 Și poporū după poporū
 Se prefiră l' acestū sóre
 Născetorū și-omoritorū.
 Frunțe, ierbă, omū și flóre,
 Trecū și vinū erăși de rostū,
 Dar', acésta-i ce ne dóre,
 Nu mai vinū care-aū mai fostū.

MÓRTEA ȘI SPERANȚA.

Maî aprópe dintre tóte
 Nu-î ca mórtea pânditóre;
 Maî departe nu se póte
 Ca speranța 'nșelătóre.

FU — PFU!

Veđi ici pumnulú de cenușă? Caută bine! — Cine-mí fu?
 — Elú imí sguduia pământulú când se clătina în tronú.
 Cine?—Nu simți!—Chiar nimica!—Alexandru Machedonú!
 Astăđi tót'a lui putere, ét'o spulberă unú — pfu!

REÎNVERDIREA.

Frunđa cade tómna jos
 La trupina sa,
 Primăvéra maî frumosú.
 Ér' se va nălța.
 Din alú viețiî pomú cădemú
 Astăđi în morméntú,
 Mâne éráși, vremú nu vremú,
 Ne nălțămú în vântú.

VEDI-TE PE TINE!

Cu unŭ ochiŭ te uită la cei dimpregiurŭ,
 Țr' la tine caută cu ochi căți în ciurŭ :
 Cu unŭ ochiŭ, cu-unulŭ cerŭ veđi și pământŭ,
 Să te veđi pe tine miŭ de-ajunsŭ nu-ți suntŭ !

ESTREME UNITE.

Eŭ nu 'nțelegŭ, cum omulŭ atâtŭ se osebesce
 De cele-lalte ființe, cari cerulŭ le soresce.
 De cauți adâncŭ, adese pe omŭ flŭ afli 'n fără,
 Descósă omulŭ bine — și fără ese-afară.

FLORILE MORMĒNTULUI.

Frumseța, fericirea, se stingŭ chiar pân' trăesci,
 Virtutea și mărirea înflorŭ când putređesci !

O! O!

Ca tine dulce și răpitoare,
 O! nu-î, iubită, ca tine nu-î!
 Necredincioasă, amăgitoare,
 O! nu-î, iubită, ca tine, nu-î!
 Iubită totuși și 'ncântătoare,
 O! nu-î, iubită, ca tine, nu-î!
 Spune 'nțelepte cerescu-î nume!...
 Nu scii?... Se póte?... O! Lume, Lume!

* * *

—Veninü mestecatü cu miere,
 Bucurie cu durere,
 Scii voi cum îi dicü pe nume?
 —Lume.

ȚERÎNĂ UȘORĂ.

Dcă-ușoră vrei să-î fie négra țernă în mormentü,
 Vedí, să nu fii și tu 'n vieță greutate pe pământü.

VIETA — FOCULŪ.

Vieta noastră cu foculū are
 O forțe mare asemănare :
 Nu luce fără amărăciuni,
 Precum nici foculū fără țeciuni ;
 Și amândouă când trecū, se curmă,
 Nopțe, cenușă, rămâne 'n urmă.

SUNT — NU SUNT.

Nu în vieta luptămū cu mórtea,
 Aici cu toții luptămū cu sórtea ;
 Cu mórtea 'ncepemū lupta 'n mormântū,
 Aci s'alege de sunt, nu sunt.

IN FAȚA MORȚII.

E nebunie să cugetămū
 Mereū la mórte pân' vegetămū ;
 La ce să cugeți când ea totū vine,
 Nu vine astăzi, dar' vine mâne.

Înțelepciune-î noi se 'ngrijimă,
 Bine vieța se ne-o 'mplinimă,
 Când vine mórtea cumplită rînjindă,
 Să-î dici, în față voiosă căutîndă,
 Êtă țerina, pune-ți-o bine,
 Numele-mî înse, elū nu-î de tine!—
 Și plecî rîdîndă.

LA MAI MARE!

Când vîdū în minte-mî că sunt nimicū,
 Incepū atuncea să mă ridicū,
 Căci de-așî fi ceva, și dec' așî sci—
 Din micū ađî, mîne maî micū așî fi.

LA MARI ȚINTE.

La mari ținte căți prin lume nu s'avîntă ca să sbóre,
 Și cu aripă lipită morū pe-o poftă-trecătoare!

VIETĂ MORTĂ.

De voesci murindū sē 'nviī,
 Mortū în lume sē trăesci;
 Când la lume mai multū ții,
 N'ai muritū și putrețesci.

SINGURULŪ IMPĒRATŪ.

Fii săracū, dar' fii curatū,
 Golū pe-afară, plinū în sinū,
 Timpuri bune-rele vinū—
 Tu mergi capulū ridicatū,
 Și-ți estī singurū împĕratū.

* * *

Cin' de lume se reține,
 Elū va fi alū lumii rege—
 Er' de-ī place sē-se 'nchine
 Din țerină-lū vorū culege.

CE-AJUNGI — N'AJUNGE.

Fericire este numai — fericire căci doresci,
 Și 'ntr'atâtă e fericire ori-ce poftă împlinită,
 Căci din ea se nasce dorul după alta să pornesci;
 Viéța-i tótă fericire — când ajunsă, când dorită,
 Dar' din tótă fericirea — nici-o clipă multămită.

* * *

A noastră fericire nu-î dorul împlinită,
 Ci dorul ce te arde s'ajungi ce n'a sosită.

CÂND CUNÓSCEMŪ FERICIREA ?

Nu că dóră n'ar' fi 'n lume fericirea ce-o dorimū,
 Dar' adesea, din păcate, ea-î cu noi fără să scimū.
 Fericirea, după față, n'o sci nimeni cum se chiamă,
 Ér' când spatele-și întórce o cunoscî par'-că ți-î mamă.

FERICIREA.

Tót' a lumei fericire
 Ét' o ici într'o rostire :
 Fii cu sórtea-ți împăcatú !
 Căci în viétă suferința
 Alta nu-î decâtú dorința
 De-a avé ce nu-ți e datú.

MERSULŪ LUMEI.

Ce facú eú, la alți nu place,
 Alți ce facú nu-mi place mie ;
 Așa-î lumea și-o sè fie,
 Și-î nebunú cin' stă și tace.

Lumea prin nemulțămire
 Merge 'ncetú spre 'ndeplinire,
 Mulțămită, ședetóre,
 Ađi adórme, mâne móre.

 ȚICERÎ.

Nu e greu fapte să faci
 Și departe să te duci,
 Greu e lenea pân' desbraci
 Și pe cale pân' apuci.

Tótă ziua care-ți vine
 Cuget'o vênatú a-mână,
 Alta vină orî rămână,
 Dar' acésta ține-o bine.

Vrei să scii ce-î bunú séú rěú,
 Singurú să cunoscî te 'nvață;
 E minciună — nu-î viéță,
 Cin' nu-și are capulú séú.

De vrei tu sórtea să ți-o faci,
 Nu te sili prea multú să placî,
 Căci cine vrè la mulți să placă
 Pe sine însuși se desbracă.

Binele de te 'ncungióră,
 Nu-lú lăsa, dá după elú ;
 Relele de te 'mpresóră,
 Las' se trecă frumușelú.

Când ajungem la ce-i bine,
Ce-i mai bun e nebunie;
Rău e căci niminî nu scie,
Când ajungi și decă ține.

Când pe-o cale ne 'ndreptăm
Ântăi țiinta ne-o 'nsemnăm,
Căți prin vieță rătăcim
Făr' ca țiinta să ne-o scim!

De nu stai, ci mișci mereu—
Mergi încet, dar' nu rămâi,
Mâni mai bine, ați mai rău,
Pân' o scoți la căpătăi.

Când amicul e de micre,
Cruță-lă, de totu nu-lă mânca;
La nevoie și durere
Nici de leacă nu-î mai avea.

Pe fericit și o suflare
Ilă face mai să pice:
Pe celă sirmană orî-ce mișcare
De jos să-se ridice.

Totü ce-î sufletü mare
Sufere 'n tăcere,
Celü ce-î micü se laudă,
Dă în peptü și cere.

Unde-î inima pustie,
Acolo-î limba mai vie,
Unde-î inima mai plină,
Acolo-î limba mai lină.

Dela omü la omü nu-î punte,
Este lațü numai și ghiară;
Cine ține së nu piéră,
Đece ochi së aibă 'n frunte.

„Fie arculü câtü de mare,
Ne'ndoitü putere n'are“;
Omulü câtü de micü së fie,
De-lü indoï îi dai tărie.

„Fapta bună nelăudată
Fapte bune miî ucide.“
O rea faptă necertată,
Ușa l'alte miî deschide.

Carî spunû vorba cum le ese,
Suntû la sufletû nefăţari,
Carî facû mutre mai alese,
Suntû la cugetû mai murdari.

Şi de rege şi de leû
Fugi câtû poţi de amêdoî,
L'amêdoî o paţi totû răû,
Orî te mâncă, orî te 'ndoî.

Vrei sê 'nveţi economie,
O învaţă din natură:
Ea în miî folóse scie
Sê prefacă-o fărmitură.

De-ai ajunsû la vre-o plăcere,
Taci şi-o gustă în tăcere,
Căci, voiosû, de vei striga,
Vine altulû şi ţi-o ia.

Cin' secretulû strînsû îlû ţine
Singurû domnû e peste sine,
Cine-şi dă secretu 'n vântû —
Sclavû e umbrei pe pământû.

Dușmanulū celū mai mare
 Alū orī-cărei plăcerī
 Cunósceți-lū voi care?
 Necumpētulū de erī.

Fugī de omū mâncândū pămēntulū,
 Ce riđlēndū iți sue scara:
 Elū te linge cu cuvēntulū
 Și 'n ascunsū și-ascute ghiara.

Décă furī unū puiū de rață
 Tótă lumea te inhață —
 De furī inse o corónă
 Tótă lumea se plocónă.

Celū ce-ī secū își caută glótă,
 Ințeleptulū singurelū
 Iși ajunge elū cu elū,
 Căci in-elū e lumea tótă.

Vrei să treci —
 Să te plecī!
 De te-ardici —
 Veđi că picī!

Nu împunî—
Te supunî!
Te ridicî—
Veđi piticî!

Când nu ai ce face
Dracu nu-ți dă pace,
Până nu te 'nvață
Să te dai pe gheață.

Fii ca vița în vieță,
Unde n'ajungi nu te 'ntinde,
De ce poți numai te prinde
Și ne dă a ei dulceta.

Iubescî — în lume prea ai a plânge!
Urăscî — și lumea cu tin' se stinge!

O rea 'nvătătură
I-unu firu de neghină,
Și în bătătură
Prinde rădăcină.

De voescî traiu liniștitu
Cu-a ta inimă te certy,
Cine poftete îi ierty
Și-a pusă pacea pe cuțitu.

Nu corónă și purpură
Facă mărețu pe-unu muritoru,
Secătura-î — secătură
Chiar și 'n tronulū soritorū.

Pe tótă lumea verde
Nimicū nu-î mai cumplitū,
Decătū care-a trăitū
Cătū n'are ce mai perde.

De trăesci cum firea cere,
Nu vei fi lipsitū nici când,
De trăesci după plăcere —
In eternū vei fi flămëndū.

Nu-î destulū cu capulū sus,
Și ideī s'ai nalte 'n elū;
De nu, câtū mai sus estī pusū,
Cu atātū estī mai mișelū.

Cu câtū vieța te chinuesce,
Cu-atātū și mintea se limpedesce;
Cu câtū e traiulū mai fericitū,
Cu-atātū și ochiulū mai pânjinitū.

Când voesci voesce tóte,
Dar' fă lucrul cum se póte.

Ce-auđi lasă, iă ce veđi,
Și-atunci tóte poți să cređi.

In pétră tiněru ce 'nveți se sapă,
Ce 'nveți în vėrstă le scrii în apă.

Frigulă primăverei rosele 'nmulțesce,
Frigulă tinereții đilele lungesce.

Beția de plăcere
E puntea la durere.

Numai nume și lumină
Hăulă vieții însenină.

Cine tace și ascultă în riú saculú elú își pune,
Peșcii, care mai multú âmbă, vinú mai iute pe cărbune.

O vieță făr' amarú
Ca tãmăia fără jarú.

Celú cu punga durdulie
Dintre toți mai bine scie.

Maî bine 'n pace și cu puțină,
Ca munți de aură — cu frica 'n sină.

Avere femeiească
Rușine bărbătească.

Pentru mușcătură
Leacă o sburătură.

Plăcerea așteptată
Maî dulce ca gustată.

Vorbesce rară, ascultă multă!
Eă sapă la aură, când ascultă.

E ușor să aiurezi,
Când cu fapta nu urmezi.

Gura ȃice, mintea tace,
Gura tace, mintea face.

Focul mică curând se stinge,
Mare, marea nu-lă învinge.

Poți s'alegi unulă ca unulă
Și 'nțeleptă nu-î ca nebunulă.

Lucrul mic se nu-lă alungă
Pentru mare ce n'ajungă.

Pe omă flă face lumina omă,
Sórele pomulă flă face pomă.

La amară — fără răbdare,
Facă amarulă și mai mare.

Cu puțină cine se 'mpacă
Sci trăi și 'n pétra sécă.

CULESULŪ.

De unde-ar' scóte miere albina lucrátore,
De n'ar' sbura pe câmpură gustândă din flóre 'n flóre?
Și nu numai din flóre, din aspru mărăcină
Iși sugă ea adese nectarulă ei divină.
V'ași spune eă atâtea, de nu adese-oră
Treceam pe valea vieții prin mărăcină și floră?
Și dulce de-a fi ceva, vă spună alesă și ruptă,
In floră n'află nimica — din mărăcină am suptă.

CERŪ — ADEVĚRŪ.

Vedeți cerulŭ sus cu stele, totŭ același ađi și mâne,
 Fie nuorŭ, fie lumină, totŭ-deuna nălțătorŭ ;
 Totŭ aceleași adevăruri, ca și stelele, bătrâne,
 Luminéză și-aste paginŭ scrise-aice. de muritorŭ.
 Érá decă câte-odată vi se parŭ întunecóse,
 Cugetați, c'aveaŭ sĕ trecă prin a' vieții umbre gróse.
 Ér' de-sŭ multe și mĕrunte, câtŭ la mulți le parŭ nimicuri,
 Nu uitați, măestre scrieri după falnice tipicuri,
 De paradă, suntŭ adesea, și de ele de vorbescŭ
 Intrebați-i sĕ vă spună decă cumva le cetescŭ,
 Și cetite, câți din ele macar cevași înțelegŭ ?
 Dar' prin astea mulți rĕsfóe și din totŭ ceva-și alegŭ,
 Érá ele mititele și din fire lipicióse,
 Se acață nesimțite și de ínișile lenóse,—
 Și ce-adesŭ nu facŭ volume pline de văpăi și-avĕntŭ,
 In vieța omenimeŭ face-unŭ cântecŭ, unŭ cuvĕntŭ.

FINE.



CUPRINSULŪ.

Pagina.

3

1. Inchinare

LUMEA VISATĂ.

Crângulū cu visurile.

2. In limpedile unde	11
3. Ah! lasă-mă copilă.	12
4. Ca rosa de mirosuri	12
5. Din dorī și până 'n sēră	13
6. Când aerulū s'aprinde	14
7. Cum vede călătorulū	14
8. Cum riulū plānge 'n vale	15
9. Când sōrele se culcā	16
10. Eū staū pe malulū verde	17

Crângulū cu dorile.

11. Ântâinlū amorū	21
12. De-acum nainte	22
13. Apălina e numai una	22
14. Din morți	24
15. Numărulū sărutărilorū	25
16. Trăgea din furcā	26
17. In marmorulū	27
18. Cea mai adâncă carte	28
19. De dorū eū morū	28
20. Treceea eī	29
21. Nu se pōte	29
22. Lumea mea	30
23. La surisu-ți	30
24. Sărutările	31

	<u>Pagina.</u>
25. Păcatu fără vină	31
26. Sufletele	32
27. La porța inimii	32
28. Când te zării	33
29. Póte vine	33
30. Vântulú suspinelorú mele	34
31. Zefirulú tradatú	34
32. Nu-î flóre	34
33. Versurî și sărutări	35
34. Cugetele mele.	35
35. Din cartea facerei	36
36. Oglinda Apălinei	37
37. Dorule du-te !	37
38. Când în negrele cí plete	38
39. La isvorú	38
40. Vedeți voi flórea	39
41. La tine tóte	40
42. De vrei să te ținú în minte	40
43. Primăvéra mea	41
44. Mě incerescú	41
45. În cerurî ride	42
46. În viță-mi	43
47. Cânteecele mele	43

Crângulú cu doinele.

48. Inchisórea dorulú	47
49. Poetulú o scie	48
50. Jurămintele de iubire	48
51. Șapte pentru două	49
52. Linsú-prelinsú	49
53. Rosa — iubirea	50
54. De-ar' trăi amoru-ți	50
55. La o mirésă	51
56. Néga	51
57. Omerú și Tersitú	52
58. Las' bătrânii	53
59. Unú vrea-sonetú	53
60. Inima fără ochi	54
61. Săgéta	54
62. Sărutarea Româncei	55

	<u>Pagina.</u>
63. In ședătoare : Trandafiri și floriore	56
64. " Torce Lina, nu prea torce	57
65. " De ce ore junii	57
66. " Cu buzele mușcate	57
67. " Ședătoare, ședătoare	58
68. " Intorceți hora	59
69. In mușeu	59
70. Elocința mâncii	59
71. Cartea mea	59
72. Ochi și buzele.	60
73. La o capu-întortură	60
74. Visu adevăratu	60
75. Doru împlinitu	61
76. Intre două	62
77. La o cărunță periculoasă	62
78. La vântu	62
79. Topesce-negresce	63
80. Inșelată-nșelătoare	63
81. Madona periculoasă	63
82. Rosele	64
83. Nu cântu dalbă	64
84. In laju	65
85. Puterea amorului.	66
86. Indesertu	66
87. Dcă ardū	66
88. Cea mai fericită frumșeță	67
89. Doru — sboru	67

Crângulū cu rēcorile.

90. Din cupă	71
91. Törnă copilă.	72
92. Cântecū	72
93. Trei lucruri	73
94. Isvorulū sciinței	74
95. Păharulū — sōre	74
96. Jurământulū poeșilorū.	75
97. Tōte 'n focū	75
98. Lumea beată	76
99. Omū intre ōmenī	76
100. Naufragiulū lui Golivasū	76
101. Nefericirea lumei	77

	<u>Pagina.</u>
102. Eü nu 'nțelegü	77
103. Celü ce bea	77
104. In contra morșii	78
105. Bucuria	78
106. Lină — Lumină	78
107. Vinulü și fariseulü	80
108. Cu Musa mea	80
109. Calea fericirei	81
110. Prietiniü la păharü	81
111. La urciorü	82
112. Nu më mirü	82
113. Miia.	83
114. La farisei	84
115. Lumca mea	84
116. De-ași aduna voi vinulü	85
117. Când primăvera	85
118. Minunile vinului: Ceta ce vinulü îi place	86
119. " " Cu vinü stingi dorulü	86
120. " " Ca sub vișä la rēcöre	87
121. " " Cine nu se rēcoresce	87
122. La judeșü	87
123. Rēmasü bunü !	88

LUMEA AFLATÄ.

Crângulü cu negurile.

124. Pentru țerä së murimü	93
125. Patria și mormēntulü	93
126. Țera și străinätatea	94
127. Talismanulü poporului	94
128. Limba	94
129. Trecutulü croitorü	95
130. Mihaiade: Sē nu dici vorbä mare	95
131. " Vēlfa lui Mihaiü	96
132. " Mihaiü in Cämpulü-Turđii	96
133. " Capulü și sufletulü lui Mihaiü	97
134. " Statua lui Mihaiü	97
135. " Lumea spune, nouă Achile	97
136. " Ochiü lui Mihaiü	98
137. Valea-Albä	98
138. Stefanü și mamä-sa	99
139. Lege și moșie	99
140. Dorință veche	100

	<u>Pagina.</u>
141. Din 1848 : Răspunsul Iuncană	100
142. " " Fântânelele	101
143. " " Fuga de mueri	101
144. " " Câmpulul-Libertății	102
145. " " Epigonii	102
146. Umbra lui Lazară	103
147. Umbra lui Asachi	103
148. La mormântul lui Jancu	104
149. Sângele lui Horea	104
150. Românul în străini	105
151. Românul toate ușor le nvață	105
152. Români, eu nu voiș dice	105
153. Înțelepciunea Schișilor	106
154. Cu nasu 'n nuori	106
155. Sacrificiul de ómeni	106
156. Românul	107
157. Unde-i România ?	107
158. Maimușă civilisată	107
159. Patria virtușii	108
160. Sic vos non vobis.	108
161. Libertate, libertate !	109
162. Unde-i măestrul ?	109
163. Pentru domni	110
164. La Găgăilă oratorul	110
165. Protecșunile	111
166. La mórtea unui gazetarul-revolverul	111
167. Iia rușinei	112
168. Pe mormântul unui deputat	112
169. La cavalerul Tărfală	112
170. Blajul	113
171. Răspusul	113
172. Pe pórtă cetății Nova-Sybaris	114
173. Pe pórtă Noului Sion	114
174. Noi și țera	115
175. Decătul dulcea țera	115
176. Țera mică	115
177. Sunt Român	116
178. Omul luminei	116
179. Eroul bătrân și mórtea.	116
180. Înđoriri	117

Crângul cu spini.

181. Vieșle poetului	121
----------------------	-----

	Pagina.
182. Originea celui mare	122
183. Cum s'ie fic poetulü	123
184. Poetulü si regele	124
185. Diamantulü si poesia	124
186. Fără dumnezeü	125
187. Precum se nasce paserea cântä	125
188. Rogulü-altari	126
189. Alegerca mea	126
190. Căutarea pilci	127
191. Literatura-Cir-ü	128
192. Muscele alungate	128
193. Musa Românescä	130
194. Chemarea poetului	130
195. La Epigramä	131
196. Nestorii si Achilii moderni	131
197. Metamorfoza poetului	132
198. Pämëntulü scriitorului	132
199. Gätela poesiei	133
200. Celü nemuritoriü	133
201. Impărătia poetului	134
202. Armele poetului	134
203. Iși are leulü brânca	135
204. Făr' amorü si fără viuü	135
205. Poetulü si furnica	136
206. Prefacere.	136
207. S'ie te miri?	137
208. Lauda tăcutä	137
209. Gura lumci	138
210. R'estignitü-fericitü	138
211. Pe stâncä	139
212. Sihastrulü	139
213. Mai voü s'ie fiü unü vulturü	140
214. Cununa poetului	140
215. Precupeții literari	141
216. La cei din Eliconü	141
217. Muscă si muscă	141
218. Tințarulü românescü	142
219. Sciința si prostia	142
220. Mulțimea	143
221. Martirulü	143
222. Simpatie.	144
223. Adrese periculöse	144
224. Nu credü	145

	<u>Pagina.</u>
225. In intunerecū	145
226. Ciocărlia și privighitorea	146
227. O mare nebunie	146
228. Călare pe stele	147
229. Mărăcinile poeziei	147
230. La unū bate-vântū	147
231. Ca la noi la nimini	148
232. Nóuele Danaide	148
233. Cimiliturī	149
234. Se pune apoi Dada	149
235. Copiū lui Căscău	150
236. Olīmpulū odată și acum	150
237. Pe morméntulū lui Cârlova	150
238. Cerințele epigramei	151
239. Străluciri deosebite	151
240. Originalū și banalū	151
241. Criticulū și tinerimea	152
242. Constelațiunea	152
243. Nume furatū	153
244. Unū vrea-poetū	153
245. N'au sē-ți placă ai mei crimi	153
246. Dela vorbă pân' la faptă	154
247. Pensia nemuritorulū.	154
248. Unū poetulū fără fundū	154
249. Romantismulū brutū	155
250. La șapulū lui Epicurū.	156
251. Laureați moderni	156
252. Cartea-cenușerésă	156
253. Apollo cătră marele Căscău.	157
254. Eroii de ați	157
255. Mângăerea unū poetū	157
256. Poetulū cătră diaristū	158
257. In coșū!	158
258. La cei cu talanga	159
259. Edițiile pe hârtie de țigări	159
260. La Lăudanū	159
261. Poesii neperitóre	160
262. Mângăerea poetulū Orăcăilă	160
263. Unū filosofū	161
264. Poeti înalți	161
265. La poezii bocitori	161
266. Cântăreți, ca voi pe-o mic	163
267. La unū tarafū literarū	163
268. Unii pe alții vă lăudați	163

	<u>Pagina.</u>
269. Poetulü Sfarăilă	164
270. Eü plängü ne'ndurata-ți sórte.	164
271. Aici repauséză poetulü Sfarăilă	164
272. La franțuziți	165
273. Carte eternă.	165
274. La unü poetü satiricü	165
275. La unü banditü literarü	166
276. La criticulü Scăete	166
277. Versurile ușóre și grele	166
278. Pentru Zoili	166
279. Deșertü asuđi atăta, dogite cärturarü	167
280. Nu prin nuori — prin flori!	167
281. Cedrulü	168
282. La unü editorü	168
283. Poetulü mângăiatü	168
284. La unü poetü intineritü	169
285. Teatrulü nostru	169
286. Versuri indiscrete.	169
287. Clasicii români	170
288. Donici și Krilofi	170
289. Cu antereulü lui Arvinte	171
290. Cărți mörte	171
291. Fructe nu flori	172
292. Pe mare	172
293. La unü grierü omoritü de furnici	173
294. Poetulü și lumea	174

Grângulü cu stâncile.

295. Lasăți-më voi invęțați	177
296. Calea 'ntörsă	178
297. Sciința-credința	178
298. Adevêrulü adevêratü	179
299. Lumina și umbrele	179
300. Naea fără vântü	180
301. Oglinda lui Diogene	180
302. Pe mormêntulü unui filosofü	181
303. Înțelepție pröstä	181
304. Calea cea mai scurtă	182
305. Omulü și albina	182
306. Secăturile	183
307. Puterea invidiei	183

	Pagina.
303. Adevărul și veninul	183
309. Un răspuns	184
310. Mormântul unui avocat	184
311. Păstor și păstor	185
312. Cununile	185
313. Contra riului	185
314. După mii de ani	186
315. Lege și lege	186
316. Cinci articoli nodoroși	186
317. La ai mei	187
318. La o hârcă	187
319. Recunoștința	187
320. Templul secretului	188
321. Umbra regilor	188
322. Regele nedrept	188
323. Rivalul Satanei	189
324. Dreptul divin	189
325. Mânia	199
326. Mama fericită	190
327. Prețul faptei	190
328. Fapta vorbește	190
329. Urma spune	191
330. Masca	191
331. Avere și femee	191
332. La un filosof pesimist	192
333. La un judecător	192
334. La un atotșciutor	192
335. Dreptatea omenilor	193
336. Cum pământul îl mai rabdă	193
337. Avutul și săracul	193
338. Amăgire	194
339. Darul sorții	194
340. Epitaful fariseului	194
341. Înainte spre codă	195
342. Vorba și săgeța	195
343. Cunoște-te	195
344. Cârpaci	196
345. Originea faptelor mari	196
346. Farmecul depărtării	196
347. Arma cea mai cumplită	197
348. Fătarul	197
349. Mititelul mare	197
350. Trași pe sfără	198

	<u>Pagina.</u>
351. Înălțarea tronurilor	198
352. Locul înțeleptului	198
353. Celu mai bunu prietină	198
354. Pentru corpă tu nici odată	199
355. Prin grele la stele	200
356. Amară — vieță	200
357. Cuvântulu	200
358. Precauțiune	201
359. Ține-minte!	201
360. Calea strâmbă	202
361. Leacă de vespă	202
362. Tôte durere	202
363. Calea mării	203
364. Lume întorsă	203
365. Unghița Satanei	204
366. Furtuna și omul	204
367. Lumea cumiņită	205
368. Pesimistul și banditul	205
369. După mörte	206
370. Moștenirea lumei	206
371. La celă bătută cu petre	207
372. Pune mâna	207
373. Când apuci	208
374. Sus și jos	208
375. Umbra	208
376. Nebunie înțeleptă	209
377. De când e lumea și câtă va fi	209
378. Ună mișelă, vre-o doi nebuni	210
379. Vedeți, cum cei painjini	210
380. Răi	210
381. Deschideți pörta	211
382. Calea sânților	211
383. Ce-oră puté sânții în ceea lume	212
384. Celă ce șede 'n mănăstire	212
385. Din vieță numai — omul se cunoșce	212
386. Venirea lui Isus	213
387. Celă mai prețiosă diamantă	213
388. Gura înțelepciunei	213
389. Non vobis	214
390. Oportunistul	214
391. O dicătore	214
392. Pănea cea mai bună	215
393. Tăriturile vieții	215

	<u>Pagina.</u>
394. Misterul fericirii.	216
395. Puterea dușmăniei	216
396. Nu te 'nvață cari te laudă	216
397. Cin' nu scie să trăească.	217
398. Cu-o ureche-ascultă prietini ce dicu	217
399. Mereu gonitu	217
400. Prietini	218
401. Să ai amici	219
402. Amiciloru, fârtate.	219
403. Arătați-mi voi amiculu.	220
404. Ușă deschisă și 'ntinsă măsă	220
405. Tôtă înțelepciunea	221
406. Comedia	221
407. In cimitirü	221
408. Terină viie	222
409. Natura și făptura	222
410. Pasiunea	222
411. In haosü	223
412. In rađe.	223
413. Ideia creatöre	224
414. Nebuni divini	224
415. Aflarea cerulu	224
416. Sfîncsulü	225
417. Töte pe simcea	226
418. Calea de aurü	226
419. Nici prea multü, nici prea puținü	227
420. Bunăvoința	227
421. Vrei in ceruri să te sui	227
422. Mare împăratü	228
423. Rëu — mereu	228
424. Omenirea	228
425. La ómenii — atomi	229
426. Luminile mititele	229
427. Monstrii cugetulu.	230
428. Înainte	230
429. Vulturü.	230
430. Inchipuire	231
431. Cartea lumci.	231
432. Pacea	231
433. Puterea suferinței	232
434. Sacrificiul primitü	233
435. Prin năcazuri	233
436. Lume neimpăcată	233

	Pagina.
437. Palatul și coliba	231
438. Monstria de-odată și de-acum	234
439. Cel mai bun doctor	234
440. Întâiu și 'n urmă	235
441. Buni 'n codru, răi 'n lume	235
442. Deii nefericiți	235
443. Ferice de acela ce fără minte nasce	236
444. Leacul lumii	236
445. Călea la țintă	236
446. Bun — nebun	237
447. În toiul vieții	237
448. Innotăm	237
449. Omul liber	238
450. Clipita	238
451. Merindea vieții	239
452. Onoarea de ați	239
453. Pe pedestal	239
454. Corectură periculoasă	240
455. Ca la paseri	240
456. Gloria — umbră	241
457. Pe rotă	241
458. Liber	341
459. Trofeul meu	242
460. Nume și nume	242
451. Genii — vedenii	442
462. Școala vieții	243
463. Munca	243
464. Ghicitoare	244
465. Modestia	244
466. La avuți	244
467. Conspirațiune tăcută	245
468. Nimic prea-prea	245
469. Acel ce vede fundul iluziilor și perde	245
470. Documentele înțelepciunii	245
471. Șortea adevărului	246
472. Adevărul spus cu flori	246
473. Semănătorul ideilor	246
474. Omul pentru om	247
475. Invățătura	247
476. Lumină vină !	247
477. Ostașul neinvins	248
478. Împăratul sorții	248
479. Capul sus	248

Crângulă cu luminile.

	<u>Pagina.</u>
480. Ființa lumii	251
481. Dumnezeu la totu pasulă	251
482. Credința adevărată	251
483. Unu rău divină	252
484. Amarulă dulce	252
485. Inchisore plăcută	253
486. Omulă și natura	253
487. Impăciuitoarea tuturoră	254
488. Marea deșteptare	254
489. Calea vieții	355
490. Cunoscă drumulă celă mai bună ?	255
491. Intrevederea altei vieți	255
492. Din putrejune	256
493. Unde-alergi	256
494. Regi seă cerșitori	257
495. Prețulă luptei	257
496. Pacea mea	258
497. Răsărită și apusă	258
498. Hiena omului	259
499. In lanțuri de aură	259
500. Fericirea nu se ia	259
501. Când este — nu-ă	260
502. Omulă și lumea	260
503. Dreptatea timpului	260
504. Măsura lumii	261
505. Egalitate	261
506. Ori-și-cătă seă fi de mare	261
507. In sicriă de aură	261
508. Neinvinsă	262
509. A sortii grea săgătă	262
510. Răsbunare	262
511. Seă scie c'ăi trăitū	263
512. Nesciință bună	263
513. Realistulă și idealistulă	263
514. Dalbă-I lumea și mărătă	264
515. Marele monumentă	264
516. Nemurirea	264
517. Secolulă nostru	565
518. Prietinia sigură	265
519. Toți una	265

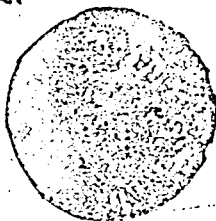
	Pagina.
520. Cumpenirea omului	266
521. Marele olari	266
522. La cărămizi !	267
523. Viața — frundă	267
524. Hârca lui Cezari	267
525. Ce-î omul ?	268
526. Crucea sufletului	268
527. Palatul grierului	268
528. Prefacere durerosă	269
529. Mărtea și speranța	270
530. Fu — pfu !	270
531. Reinverdirea	270
532. Vezi-te pe tine !	271
533. Estreme unite	271
534. Florile mormântului	271
535. O ! O !	272
536. Veninul mestecat cu miere	272
537. Terină ușoră	272
538. Viața — focul	273
539. Sunt nu sunt	273
540. In fața morții	273
541. La mai mare	274
542. La mari ținte	274
543. Viața mărta	275
544. Singurul împărat	275
545. Cin' de lume să reține	275
546. Ce ajungi — n'ajunge	276
547. A noastră fericire	276
548. Când cunoșcem fericirea	276
549. Fericirea	277
550. Mersul lunei	277
551. Diceri	278
552. Tota ziua care-ți vine	278
553. Vrei să scii ce-î bun și rău	278
554. De vrei tu sôrtea să ți-o faci	278
555. Binele de te încungioră	278
556. Când ajungem la ce-î bine	279
557. Când pe-o cale ne îndreptăm	279
558. De nu stai, ci misci mereu	279
559. Când amicul e de miere	279
560. Pe fericitul și o suflare	279
561. Totu ce-î sufletu mare	280
562. Unde-î inima pustie	280

	<u>Pagina..</u>
563. Dela omü la omü nu-î punte	280
564. Fie arculü câtü de mare	280
565. Fapta bună nelăudată	280
566. Cari spunü vorba cum le ese	281
567. Și de rege și de leü	281
568. Vrei se 'nveși economie	281
569. De-ai ajunsü la vre-o plăcere	281
570. Cin' secretulü strinsü ilü ține	281
571. Dușmanulü celü mai mare	282
572. Fugü de omü mâncändü pământulü	282
573. Décä furü unü puiü de rașă	282
574. Celü ce-î secü își caută glötă	382
575. Vrei să treci	282
576. Nu impunü	283
577. Când nu ai ce face	283
578. Fii ca vișa in viețä	283
579. Iubesci — in lume prea ai a plänge	283
580. O rea 'nvătătură	283
581. De voesci traiü liniștitü	283
582. Nu coronă și purpură	284
583. Pe totă lumea verde	284
584. De trăesci cum firea cere	284
585. Nu-î destulü cu capulü sus	284
586. Cu câtü viețä te chinuesce	284
587. Când voesci voesce tôte	285
588. Ce-auđi lasă, iă ce veđi	285
589. In petró tinëru ce 'nveși se sapă	285
590. Frigulü primăverei rosele 'nmulțesce	285
591. Beșia de plăcere	285
592. Numai nume și lumină	285
593. Cine tace și ascultă	285
594. O viețä fär' amarü	285
595. Celü cu punga durdulie	285
596. Mai bine 'n pace și cu pușinü	286
597. Avere femeescă	286
598. Pentru mușcătură	286
599. Plăcerea așteptată	286
600. Vorbescce rarü, ascultă multü	286
601. E ușorü să aiurezi	286
602. Gura dice, mintea tace	286
603. Foculü micü curënd se stinge	286
604. Poți s'alegi unulü ca unulü	286

	Pagina
605. Lucrul micu să nu-lă alungă	237
606. Pe omă ilă face lumina omă	287
607. La amară — fără răbdare	287
608. Cu puşină cine se împacă	287
609. Culesulă	287
610. Ceră — adevără	233

—◆◆◆◆◆—

*Interesant de remarcă
ce scrie acest poet acţin despre Emman
în Ist. Lit. Rom.
(Ian. 1892)*



VERIFICAT
2007

BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ
BUCUREŞTI

BIBLIOTECA
CENTRALĂ
UNIVERSITARĂ
BUCUREŞTI

VERIFICAT
1987